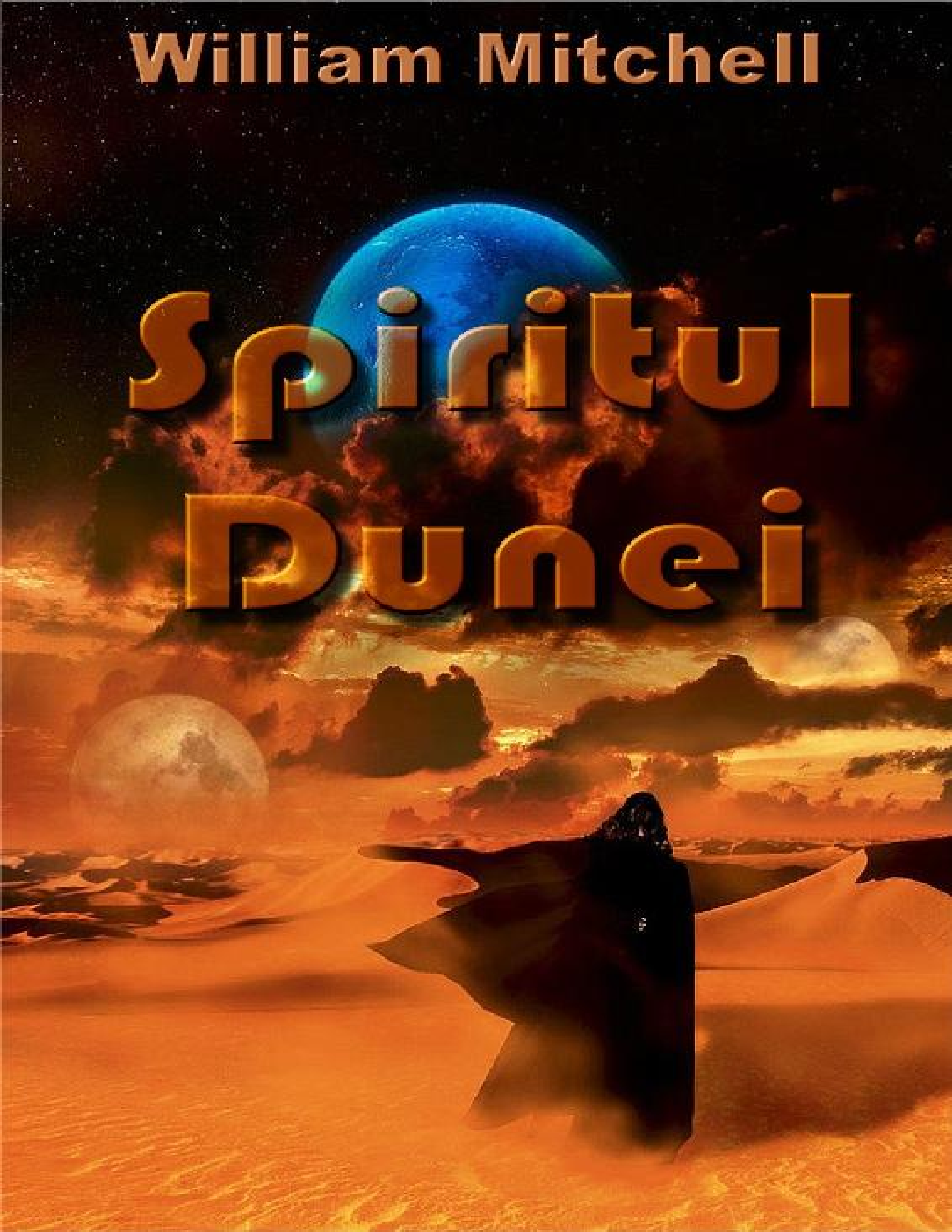

William Mitchell
Spiritul
Dunei

William Mitchell

SPIRITUL DUNEI

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Am scris această continuare a seriei, în urmă cu câțiva ani, pentru că întotdeauna am vrut să știu ce s-a întâmplat după evenimentele din Canonicatul DUNE.

William Mitchell

Cartea a şaptea a „Dunei" a stârnit vreme de ani buni imaginația fanilor. Faptul că drepturile exclusive de publicare a unei continuări au aparținut lui Brian Herbert nu a fost un impediment pentru William Mitchell să scrie propria sa variantă, pe care a pus-o gratis la dispoziția publicului: „Dune: Revenant", este, aşa cum recunoaşte însuşi autorul, un „unfinished draft" plin de curaj: ne aflăm în anul 20.252, când amintirea lui Muad'Dib, a lui Leto II şi a Dispersiei a produs nişte şcoli speciale: la Şcoala de Păstrăvărese, de exemplu, se pregătesc Visătorii de Melanj, prin prisma cărora, apelându-se la Memoria Universală vom afla ce s-a întâmplat cu Duncan Idaho şi Sheeana pe non-navă. Narațiunea are structura unui puzzle în construcție, şi paradoxal, ține cont de amănunte din „Ereticii Dunei" mai mult decât o face Brian Herbert şi Kevin J. Anderson în „Vânătorii Dunei". Noțiunea de Kwisatz Haderach nu mai e subsumată unei epopei mediocre despre urmările războiului cu maşinile: istoria evoluează dar vechile mistere fac loc altora noi, aşa cum ne obişnuise scriitura lui Frank Herbert. Întrebările Murbellei persistă: cum să facă pacea între Bene Gesserit şi Onoratele Matre? Membrii non-navei şi Duncan Idaho, acest prieten loial omenirii, au ajuns într-un alt Univers, unde, colonizând o planetă i-au pus numele de Dune. A existat şi un ghola Paul... era imposibil să nu existe, iar viermii de nisip au fost alături de el. Totul revine, chiar şi Viermele Om, care se întrupează în Sheeana, chiar şi autodistrugerea.

Dune: Revenant

[***http://reviziadecarte.wordpress.com/***](http://reviziadecarte.wordpress.com/)

...„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinţei lui Leto. Poate o porţi chiar tu, Sheeana.” ...„Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr, cum suntem şi noi fără astâmpăr.”

SPIRITUL DUNEI de William Mitchell

Capitolul 1

(20525 A.G.) Această investigație a Şcolilor de Păstrăvărese îşi are originile într-o criză de mult uitată. Cunoaşterea evenimentelor din jurul mileniilor numite Dispersia şi, ulterior, marea Integrare care a urmat, este critică pentru înțelegerea oamenilor din acele timpuri antice. Disciplina Visătorilor Mirodeniei şi abilitatea lor de a reconstrui şi disemina personajele „umanității noastre trecute” ne-au oferit o unealtă de cea mai mare importanță. Prin eforturile lor, am descoperit o bogăție de informații arheologice, un strat temporal ni s-a deschis care ne-a permis o reconstrucție a ceea ce în timpurile antice s-ar fi numit „istorie”. Rețineți că Memoriile Multiple şi Tranziția Sinelui nu erau trăsături comune ale strămoşilor noştri umani. Acest fapt a fost printre cele mai alarmante şi revoluționare dintre toate cele descoperite de către Visătorii Mirodeniei – mințile oamenilor erau cândva solitare şi unice.

– Imprimare sociotemporală a Şcolii Păstrăvăreselor Idah-Mirabla

Thunhun stătea singur pe un podium în fața unei mulțimi care umpluse Marea Sală la maximum. Sala avea o capacitate de peste un milion de oameni, ceea ce o făcea locul perfect de întâlnire pentru Prima Celebrare Milenară a fondării Şcolilor de Păstrăvărese, dar nu asta îi reținea atenția lui Thunhun.

Stau în fața unui milion de Indivizi, dar gândurile mele sunt la designul acestui loc.

Arhitectura Marii Săli a Şcolii Idah-Mirabla era influențată de Templul original al Sfintei Alia a Cuțitului. Deşi

Rakis fusese distrus cu două mii de ani înainte, planurile templului fuseseră salvate într-un cristal ridulian.

Legenda spune că au fost înregistrate de însuşi Tiranul – Împăratul Zeu Guldur. Guldur trebuie să fi preţuit şi el designul, arcul zidului exterior de o mie de metri ce ducea la „cuţit", o clopotniţă ce se ridica deasupra la o mie de metri.

Thunhun îi spunea pe numele obişnuit Guldur, deşi, ca istoric, ştia că numele Tiranului era de fapt Leto II. Acest gând atemporal îi plăcu lui Thunhun şi îl calmă în timp ce se pregătea să vorbească.

Tempul Sfintei Alia fusese ales pentru mărimea sa, deşi multe structuri de pe diferite lumi ale Păstrăvăreselor ar fi fost de ajuns. Toate marile şcoli se adunau totuşi aici, pe planeta Ouadra, pentru istoria sa bogată datând de la prima duzină de Şcoli de Păstrăvărese. Cunoscută în timpurile antice drept Canonicatul, Ouadra fusese căminul Şcolii Idah-Mirabla, şcoala pentru care Thunhun activa ca reprezentant în timpul acestor Celebrări. Sute de evenimente se desfăşurau în timpul Celebrărilor Milenare, fiecare adaptat rolurilor familiale şi grupurilor de interese pe care erau fondate diferitele şcoli, ca şi discursuri ce aveau să fie ţinute de către reprezentanţii fiecăreia dintre Şcolile de Păstrăvărese. Thunhun privi la bannerele diferitelor grupuri şi le recapitulă în minte încă o dată, pentru a-şi îndepărta tracul, în timp ce mulţimea agitată se calmă pregătindu-se pentru discursul său.

Harkon-Mohia; Chani-Tej, Hallac-Ouadra, chiar membri ai Hayt-Scytl şi-au abandonat ideile izolaţioniste pentru aceste evenimente.

Unele discuţii erau specializate pentru grupuri mai mici de interese, în timp ce mai multe duzini de vorbitori urmau să se adreseze întregii adunări, de-a lungul mai multor reprize. Cardul-suspensor arăta titlul discursului său tuturor celor care intrau în sală:

„Visul Mirodeniei ca tehnică de Arheologie Istorică"

Şcoala Păstrăvăreselor Idah-Mirabla
prezentată de Thunhun Idah ibn al'Idah-Mirabla
Imprimare sociotemporală arheologică

Când începu, la un timp după ce mişcările încetară, intrând gradual în ceea ce pentru Thunhun marca realizarea de o viață, ochii săi se opriră pe culorile prismatice ale Ferestrei Calendarului Căii Soarelui de la capătul îndepărtat al sălii.

Privesc pe cărările luminii în acest calendar străvechi, în timp ce fac paşi spre destrămarea a ceea ce cu toții cunoaştem drept Timp.

Mulțimea de aproape un milion păstra o tăcere stranie, iar Thunhun începu.

„Ne-am adunat aici în onoarea realizărilor acelei mii de ani de progres numită istoric Integrarea. Înainte ca vechile şcoli să se formeze, în acele vremuri când Dispersia se terminase şi începuse Întoarcerea, a avut loc o mare biruință. Astăzi stăm aici ca mărturie atât a unicității ireconciliabile a Şcolilor noastre individuale, ca şi a abilității noastre de a ne păstra Individualitatea în mijlocul unei asemenea Integrări. Suntem de acord că arhaicul concept de „umanitate", deşi de semnificație minoră pentru viața Individuală, cândva era un cuvânt de coeziune pentru ființele pre-Integrare."

„În timp ce Tranziția Sinelui şi Memoriile Multiple au devenit trăsături comune printre Indivizii din toate Şcolile majore, modul cum au apărut aceste schimbări a rămas multă vreme un mister. Originile Şcolilor de Păstrăvărese sunt învăluite în istoriile antice pierdute, dar o tehnică istorică arheologică recentă, Visul Mirodeniei, a oferit chei spre acest trecut pierdut. În mare parte la fel cum Navigatorii Ghildei pliau cândva spațiul ca mijloc de călătorie în spațiu, Visătorii Mirodeniei au învățat să plieze conştiința ca mijloc de călătorie în timp."

„Suntem un popor care are multe întrebări. Cum am ajuns la varietatea de Şcoli pe care o cunoaştem azi? Care este originea noastră? Diferite Şcoli abordează această

cunoaştere în mod diferit. Mitologia noastră comună este deschisă interpretării. Teoria Tleilaxu a Oului Originar, Mitul Genetic al Bene Gesseritului. Suntem pregătiți pentru o nouă abordare a căii adevărului. Mi-am luat libertatea de a prezenta o serie de imprimări temporale descoperite prin Vise ale Mirodeniei de la zorii Integrării, şi zorii primelor noastre şcoli de Păstrăvărese. Să ştiți că semințele Integrării au răsărit din conflictul care a dus la unirea celor două mari dar combative şcoli, Bene Gesserit şi rivalele lor, Onoratele Matre."

Thunhun explică detaliile procesului Visului Mirodeniei. Individul medium ingera Mirodenie sintetizată pentru a-şi lărgi gama preştiinței. Deşi majoritatea indivizilor posedau Memorii Multiple şi puteau împărtăşi Sinele transmis de-a lungul liniei unei Şcoli, tehnica de viziune în consens fusese abia recent descoperită. Procesul Visului Mirodeniei permitea unui număr de oameni să experimenteze un anume moment istoric prin dilatarea țesăturii preştiinței.

Thunhun trecu repede peste cifrele spațiu-timp, simplificând ideea drept o încrucişare între abilitatea de a plia spațiul şi tehnicile Rețelei lui Duncan. Această halucinație în consens permitea istoriei să fie retrăită, la fel de uşor cum era cu zece milenii în urmă citirea unei cărți de istorie. Thunhun făcu o pauză cât i se alătură pe podium o tânără medium numită Yanima, de la Şcoala Noree-Ampre.

Şcoala Noree-Ampre menținuse o descendență strictă din baza genetică originală Ixiană, care fusese de asemenea de folos membrilor şcolii pentru cunoaşterea tehnică a Visului Mirodeniei pe scară largă. Oricine ar putea învăța să plieze conştiința câtorva oameni din apropiere, dar existau o multitudine de fire de urmărit şi un nivel de pricepere pentru a abandona firele nesemnificative care cereau un Visător al Mirodeniei cu trecut Ixian pentru a manevra un eveniment atât de mare. Cât Yanima se pregătea pentru transă, Thunhun pregăti mulțimea adunată pentru a primi visul.

În câteva momente locul şi momentul începură să pălească din gândurile lui Thunhun, şi ca visele obişnuite după care era numit, Visul Mirodeniei începu să lucreze asupra conştiinței lui şi a conştiinței adunării.

Nu putem vreodată experimenta Visul Mirodeniei al altcuiva, totuşi ştim că toate coincid cu intențiile Visătorului Mirodeniei.

În timp ce Yanima continua procesul, pliind conştiința, readucând momentele atât din dovezi fizice cât şi psihice, milionul de Indivizi adunați începu să împărtăşească halucinația istorică, fiecare gând țesut în pânza țintei dorite. Ultimele gânduri ale lui Thunhun înainte de vis fură despre Yanima, care era o linie alfa descinzând direct din însăşi Hwi Noree, silueta ei tăind lumina Ferestrei Căii Soarelui.

Este la fel de frumoasă cum era consoarta Zeului.

Şi apoi fură transportați...

> Ghola Paul Atreides era singur în curte când intră Miles Teg. Băiatul se uită împrejur, conştient că progresul lui era urmărit de deasupra poate de Sheeana sau una din celelalte surori. Paul avea dreptate, desigur, Sheeana şi Duncan Idaho aşteptau şedința de antrenament pentru a-i observa progresul. Duncan era oripilat, şi îi spuse asta Sheeanei.
>
> „Care e scopul pentru toate astea, Sheeana?”
>
> „Nu începe, Duncan, ştim amândoi că în jurul nostru se întâmplă lucruri care sunt mai importante decât disconfortul tău în pregătirea lui Paul.”
>
> *Ea îi spune mereu Paul, niciodată ghola. Când eram tânăr, maica Swanugyu mereu se referea la mine ca ghola, niciodată ca Duncan. Dar Sheeana nu mai este Bene Gesserit.*
>
> Privi perechea aflată în antrenamentul de luptă de dedesubt, iar Sheeana porni dispozitivul de ascultare ca să tragă cu urechea. Paul era furios.

„Unde e Duncan? Nu mă învață să folosesc armele cu plasmă?”

„Unde e Duncan?” Îmi amintesc când originalul Paul obişnuia să îmi solicite compania, în timp ce eu îl priveam cu tatăl său, Ducele Leto. Atâtea vieți şi m-am întors la asta.

În timp ce Sheeana vorbea cu Duncan şi privea cum Paul şi Miles se antrenează jos, ea realiză că ideea de ghola nu păruse niciodată naturală unei Bene Gesserit, deşi ele manipulaseră liniile genetice atât de multe milenii; ele permiteau întotdeauna o naştere naturală din doi părinți. Ideea de inginerie genetică avea aceeaşi dezaprobare pe care o căpătaseră computerele după Jihadul Butlerian, tehnologia din jurul domeniului interzisă de edictele sale includea biotehnologia computerizată. Numai Bene Tleilax o practica, şi mereu negaseră că o fac, în timp ce Bene Gesserit folosea înmulțirea convențională. Dar acum erau a doua generație de surori Bene Gesserit care se obişnuiseră cu folosirea tancurilor axlotl Tleilaxu pentru creşterea de ghola la comandă. Nu numai că produseseră cu succes propriul lor Duncan Idaho, dar chiar se autodepăşiseră când produseseră un tânăr Miles Teg. Următorul proiect păruse inevitabil, supravegheat de Sheeana şi grupul ei de surori renegate. Creația unui ghola diferit de orice alt proiect ghola dinaintea sa. Vor aduce înapoi la viață cel mai ciudat dintre atracțiile lumii vechi, vor crea un ghola al lui Paul Atreides.

Paul țipă la o lovitură a lui Miles.

„Gata, băiete, destulă luptă corp-la-corp pentru azi, să trecem la armele cu plasmă de care vorbeai mai devreme.” Miles privi în sus la ferestra de observare, şi atât Duncan cât şi Sheeana ştiau ce spune fața lui.

Reacțiile lui Paul sunt prea lente ca să supraviețuiască. Este o relicvă a timpurilor trecute.

Duncan privi la Paul, şi avu sentimentul ciudat că tot ce făcea era urmărit de un observator necunoscut...

Visul Mirodeniei încetă. Murmurele adunării crescură în timp ce aşteptau răspunsul lui Thunhun. În timp ce zgomotul conversațiilor se ridica în Marea Sală, Yanima îi aruncă o privire cunoscătoare lui Thunhun, în timp de părăsea scena.

Ochii ei îmi spun că ea crede că sunt încântați de demonstrație. Dar vor crede adevărul din spatele a ceea ce conştiința lor tocmai a experimentat, pentru binele nostru al tuturor.

„Ceea ce am dezvăluit este o cheie, dovada o dată pentru totdeauna că într-adevăr a existat un om numit Paul Atreides. Dovada din fața noastră este evidentă. De ce ar minți amintirile? Mulți au pretins că însăşi ideea de Kwisatz Haderach a fost un mit construit de Maeştrii Dansatori Față, întrețesută cumva în însăşi memoria noastră celulară. Ofer această memorie ca dovadă că Paul Atreides a existat. De ce să creezi un zeu decăzut de două ori? Istorica Lege a Celei Mai Mici Probabilități demonstrează că ar fi absurd să creezi o asemenea poveste unde un om-zeu imaginar şi apoi reconstruit ca un ghola care este mai puțin decât originalul său. Este o poveste atât de bizară încât trebuie să fie adevărată."

Din mulțime se auzi o voce „Desigur că eşti la curent cu ideea Teoriei Degradării Ghola." Thunhun explică faptul că Degradarea Ghola nu este o problemă deoarece dinamica Visului Mirodeniei este încă fixată într-un moment fizic adevărat din trecut. Imediat ce întrebării i se răspunse, alta apăru, continuând să contrazică descoperirile Visului Mirodeniei. Thunhun ascultă pe jumătate în timp ce privea Fereastra Căii Soarelui şi se gândea la faptul că era o reprezentare a tuturor calendarelor vechi, până la momentul creării sale. Când vocea termină, Thunhun continuă descoperirile, lăsând cărările de lumină din acea mare fereastră cumva să-l ajute să se concentreze şi să îl ghideze.

Discursul continuă pentru ceva vreme. După revărsarea de întrebări şi felicitări personale, câteva ore mai târziu, Thunhun se regăsi singur în izolarea camerei sale. Se lăsă pe spate în scaunul unde-şi făcuse majoritatea cercetărilor. Ca istoric al erei care produsese Integrarea, Thunhun rareori era singur în aceste zile. Interesul crescând în originile Integrării se datora Celebrărilor Milenare. Chiar Visul Mirodeniei se putea face de unul singur, dar era mult mai intens să ai mai mulți visători reconstruind o amintire sau o scenă din trecutul antic. Yanima avea să vină destul de curând, împreună cu alți câțiva studenți de la şcoala Idah-Mirabla. Thunhun va ajunge înapoi la memoriile Tleilaxu, acolo unde se aflau prioritățile sale curente.

Memoriile Tleilaxu nu sunt istorie, sunt cheia tuturor viitorurilor noastre.

Thunhun avea o genealogie puternică până la copiii originali ai lui Duncan şi Murbella, şi deşi practica ghola-ului Duncan continuase până cu două sute de ani înainte, şcoala Idah-Mirabla se menținuse la progeniturile originare, spre deosebire de şcoala Hayt-Idaho care făcuse încrucişări cu următoarele ghola Duncan. Idah-Mirabla era mai mult o familie decât o şcoală, o relicvă păstrată de la fondatorii săi. Thunhun însuşi era unul din trei ghola născuți în aceeaşi zi, deşi rareori interacționa cu cei doi „frați” gemeni. Ca istoric, concentrarea sa fusese mereu asupra trecutului. Thunhun perfecționase tehnica multiplilor Visători ai Mirodeniei reconstruind acelaşi moment istoric într-un mod revoluționar. Fiecare Visător al Mirodeniei devenea responsabil pentru firul unui singur personaj într-un moment trecut, şi atâta timp cât memoriile de mult decedate interacționau prin vis, fiecare visător menținea un contact strâns cu sinele desemnat. Unele momente țintă aveau chiar Visători ai Mirodeniei auxiliari concentrându-se asupra comunicării inter-sine sau chiar subtexte colective. În acest mod puteau fi obținute mai multe detalii interne iar scenele rezultau cu o rezoluție mai mare a

dialogului intern şi gândurilor răzlețe care erau pâinea şi cuțitul istoricului.

Gândurile lui rătăciră înapoi la un Vis al Mirodeniei pe care-l construise de zeci de ori înainte, la o vreme pe care o resimțea ca având o poezie istorică. Prezentul pălea, iar Thunhun auzi anii rulând înapoi cu un sunet pe care mereu îl asociase cu vântul trecând prin trestiile copilăriei lui. Asociația îi făcea plăcere şi o hrănise de-a lungul anilor, astfel că orele petrecute în mica sa barcă pe râul de lângă casa copilăriei lui nu se pierduseră vreodată. Curând nu mai era loc în conştiența lui pentru nimic altceva decât Visul Mirodeniei, iar dilatarea timpului îl aduse înapoi la timpul de după distrugerea Rakisului originar.

Ținta lui era o non-navă în căutarea unui cămin…

Sheeana ieşi din non-navă cu un sentiment de uimire şi împlinire când picioarele ei atinseră nisipul acestei noi lumi. Un deşert, se gîndi, deşi alte voci şopteau, „trebuie luat” – Îşi întoarse gîndurile către şirul de responsabilități ce aveau să urmeze. Nu avea nici un precedent să o călăuzească, doar o aderare la tradiția Bene Gesserit care trebuia să reziste acolo unde toate celelalte tradiții se dezlânau. Ea era acum tradiția; ce fusese era un lucru, dar ce stătea înainte pentru ea şi cei care o urmau era altceva.

Planeta avea cinci luni; Sheeanei îi plăcuse asta din momentul în care Duncan îi anunțase descoperirea planetei pe senzorii non-navei. Deja respinsese stabilirea permanentă pe o altă lume la care se opriseră, o lume mai răcoroasă în comparație, mult mai temperată, foarte asemănătoare cu Canonicatul. Porecliseră această primă lume Popasul şi această lume semăna şi mai mult cu Canonicatul prin faptul că nu avea lună.

Am ales chiar să îndepărtăm acest detaliu. Prea multă romanțare pentru lumea de baştină a unei comunități a surorilor care a interzis chiar şi muzica.

Sheeana avea nevoie de o lume cu cel puțin o lună. „Construim o nouă mitologie”, îi spusese ea lui Duncan.

Popasul îşi dovedi porecla potrivită, şi în mai puțin de o lună se întorseseră la non-nava lor – lăsând adăpostul lor fără lună vidului spațiului pliat.

Timpul trecu. Scytale străbătea cabina sa cântărind celulele din tubul său anentropic. Viermii de nisip fremătau în cala convertită. Sheeana lucra cu surorile ei renegate în şedințe private. Duncanul se trezi într-o noapte imediat după o viziune de coşmar, văzu un Dune ca o fantomă reîntoarsă, şi fu copleşit de sentimentul că aceasta era o provocare pe care umanitatea nu o putea depăşi prin simpla distrugere a unei lumi. Văzu Fremeni acolo, şi Muad'Dib era acolo, invitându-l, prevenindu-l. Îi spuse Sheeanei că era un vis oracol, dar ceea ce vedea nu era viitorul, nu era o viziune preştientă. Nu putuse explica mai mult.

„Nu văd viitorul," insistase Duncan, iar accentul lui pe acel ultim cuvânt fusese cumva un indiciu pentru Sheeana a ceea ce văzuse el, „lucrurile pur şi simplu apar în plasa preştiinței mele extinse. Nu trebuie privite ca viziuni ale viitorului." Sheeana ştia că pregătirea de Mentat a lui Duncan îi împiedica deseori abilitatea de a fi un mistic. Sugestia ei pentru el veni într-un sigur cuvânt:

„Zensunni."

Una din încarnările trecute ale lui Duncan fusese ca filosof Zensunni, un dar/glumă Tleilaxu pentru Tiran. Acel sine ieşi la iveală şi cuvintele începură să se formeze în mintea lui Duncan.

„Există ceva din Dune care trăieşte şi după moartea sa. Poate o poartă încărcătura noastră de viermi de nisip, perle ale conştiinței lui Leto. Poate o porți chiar tu, Sheeana." Făcu o pauză, iar Sheeana îi aşteptă următoarele cuvinte, „Ceea ce văd sfidează temporalul, un spirit fără trup al unei lumi sfărâmate. Acest Spirit al Dunei hoinăreşte odată cu noi, caută o lume pe care s-o bântuie aşa cum noi căutăm una s-o locuim. Fără astâmpăr cum suntem şi noi fără astâmpăr." Sheeana observă că avea o privire pe care în semi-transa sa alese să nu o ascundă.

Priveşte în Plasa sa, văzând ce s-a prins în ea. Duncan e pescarul nostru. Totuşi noi pescuim un nou Dune.

Două săptămâni după ce părăsiseră Popasul fără lună, găsiseră lumea cu cinci luni. Idaho îşi forțase abilitățile de a vedea în plasa sa oraculară, până când lumea fusese descoperită, încâlcită în țesătura sa. Găsise lumea acolo aşa cum găsise manual multe lucruri. Adăugase liste de arme, limbaje şi aptitudini achiziționate de nicăieri în arhiva computerului non-navei. Un detector mecanic de non-nave fusese primul proiect la care voia să înceapă să lucreze, imediat ce timpul şi resursele aveau să-i permită.

„Teg poate vedea non-navele”, o avertizase Duncan pe Sheeana, şi ştia că Basharul va proteja locația acestei lumi cu cinci luni şi non-nava lor.

Mare parte a planetei era deja deşert. Sheeana înconjurând non-nava simți primă dată că aerul era uscat şi fierbinte. Un vânt prăfos se stârni, iar nările ei înregistrară posibilitatea adaptării viermilor de nisip. Vântul prăfos aducea semnele prevestitoare ale unei furtuni de nisip, nu una foarte puternică, dar oricum venea dinspre o mare secată din sud.

Se minună de această lume deşertică. Soarele planetei era cu o clasă uşor mai fierbinte decât fusese soarele lui Rakis. Se întoarse spre cele două surori care ieşiseră şi ele din navă – Sheeana luă un ecran portabil cu itinerare de la una din ele – lista atributelor planetei apăru electronic. „Vom avea sigur nevoie de distraie şi echipament pentru a construi primele adăposturi. De acolo vom produce restul.” Sheeana se întoarse la ecran. Soare mai fierbinte, iar planeta era o idee prea aproape, asta însemnând un an mai rapid.

Asta ar putea iuți ciclul păstrăvilor de nisip.

Zilele şi nopțile mai lungi erau rezultatul unei rotații planetare mai lente, zile de 16 ore/nopți de 16 ore la echinocțiu. Mărimea şi masa mai mare a planetei aveau ca rezultat o gravitație uşor mai mare decât a lui Rakis.

Această lume va produce copii cu membre puternice, dacă ne putem aclimatiza la căldură.

Duncan ieşi din non-navă cu paşi vioi, „Sheeana, senzorul temporar meteo pe care l-am lăsat pe orbită a transmis primul flux de date. Ar trebui să stăm înăuntru deoarece temperaturile la prânz vor creşte mult. Curând va fi prea fierbinte să părăsim non-nava. De fapt, probabil va trebui să oprim toate sistemele care nu sunt esențiale sau ne vom coace cu toții înăuntru. Temperatura învelişului navei va avea impact asupra regulatoarelor temperaturii aerului."

Primele noastre obstacole, aşa de devreme. Asta trebuie să fie planeta.

Conştiința lui Thunhun reveni din Visul Mirodeniei când Sheeana rostea acele vorbe. Îşi aminti o altă dată, la zece ani de la prima lor sosire, când Sheeana gândise iar acele cuvinte. Thunhun contractă momentele, şi era iar pe râu, grăbindu-se spre momentul pe care-l dorea...

„Asta trebuie să fie lumea care să ne facă din nou Fremeni." Era vocea Odradei care-i vorbea Sheeanei din altă memorie. Sheeana îşi aminti ziua când sosiseră pe noul Dune, ziua când asolizaseră în urmă cu zece ani. Îşi aminti acea zi cu o claritate pe care numai o Cucernică Maică putea învăța să o stăpânească. Îşi dăduse seama că aceasta era planeta, şi-şi aminti o conversație interioară pe care o avusese cu Odrade despre ce să facă în continuare: „Atât de multe lucruri de făcut, Dar." Sheeana se oprise înainte de a trezi sinele interior al Odradei în acea primă zi a sosirii. În ultimul timp, Sheeana permitea deseori vocilor interioare să răspundă. Soarta ei era să se schimbe aşa cum una singură o mai făcuse în întreaga istorie, şi permisese o anumită libertate celorlalte voci. Planurile fuseseră puse în mişcare în acea zi cu zece ani în urmă – mutarea viermilor de nisip din cală, stabilirea sarcinilor, construcția adăposturilor repartizate acelor surori, producerea distraielor repartizate acelor surori, toate modificările supravegheate de Duncan.

„Trebuie să fim Fremeni din nou.” Sheeana îi permise lui Dar să răspundă. Ce romantică ascunsese fosta Cucernică Maică Superioară de noi toți (nu la fel de bine cum ascunsese copilul mării, totuşi). Aceste valuri din urmă cu zece ani încă o mai mişcau pe Sheeana – Odrade chiar o ajutase în denumirea celor cinci luni. Ce poziție mitică în care să te afli. Mai mult decât şi-ar putea imagina orice artist. Cum se vor implica aceste luni în provocarea noastră? Denumirea lunilor fusese instinctivă. Sheeana îşi aminti conversația cu Duncan: „Aceste luni merită nume Fremene,” îi spusese ea într-una din rarele nopți când toate cinci lunile erau vizibile pe cer. Ieşiseră în noaptea deşertului pentru o testare de lungă durată a noilor distraie cu adaptările făcute de Duncan pentru adâncurile deşertului. Trecuseră peste o coamă ridicată care le-ar fi permis de asemenea să vadă câmpul deschis – să le permită observarea progresului adaptării viermilor. Adoptară cel mai străvechi pas Fremen aritmic – ceea ce declanşă pentru Sheeana ritmuri mai adânci, dansul ei pentru Shai-Hulud.

Cu timpul, lunile căpătară nume: L-Gaib (Lumea exterioară), L-Akrab (Scorpionul), L-Katib (Scriitorul), Sihaya (Primăvara deşertului), L-Sayal (Ploaia de nisip). Numele planetei fusese mai dificil. Arrakis, aşa cum o numeau anticii, fusese ea însăşi numită după cuvântul fremen araq, care înseamnă „sudoare”. Numele Dune începu să prindă aici, mai ales printre tinerele surori la trezirea celorlalte memorii. Odată ce prezența vechiului Arrakis le fusese disponibilă, numele apăruse. „Cât de fierbinte pare Dune față de vechiul Arrakis” sau „Dune reînvie claritatea Fremenilor în deşert”. Sheeana îşi amintea cum Duncan insistase să numească planeta Dune, datorită viziunii sale a Spiritului Dunei înaintea sosirii lor. În acea noapte pe culmea înaltă discutaseră rapoartele Întoarcerii Maeştrilor Dansatori Față la Vechiul Imperiu. Sheeana îi spuse că îşi căutau propriile lor lumi deşertice cunoscute. „Deci vor să distrugă şi acest Dune, nu-i aşa?” Duncan se referea la un raport care venise de la

Canonicat, Murbella era ocupată până peste cap. Sheeana întrebase „De ce insişti să numeşti lumea aceasta Dune?”. Duncan zâmbise privind întunericul, „Aceste luni îmi sunt martori, cunosc un adevăr simplu. Spiritul din viziunea mea a găsit casa pe care s-o bântuie: această planetă este acum Dune.”

Visul Mirodeniei dispăru. Extenuat de evenimentele zilei şi de întorsăturile emoționale care însoțeau evocarea de asemenea amintiri antice şi necartografiate, Thunhun îşi amintea ceva ce Yanima îi spunea mereu când se spetea muncind: „Mai ții minte măcar cum să ai vise normale? Îți dau un indiciu, are mult de-a face cu mersul la culcare.”

O întâlnise pe Yanima în timpul unei tabere studențeşti, unde mai mulți membri ai diferitelor Şcoli de Păstrăvărese se întâlneau pentru schimburi de idei. Duinain era treaz de mai multe zile, vrând să-şi depăşească limitele şi să aplice Visul Mirodeniei la investigația sa asupra istoriei.

Visele Mirodeniei vor trebui să aştepte până mâine.

Mai târziu în acea noapte, străzile şi piețele Ouadrei zumzăiau de activitățile Celebrării Milenare. Thunhun se zvârcoli şi se agită ore întregi de somn fără a se odihni. Ochii i se zbăteau sub pleoapele închise, picioarele şi brațele îi zvâcneau. Brusc, Thunhun se trezi din coşmarul lui. Ud de transpirația fricii îşi aminti visul.

Templul Sfintei Alia a Cuțitului.

Stătea în piața Templului la miezul zilei, dar nu era pe Ouadra. Era pe Dune? Mirosul de cafea de mirodenie îl distrăsese de la scenă, cu mirosul de Melanj pe care-l ştia doar din amintirile sale din Visele Mirodeniei. Această contradicție îl zăpăcise timp de un moment lucid în vis, iar cu colțul ochiului prinsese imaginea unui orb sub o glugă. Apoi zgomotul brusc al geamurilor sparte. Îndepărtat. Mult deasupra. Privise şi văzuse Fereastra Căii Soarelui spărgându-se în afară, iar corpul unei femei sărea prin el şi cădea spre solul de la o mie de metri mai jos. Câteva secunde încetinite care durară o eternitate privise femeia cum cade.

Se trezise violent recunoscând femeia drept Sfânta Alia, când ea se zdrobea pe treptele din fața lui.

Capitolul 2

Celebrarea milenară a Şcolilor de Păstrăvărese vine la o vreme când GIOAD respectase maximele Economiei Integrale timp de 500 de ani. Faptul că GIOAD încorporează în lung şi în lat marea diversitate xenoculturală şi nevoile interesante ale universului nostru era ceva ce străbunii nu şi-ar fi putut imagina. Proto-economia arhaică, cum erau capitalismul şi comunismul, erau încă prezente pe vremea CHOAM, încercând să țină în echilibru şi sub control puterea pe care o aveau. Având baza în Economia Integrală, GIOAD nu mai este legată de chestiunile politicii. Fără un astfel de sistem, ne-am extinde până la o masă critică ce ar însemna distrugerea noastră mutuală. Ne cedăm puterea necondiționat, aşa că succesul nostru este succesul universului: măsurat în procese, nu în scopuri.

- filosofie progresivă GIOAD –

Adunarea directorilor GIOAD[1] nu era planificată pentru încă trei semicicluri, astfel că trebuise stabilită de la distanță în unanimitate o întâlnire de urgență extraordinară. Directoratul Ghildei Ixiene Omni Asimilatoare existase cu acest nume de câteva milenii. Edictele pe care fuseseră codate alianțele Ghildei Ixiene, totuşi, mergeau milenii în urmă până în vremea Zeului Tiran, iar precedentul cooperării şi conspirației Ghildei Ixiene puteau fi găsite în povestirile mitice ale lui Muad'Dib. Directorii GIOAD includeau reprezentanți din enclavele Ghildelor majore ca şi tehnocrați Ixieni de mare

vizibilitate, teoreticieni cybimech şi parlamentari integral economişti.

Yeshika Ampre fusese împăratul tehnocrat al Ixului şi era rolul ei să înceapă şedinţa GIOAD. Produsă prin Şcoala Noree-Ampre din acelaşi proces de înmulţire care o produsese pe Hwi Noree, Yeshika şi geamăna ei Yanima reprezentau un stil de înmulţire Noree-Ampre care punea accent pe renunţarea la vechea tendinţă de favorizare a genului masculin în creaţia tehnologică. Hwi Noree, care se măritase cu Zeul Tiran însuşi, începuse să simbolizeze ideea că impulsul masculin de creaţie era deseori externalizat şi aproape niciodată nu avea graţia creaţiei biologice. Şcoala Noree-Ampre accentua că femelele Ixiene aveau o înţelegere intrinsecă a favorizării biologice, iar tehnologia creată de Şcoala lor nu era dependentă de depăşirea de către masculi a impulsului creator. Întrucât femelele continuaseră cândva specia, maşinile lor nu au nevoie să reflecte o astfel de reacţie negândită, se pronunţau teoreticienii cybimech. Yeshika reflecta la aceste roluri în timp ce se apropia de mica navetă orbită-suprafaţă care avea să o transporte la sala parlamentului.

Deşi se putea participa la întâlniri de la distanţă prin holo-imagine, o tradiţie a prezenţei fizice a directorilor asigura un nivel înalt de atenţie şi importanţă pe care îl cereau toate întâlnirile GIOAD. Yeshika intră în atmosfera lui Ix de la reşedinţa ei de pe Inelul artificial, dând ocol lui Ix pe orbită. Zona rezidenţială Ixiană aducea mult cu arhitectura tehnologică pe care o introduseseră pe vechiul Gammu, cunoscut în mitologie drept Giedi Prime. Poveştile lumii Baronului Harkonnen marcaseră acea lume drept o realizare tehnologică scăpată de sub control. Suprafaţa lui Ix era încapsulată într-un înveliş, o armură a tehno-civilizaţiei lor, pentru care Ixienii fuseseră mereu cunoscuţi şi temuţi. Yeshika îşi reaminti crezul Ixian: Nu există nimic ce nu poate fi îmbunătăţit.

În zilele Vechiului Imperiu fuseseră ținuți sub control, dar Ixienii trecuseră printr-o Renaştere în timpul Zeului Tiran. Faptul că miturile vorbeau despre maşinile lor drept amuzamente pentru Zeul Tiran, ca şi ghola ai Tleilaxu, şi toleranța Sa pentru acestea, permiseseră Ixienilor să înflorească.

Cu adevărat am transformat Tehnologia în Artă.

Yeshika cobora spre oraşul Richese, numit în onoarea lumii industriale sacrificate, distrusă în timpul băii de sânge a Întoarcerii. Richese era un simbol al vremurilor Economiei Integrale. Oraşul nu mai consta în spire de plastoțel care puteau fi comparate numai cu rigurozitatea comună în timpul Dispersiei. Anii Integrării fuseseră martorii redefinirii conceptelor fundamentale în arhitectură. Descentralizate, sistemele urbane Ixiene erau aranjate pe toată planeta într-o ecuație de funcționalitate, estetică şi metamorfoză ce putea fi comparată doar cu geometria non-Euclidiană. Această estetică bizară devenise comună Ixienilor – dar era aceeaşi ciudățenie ce-i ținea pe cei din afară departe de Ix. Înnebuniți vizual, vizitatorii nu reuşeau să se relaționeze cu un asemenea contrast de spațiu şi materie fără ancorare în sol. Ixienii înşişi găseau alte lumi la fel de neplăcute, cu efectele claustrofobiei reduse de implanturi, atunci când părăseau Ix.

Yeshika trecu prin portal pe transportorul către Biro-palatul Richesian. Trecu pe lângă mai mulți Ghildari în tancurile lor de melanj aflate la intrarea în clădire.

Am fost mereu tovarăşii perfecți ai Ghildarilor. Pentru a plia spațiul şi timpul ei şi-au schimbat imaginea statică de „uman”, în acelaşi fel cum am făcut-o noi cu implanturile. Am fost primii care ne-am Integrat cu mediul nostru; ne-am transformat dependența noastră de dispozitive într-o filosofie a îmbunătățirii.

Directorii erau pregătiți pentru momentul sosirii ei. Yashika începu în stilul de adresare întortocheat ce era practica pe Ix; o gramatică formală guvernată de un calcul lingvistic care era cel mai potrivit pentru descrieri tehnice.

Nu e o lingură pentru orice gură.

Ea avansă apoi spre criza în curs: „Nu trebuie să subapreciez poziția rolurilor noastre situaționale. Verificarea Celor cu Multe Fețe drept o transformare epidemică a Maeştrilor Dansatori Față este evidentă din toate rapoartele. Ce raport Individual este necesar să fie discutat?”

Eahrch vorbi primul, cu corpul său mutant de SintMelanj, după tradiția Şcolii El-Edrich, agitându-se în tancul lui de melanj. „Cei cu Multe Fețe văd Spiritul Dunei, totuşi nu sunt mai aproape decât noi de a descoperi dacă planeta a existat vreodată. Toate istoriile arată că nu a existat vreodată o a doua Dune. Totuşi asta e ceea ce caută ei.”

Almek, un pliator de spațiu cibernetic, se foi în timp ce vorbea Eahrch, dar nu spuse nimic. Eahrch avea rădăcini adânci ca descendent al Edricilor, care îl cunoscuseră pe Muad'Dib, în vremurile când navigatorii Ghildei erau apreciați după nivelul de specificitate hiperspațială. Almek, totuşi, era un adevărat produs al Integrării, care plia spațiul cu ajutorul maşinilor Ixiene interne. Era dintr-o şcoală al cărei motto era: Uitată fie Istoria.

Almek interveni cu fraza lui standard, „Vremea Mirodeniei a trecut, acum pliem spațiul cu biomecanice. Scopul nostru ar trebui să fie să continuăm pe calea pe care am început acum peste o mie de ani, vorbesc de schimbarea totală a edictelor Jihadului Butlerian.” Almek vorbi de implanturile de pliere a spațiului, care nu numai că puteau gândi, dar erau chiar capabile să viseze transa mirodeniei care permitea posibilitățile plierii spațiului.

Edrich nu se putu abține: „Găseşte Spiritul Dunei şi Adevărata Mirodenie, iar vechile căi se vor întoarce.”

Yeshika detectă interacțiunea lor şi interveni, „Trebuie să ne permitem lăsarea deoparte a ambițiilor enclavelor sau ansamblului Ixian şi să acționăm ca unul singur în această chestiune.” Yeshika îi făcu semn lui Nro Pathay, în timp ce continuă – „pentru acest motiv ar trebui să continuăm conform algoritmilor generalişti.” Nro făcu o grimasă la

cererea ei. Yeshika intenționat exclusese algoritmii lui extremişti, care deseori operau în afara limitelor economiei integrale. Algoritmii generalişti oferiseră pentru Ix şi Ghildă o alternativă la politică în integrare, dar asiguraseră locul GIOAD în economia universului. Algoritmii extremişti, pe care îi teoretizaseră Nro Pathay şi linia sa, căutau să folosească resursele la îndemâna GIOAD pentru a schimba natura Integrării într-o manieră politico-militară. Unii îi vedeau drept naționalişti Ixieni ce aveau ca scop un nou Imperiu, în ciuda tuturor calculelor care dovedeau lipsa de stabilitate reală în toate imperiile.

Înainte ca el să apuce să-şi anunțe obiecția, Yeshika adăugă, „Nu am vrea să stricăm stabilitatea de care GIOAD are nevoie ca să continuie aducerea noilor lumi pe calea integrării. Intențiile noastre ar trebui să continuie aşa cum au făcut-o mereu, în special în păstrarea cunoaşterii noastre în Calea Sheeanei şi Spiritul Dunei de la Maeştrii Dansatori Față.

Drumul vostru duce spre ruina noastră a tuturora.

Yeshika continuă, „Locul unde se află Spiritul Dunei şi rezultatul acelei faze în istoria noastră sunt necunoscute chiar celor de rangul nostru. Istoria străveche spune că Jytho Ampre, strămoşul meu, ajutat de Duncanul şi revelațiile sale au pliat Spiritul Dunei în afara spațiului nostru, cu ajutorul unei schimbări de fază codată, plasând planeta şi lunile sale pentru totdeauna în afara universului nostru. Soarta finală a Sheeanei, a lui Duncan şi Scytale nu a fost vreodată cunoscută."

Nro Pathay alese acest moment pentru a lovi, „Ca delegat Ixian, am participat la o lectură fascinantă în timpul Celebrării Milenare pe Ouadra, chiar pe acest subiect. Mulți din cei adunați au manifestat un interes excepțional în viziunile pe care sora dumneavoastră Yanima le oferă universului prin ale ei Vise ale Mirodeniei. Unii vorbesc despre faptul că adevărul despre ghola Paul şi soarta

Sheeanei par să nu fie cunoscute. Mă întreb cum privesc Maeştrii Dansatori Faţă toate acestea.”

Faptul că Yanima alesese o viaţă academică îşi găsea deseori loc în criticile la adresa conducerii Yeshikăi ca Împărat Tehnocrat al ixului. Interesul Yanimei în istoria străveche era ceva ce nu o preocupase niciodată pe Yeshika.

Istoria păruse mereu mai mult ca un fetiş, dar Yanima nu o văzuse niciodată astfel. Dacă Yanima ar fi văzut asta, ar fi stat aici în Consiliul Ixian. Pe Ix totul era fetiş.

Yeshika îi răspunse calm lui Nro, „Maeştrii Dansatori Faţă nu sunt singura noastră preocupare. Implicarea Celor cu Multe Feţe pare să cântărească mai mult decât chiar deranjul lor benign.”

Nro răbufni, „Am putea face calculele pentru a prezice câţi din milionul prezent pe Ouadra erau de fapt spioni ai Maeştrilor Dansatori Faţă? Nu ar servi mai bine intereselor noastre să oferim Maeştrilor Dansatori Faţă cheia de criptare pentru Spiritul Dunei? Nu ne-am putea alia cu un inamic pentru a respinge un altul care este cu mult mai mare?”

Recunoaşte că este colaboraţionist? Trebuie supravegheat continuu !

Yeshika se calmă şi adăugă, „Soluţia voastră este notată, totuşi consiliul are nevoie de funcţiunile voastre ca generalist. După cum ştiţi, cercetarea noastră iniţială şi proiecţia confirmă, cu o probabilitate de 88 la sută, că Sheeana împărtăşea visul Zeului Tiran de a deveni vierme de nisip, o probabilitate de 31 la sută că ea a transformat şi pe mai multe din surorile ei renegate. Analiza noastră finală pe care am compilat-o personal, şi este probabil cea mai şocantă: o posibilitate de 19 la sută că Sheeana însăşi, ca vierme de nisip, este încă în viaţă astăzi pe Spiritul Dunei, ascunsă faţă de universul nostru. Întrebarea nu ar trebui să fie dacă ar trebui să informăm Maeştrii Dansatori Faţă despre prezenţa ei, ci mai degrabă ar trebui să ne întrebăm ce a plănuit ea pentru ei, şi pentru noi toţi, în ultimii 2000 de ani?”

Capitolul 3

> Să descrii transformarea Bene Tleilaxu sfidează limitele cunoaşterii unei fiinţe individuale. Străvechiul sistem de castă a produs stăpânii şi sclavii săi. Totuşi, când sclavii hibrizi şi-au perfecţionat dansul feţei de-a lungul mileniilor, au evoluat în ceva foarte diferit şi neaşteptat. Tot aşa cum Scytale s-a transformat în iteraţii succesive din Dansator-Faţă în Mastif, aşa şi aceşti Maeştri Dansatori Faţă transcend rolul pe care li l-au dat Vechii Maeştri. Care a fost rezultatul final: Cei Cu Multe Feţe. Mulţi ar vrea să îi abordeze pe Cei Cu Multe Feţe, aşa cum ai aborda un străin când vizitezi o ţară nouă, şi să-i întrebe, „Cum ai ajuns să fii astfel?" Poţi întreba o molie cum s-a schimbat din omidă? Răspunsul este uitat în cocon. Iar coaja goală este singurul martor al faptului.
>
> - din Şcoala Chani-Tej –

Yanima împreună cu jumătate de duzină de visători ai mirodeniei intră în camera lui Thunhun din sala istorică a Ouadrei. Planeta fusese cândva lăcaşul primelor comunităţi combinate ale Surorilor Bene Gesserit şi Onoratelor Matre în timpul Întoarcerii, cu peste 1000 de ani în urmă. Acum era o planetă a Şcolii Păstrăvăreselor, cu numeroase colegii în tot universul. Idah-Mirabla luaseră actuala mare sală Bene Gesserit întrucât îşi identificau originile până la Murbella, una dintr-o duzină de icoane ale Integrării care dovedise cuvântul „umanitate" ca nemaifiind o includere colectivă a miriadelor de fiinţe ale universului.

„Ce faci singur?"

„Mă pregătesc pentru reconstrucţia Tleilaxu." Thunhun nu se întoarse spre ele, făcu o pauză şi apoi întrebă, „Cum a fost primită Imprimarea socio-temporală?"

„Raportul consistoriului de acum câteva momente a fost că Paul a fost un mit construit de Maeştrii Dansatori Faţă

acum câteva sute de ani în conjuncție cu planurile lor de transformare pentru a deveni Cei Cu Multe Fețe.”

„De ce or reveni oamenii mereu la teoriile conspirației?” Thunhun rămase tăcut câteva momente.

Nimeni nu planifică greşeli ca Paul, sau ar construi vreodată o poveste la incidentul ghola Paul. Şi nimeni, nici măcar Maeştrii, nu-şi planifică propria evoluție.

Thunhun spuse următoarea frază cu voce tare, „Lucrurile pur şi simplu se întâmplă.” Yanima şi colegele ei Visătoare ale Mirodeniei se aşezaseră confortabil prin cameră.

„Ar trebui să începem, unele din noi avem şi alte lucruri de făcut în afară de a bălmăji prin trecut.”

Începură. Thunhun ghidă momentul pe măsură ce preştiința se plia. Când visul începu să se focalizeze, apăru Scytale...

> Era la câțiva ani după timpul țintă, iar Scytale supraveghea cuvele axlotl. Acum zece ani era captiv al non-navei cu Duncan Idaho. După distrugerea Bene Tleilax de către Onoratele Matre, Scytale fusese singurul supraviețuitor al elitei acelei societăți.
>
> *Cât de asemănători cu un stup am devenit – Calea noastră a făcut asta necesar. Maeştri Tleilaxu, Dansatori față, cuvele axlotl – Acum, un stup ca niciun altul se întoarce din Dispersie.*
>
> Era vocea lui Scytale.

Thunhun făcu timpul să sară înainte cu un gest peristaltic, spre timpul țintă, după ce maeştrii Tleilaxu abia ieşiseră din tubul anentropic al lui Scytale...

> Scytale stătea în fața Maeştrilor Tleilaxu reanimați. Tiparele lor fuseseră trezite după vechile metode, readucându-le istoria şi amintirile. Oricum, scopul acestei întâlniri era să pună la curent consiliul cu ce se întâmplase de la distrugerea lor.

Distrugerea de către Onoratele Matre va fi nimic față de cele cu care ne confruntăm acum. Suntem puşi în fața extincției noastre de mâna propriei noastre creații.

Adunarea avea un ritual al ei; o familiaritate adusă de milenii de repetare. Fiecare membru al consiliului experimentase mii de morți şi renaşteri, dar niciodată nu pieriseră toți deodată.

Dacă nu era tubul anentropic, care a păstrat toate datele genetice vitale, am fi fost pierduți, iar eu aş fi ultimul.

Totuşi, evenimentul părea obişnuit şi de rutină, rolul fiecărui Maestru reanimat începând la momentul său ca şi cum ar fi fost pre-programat să se desfăşoare la momentul respectiv.

„Sheeana este prima noastră grijă”, se lansă Scytale pe itinerarul său, „ea este în legătură cu conştiința Împăratului Zeu ce se găseşte în fiecare vierme de nisip.”

Nuahul vorbi primul, „Ne dăm seama că darul femeii powindah este de la Împăratul Zeu însuşi, de ce ar fi ea o grijă a noastră? De când i-am dat celulele lui Muad'Dib iar ea ne-a dat această lună în schimb, afacerile noastre au fost standard aşa cum au fost cu Bene Gesserit în ultimul secol. Care e preocuparea ta?”

Fața lui Scytale se schimonosi şi spuse, „Am fost prizonierul lor şi, credeți-mă, plănuieşte ceva. Trebuie s-o supraveghem pe această cățea powindah. Trebuie să acționăm cu precauție.”

Xiatl oferi un compromis, „Propun să avem un ghola crescut din celulele pe care le-ai luat de la ea, Scytale, apoi putem trece la testarea psiho-biotică şi titrarea trăsăturilor axlotl.” Scytale oftă în semn de acceptare. Era adevărat că puteau afla motivele ei şi să studieze reacțiile ei ca ghola, dar nu aveau destul timp.

Orice ar avea de gând Sheeana, trebuie să fie deja în fazele avansate ale oricărui plan pe care îl execută.

Scytale inspiră din nou înainte de a continua cu agenda sa.

„Aşa cum ştiţi cu toţii, în absenţa voastră cel mai nou ghola Duncan a depăşit orice aşteptări: Cel Care L-a Cunoscut Pe Zeu a dobândit multivieţi similare cu ale noastre. A arătat rezistenţă la limbajul fluierat pe care l-am codat în el.”

Atlelell, care dezvoltase ideea originală a consiliului multivieţi cu 5000 de ani în urmă, ceru atenţie, „Propun să alocăm un număr de dansatori-faţă să înceapă o matrice de înmulţire multivieţi pentru un program viitor.”

Nuahul răspunse după ce observă grimasa lui Scytale, „Se pare că Mastif Scytale şi-a pierdut din încrederea Bene Tleilaxu în timpul petrecut printre powindah. Uiţi, Mastif Scytale, că Tleilaxu a fost clădit pe răbdare, anticipare şi iniţiativă?”

„Nu uit, dar Mastif Nuahul nu cunoaşte vechiul adagiu, ‘Fă planuri când duşmanul e treaz, Acţionează când duşmanul doarme’? Ai vrea să fim prinşi într-un proiect de cercetare când duşmanii noştri lovesc?”

„Fără supărare, Mastif Scytale, doar observam că putem acţiona şi planifica.”

Scytale aprobă dând din cap şi continuă cu a treia chestiune, „În fine, avem un alt rezultat neaşteptat de la ghola Teg. Sper că acei din dumneavoastră care nu sunt implicaţi în această cercetare au revăzut datele trimise despre îmbunătăţirile extraordinare aduse de proba-T.”

Mai mulţi Mastif şoptiră între ei fiind interesaţi, dar Xiatl se repezi cu răspunsul, „Am adaptat deja mai multe din cuvele axlotl excelgro cu o modificare a probei-T. Astfel modificată, continuăm să maximizăm produsul cuvelor noastre axlotl. Primii dansatori-faţă din această tehnologie s-au născut azi iar rezultatele sunt aşa cum v-aţi fi aşteptat. Aceşti hibrizi sunt mai rapizi şi mai puternici ca oricând, şi am reuşit să avem un control

mai mare asupra limitelor specializării şi vieţii maxime, înainte de înmulţire. Trimit primul lot la suprafaţă pentru a continua munca la Sfântul Sietch."

Ne aşteaptă extincţia atât de curând după renaştere, iar ei se gândesc la ghola şi hibrizi.

Scytale încheie, „Ţineţi minte, fraţii mei, nu e de ajuns să fim mulţumiţi cu rezultatele activităţii noastre. Pentru mijloacele devenirii noastre a existat întotdeauna ceea ce a definit Calea Tleilaxu."

Iar aici descoperim sfârşitul a ceea ce înseamnă a fi Tleilaxu...

Yanima ieşi prima, şi aşteptă ca şi ceilalţi să se întoarcă din vis. Când se întorseseră toţi, celelalte Visătoare ale Mirodeniei îşi luară rămas bun şi părăsiră camera lui Thunhun. Yanima reflectă la iuţeala şi tăcerea cu care plecaseră.

Niciodată nu e mare lucru de spus după un Vis al Mirodeniei. Retrăirea ne vorbeşte nouă, şi elimină nevoia de reflecţie.

Yanima le privise pe celelalte în momentele de final ale Visului Mirodeniei. Îl privise pe Thunhun când începuse să iasă. Se întâlniseră pentru că aveau un interes comun în trecut. Într-o vreme a împărtăşirii gândurilor, conceptul de ceea ce a fost înainte.

Thunhun le urmări cu privirea cum ieşeau şi spuse, „Ştii, Yanima, optzeci la sută din toţi Visătorii Mirodeniei sunt femei, are legătură cu genele Sionei." Schimbă apoi subiectul, „Imprimarea socio-temporală este disponibilă tuturor Şcolilor Păstrăvăreselor, şi tot se îndoiesc de importanţa ei."

„Cum ar putea să gândească altfel, Scytale însuşi discutase reanimarea lui Paul."

„Ştii discuţiile, degradarea memoriei esenţiale ghola, codarea mnemonică celulară, să mai continui? De doi ani suntem sub ameninţare reală din partea Celor Cu Multe Feţe,

totuşi şcolile rivale continuă să creeze inamici falşi. Conspiraţionismul lor amână acţiunea cu cercetarea."

„Care era planul lui Scytale?"

„Nu am prins prea mult din el încă, mintea lui condiţionată Tleilaxu, ascunde planul chiar şi faţă de sine însuşi. Bene Tleilaxu din acea vreme duseseră chestiunea filosofică a limbajului la ultimul nivel literal. Traduseseră limbajul drept cod, adică ceea ce stă între modul în care sunt lucrurile, cum par ele şi căile ascunse."

„Căile neştiute," adăugă Yanima. „Nouă ni se pare simplu, dar la acea vreme era revoluţionar. Doar că nu cred că fuseseră mai revoluţionari decât Bene Gesserit sau Tiranul însuşi."

Thunhun se ridică din scaunul său şi merse la o fereastră ce dădea spre apusul Ouadrei. „Simţul practic al Tleilaxu este dezvăluit în nevoia lor constantă de a fi literali, prin punerea bazei teoriilor lor în practică."

„Erau materialiştii supremi."

„Exact motivul pentru care erau specialişti în corp: aveau abilitatea de a crea Dansatori Faţă care îşi schimbau forma şi reanimau morţii ca ghola în cuve axlotl. Codul suprem este unul cu baza în înşişi corpurile biologice: codul genetic. Secretul îndelung păstrat al bene Tleilaxu este egalarea fiinţei limbajului cu ADN-ul, codul genetic pe care ei îl numesc Limbajul lui Dumnezeu."

Yanima întrerupse, „Asta era intenţia lui Scytale? Suntem cu toţii născuţi din cuve axlotl, Thunhun, cum poate asta să fie un indiciu privind intenţiile lui? Cum ne duce orice din astea mai aproape de Cei Cu Multe Feţe?"

Thunhun se întoarse de la fereastră să o privească pe Yanima.

„Ce ştim noi despre originile vechilor Tleilaxu? S-au zămislit ei înşişi pe o cale care translatează propriul lor cod genetic de-a lungul liniilor credinţelor lor Zensunni ce se întind în urmă cu zeci de milenii. Au perfecţionat chiar codarea de pauze în secvenţa lor genetică ce în original nu ar

fi avut pauze. Aceste pauze au descentralizat ideea de ADN identic în întregul organism. Nu vezi, a fost un truc Zensunni, doar întreaga ființă are un cod genetic complet, nici un singur string ADN nu este complet. Persoana este atât goală cât şi plină. Pauzele constituie ascunderea din partea Bene Tleilaxu a motivelor lor finale, astfel încât nici chiar Bene Gesserit nu au fost vreodată în stare să descifreze intențiile şi motivele Bene Tleilaxu, cu atât mai mult să treacă peste ideea de înmulțire.”

„Deci spui că Cei Cu Multe Fețe erau în afara controlului stăpânilor lor originali Tleilaxu.”

„Absolut. Cred că erau chiar în afara controlului Maeştrilor Dansatori Față. Din cercetările mele cu memoriile Duncan, el a fost primul în contact cu doi Maeştri Dansatori Față, Marty şi Daniel. Urmează firele de acolo şi vei descoperi că Cei Cu Multe Fețe i-au luat chiar pe Maeştrii Dansatori Față prin surprindere. Sper doar să fim în stare să descifrăm secretul lor înainte de a fi prea târziu.”

Yanima adăugă o notă solemnă, „Rapoarte de la o şcoală Teg-Chiani din exterior spun că pierdem trei lumi pe zi la margine. Cu fiecare lume pe care o pierdem, Cei Cu Multe Fețe au o nouă biomasă pentru extindere ulterioară.”

„Extindere geometrică,” calculă Thunhun, pe măsură ce Cei Cu Multe Fețe consumă mai multe lumi, expansiunea lor creşte în viteză şi în mai multe direcții. Cu o mie de ani mai devreme, Onoratele Matre au fugit din fața Maeştrilor Dansatori Față, spre Vechiul Imperiu. Întoarcerea lor şi Integrarea noastră s-au bazat pe reacțiile Maeştrilor Dansatori Față conducându-ne prin evoluție. Cine ştia că Maeştrii Dansatori Față au de a face cu o revoluție similară chiar din interiorul propriei lor civilizații străine? Rezistența față de orice memorii reconstruite despre Maeştrii Dansatori Față, sau ghola Paul, din partea celorlalte Şcoli ale Păstrăvăreselor vine din faptul că nu a mai fost întâlnit vreun Maestru Dansator Față de o mie de ani încoace.”

Teoriile defectelor memoriei celulare au apărut ca explicație psihologică la acest mister vechi de secole: De ce există amintiri despre aceşti Maeştri dacă nu a fost întâlnit vreunul?

Thunhun ştia că au existat. Mai mult de atât, ştia că trebuie să intre în contact cu un Maestru Dansator Față pentru a afla ce ştiau ei. Asta ar fi fost mai imposibil decât găsirea Spiritului Dunei însăşi, o lume care el ştia că a existat. În ciuda tuturor memoriilor reconstruite despre Spiritul Dunei, lumea nu fusese vreodată găsită în universul cunoscut, explicată imediat de Şcoli ca fiind psihoză a degradării ghola. Thunhun jură pe Plasa lui Duncan că va dovedi cât greşesc aceste teorii.

Capitolul 4

> În orice ecosistem există o stratificare a formelor de viață a cărorsingură menire este de a asigura baza pentru forme de viață mai înalte. Dacă s-ar dezvălui omenirii că din punct de vedere cultural suntem la fel de neînsemnați ca bacteriile în ochii formelor de viață mai evoluate, s-ar provoca o nelinişte existențială şi isterie cum istoria n-a mai cunoscut. Dacă ar fi fost altfel, dacă Poteca de Aur a Tiranului Zeu ar fi fost pusă în mişcare perpetuă fără nevoia de intervenție ulterioară, nu ar fi fost nevoie de rasa de viermi de nisip a Sheeanei, nici de Maeştrii Dansatori Față. Tresărim la acest gând, dar chiar şi ei sunt doar paşi spre un nou nivel al existenței. Dacă am privi destul de profund am găsi toate progresele ca fiind doar blocuri de construcție pentru orice va fi să vină.
>
> \- Vechiul Codex NeoTleilaxu

Duncan îi putea vedea privind din viitor. Întâi Maeştrii Dansatori Față Marty şi Daniel, acum aceşti Visători ai

Mirodeniei, Yanima şi Thunhun.

Nu-mi dau seama de unde privesc; sunt atât de diferiți față de noi. Şcolile Păstrăvăreselor! Privesc înapoi exact spre acest moment crucial.

Îşi dădu seama că tânărul ghola Paul stătea în fața lui, distrăgând privirea interioară a lui Duncan de la Plasa sa. Timpul trecuse pe lângă el, exercițiile prana-bindu de dimineață ale lui Paul cu Rebecca se terminaseră iar acum urma să se antreneze cu Duncan în aptitudini de Mentat.

Când te-am întâlnit prima oară, Paul?

Când Duncan îl văzuse pe Paul prima dată fusese o experiență greu de explicat şi cu atât mai mult de împărtăşit. În fața lui stătea Paul ghola, la aceeaşi vârstă la care îl cunoscuse când îl antrena ca şef maestru de scrimă al lui Leto Atreides. Acestea erau amintirile originale experimentate prima dată de un bărbat numit Idaho. Aceste amintiri fuseseră baza pentru toți ghola Duncan de-a lungul secolelor.

Duncan decise să transforme asta într-un tip diferit de lecție.

(Încearcă să reconstruieşti acest detaliu, voyeur din viitor !) „Ştii despre Celelalte Memorii, nu-i aşa, Paul?”

„Sigur, ceea ce m-a învățat Sheeana. Când celălalt eu a fost Trezit de mirodenie, mi-a permis să am acces la memorii ancestrale multiple,” Paul ezită, ca şi cum ar fi vrut să nu mai spună nimic; apoi izbucni, „Voi trece prin Agonia Mirodeniei?”

„Nu-ți face griji de asta acum, Paul, nu-ți face griji că vei deveni Muad’Dib.”

„Era frumoasă luna lui Dune cel distrus? Uneori vreau acele amintiri înapoi doar ca să ştiu de ce am ales şoarecele umbră.”

Vede şoarecele umbră? Acum ! Zensunni.

„Sentimentul de deja-vu pentru cineva cu memorii din vieți multiple la dispoziția sa pare fără importanță. Totuşi iată-ne, Paul, maestru de scrimă şi elev, Duncan şi Paul, aşa cum eram cu ani în urmă.”

Pe toți Zeii, a fost cu 7000 de ani în urmă.

Duncan se gândi la ciudățenia pe care o prezenta acest deja-vu: un sentiment inimaginabil care transcede permutații ale existenței, pentru a ajunge aici la el în acest moment dat. Se uită la Paul.

Este adevăr în acest sentiment.

Băiatul Paul continuă să privească, şi răspunse tăcerii lui Duncan cu zâmbetul simplu pe care un elev îl acordă profesorului pe care îl respectă, dar nu îl prea înțelege.

Cândva mai târziu Duncan era singur, Paul trimis la lecțiile sale cu una din surorile Sheeanei.

Ce ne-ai făcut, Leto, Vierme bătrân?

Duncan şi-l amintea pe Tiran într-un mod pe care nimeni altul nu şi-l putea măcar imagina.

Zeilor, şi cum îl cunoşteam ! De câte ori venise pentru prima dată în întuneric înaintea lui Leto? De câte ori îl testase Leto? De câte ori murise de mâna lui Leto? Mă numea unul din Duncanii lui ! Unul dintr-o serie de mine.

Acum Tiranul pare să fie unul dintre mulți alții.

Un vierme, dar îl cunoşteam din punctul de vedere al multor vieți.

Duncan şi-l aminti pe Leto menționând ceva despre viermii care aveau să vină după moartea sa. „Mai mulți Ganglioni ! Şi conştienți !” spusese cu vocea sa de bas. Transformarea în vierme avusese efecte stranii asupra laringelui lui Leto. Duncan îşi imagina că tonurile sale jose puteau fi auzite reverberând sub nisip dacă Leto voia asta.

Sheeana e în contact cu această inteligență. Din prima zi când a invocat viermii.

Sheeana petrecuse mai mult timp în deşert zilele acestea.

„În pregătire” spunea ea. În pregătire pentru ce? Duncan îşi amintea o discuție pe care o avusese cu Sheeana despre Tiran. De ce alelese să-i explice deodată ceea ce era evident: „Prin unirea cu viermele, Leto le-a extins conştiința referitor la noi. Beneficiem de melanj atât direct cât şi indirect, e atât de uşor de văzut, Duncan.”

„Dar în acest caz, care este relația dintre om şi vierme?"

„Ah, Mentatul iese în față pentru această întrebare; dar calculul e prea rapid. Încearcă dansul data viitoare, Duncan." Melanjul nu extinsese niciodată conştiința pe termen lung – doar ne aducea mai aproape de tipul de existență pe care o avuseseră mereu viermii de nisip. Acum că Leto a adus posibilitatea unei uniri mai strânse a Viermelui de nisip şi a Omului, Sheeana speră să încheie acest plan cu o ultimă procedură calculată. Simbioza.

Cu toată ființa vreau să scap din această situație nebunească. Să mă întorc la Murbella mea.

Teg intră în cameră, întrerupând gândurile lui Duncan.

„Duncan Idaho, mereu un pion, chiar şi al propriilor sale gânduri" zâmbi Teg, în timp ce-i dădea lui Duncan o vidcarte.

„Ce e asta?"

„Raport de la Sheeana. Scytale pune la cale ceva în adâncurile deşertului." Duncan se uită pe raportul ecologic din deşertul ecuatorial ca şi din marea dunelor sudică. Sheeana raporta că păstrăvii de nisip erau abundenți şi mulți dintre viermii mici păreau să crească destul de mari.

Duncan întoarse conversația spre Paul.

„Cum merge antrenamentul cu arme al lui Paul?"

„Încet. E un model învechit, ştii. Asemănător cu tine când te-am antrenat eu."

Vrea să spună că dacă eu am reuşit, va reuşi şi Paul. Mă asigură că antrenamentul nostru nu e în van.

Teg, Rebecca, Sheeana şi Duncan însuşi conduceau antrenamentul lui Paul. În timp ce Teg îl antrena în tradiția Atreides ca maestru în arme, iar Rebecca îl antrena în tradiția Bene Gesserit, Sheeana rezervase un tip special de antrenament pentru ea însăşi şi Duncan. Duncan avea să includă antrenament Mentat şi Zensunni, dar avea să aducă de asemenea propria perspectivă unică a vieților multiple. Sheeana simțise că era atât de puțină cunoaştere, chiar printre Bene Gesserit, a aptitudinilor diferite pe care cineva trebuia să le stăpânească pentru a se descurca cu toate acele

vieți. În fine, Sheeana avea să-l învețe pe Paul pe linia ascendenței sale speciale.

Ca un Kwitsatz Haderach, ca Părinte al Căii de Aur, ca Profet. Cum să înveți pe cineva o asemenea unicitate, dacă acesta nu face paşi pe linia continuării progresului.

Teg părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, Duncan patruzeci şi ceva, fiecare jucase rolul de „tată” pentru celălalt, astfel că era o legătură curioasă care îi ținea împreună pe cei doi.

Amândoi am experimentat propriile noastre morți.

„Nu suntem tocmai umani, Duncan, ştii asta.” „Mă îngrijorează că nu suntem, şi mă îngrijorează că Sheeana realizează că *viitorul* întregii afaceri stă în mâinile unor persoane ca noi.”

Avem o perspectivă pe care omul obişnuit nu o are.

„În vremea mea ca Bashar, conducător de oameni, căutam mereu o calitate pe care o aveam eu, pe care toți oamenii mei o aveau, şi lucram cu ei.”

„Ce vrei să spui, soldații urmează un soldat, deci ceea ce devine umanitatea ne va urma pe noi? Asta miroase ca minciunile care au împins rândurile Harkonnenilor la o baie de sânge.”

Cu atâtea milenii în urmă.

„Duncan, aminteşte-ți că sunt Atreides, nu am luptat în acel război, dar toate războaiele au acel miros urât asupra lor. Cel mai greu lucru pentru un soldat e să nu lupte. Nu putem schimba progresul. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să ai o altă perspectivă asupra acestui lucru.”

„Leto nu m-a putut rupe vreodată de această perspectivă. Iar când a făcut-o, un nou eu, foarte revoluționar şi loial renăştea din cenuşă.”

Cei doi se priviră în timpul unei pauze tăcute în conversație. Apoi momentul trecu iar ei izbucniră în râs, cunoscători.

„Bashare Teg, e un motiv de a trăi să văd că viitorul are în el un om bun.”

Teg arătă spre vidcarte. „Destul despre asta, parcă am fi filosofi.”. Teg marcă diferitele suprafețe de teren unde viermii de nisip fuseseră activi, rețele de sateliți pe care le implementaseră în ultimele şase luni şi rapoarte de telemetrie referitoare la activitatea Tleilaxu pe luna Nova Tleilax, orbitând planeta. „Prea multe lucruri de ținut în frâu pe lumea asta blestemată. Între căldura care distruge echipamentele şi nenorocitul de câmp magnetic ce înconjoară locul ăsta, mă mir că mai merge încă vreo maşinărie de-a noastră.”

Duncan se uită la Teg. „Miles, ştii că locul ăsta trebuia să fie unic. În toate lumile pe care le-am vizitat, niciuna nu ar fi fost capabilă să susțină viermii de nisip.”

„S-ar putea să nu mai fie unică mult timp, dacă nu găsesc un mod de a stabiliza modulele de fază Ixiene pe orbită.”

Întregul sistem era ținut cu succes defazat față de universul Vechiului Imperiu într-un pliu stabilizat al spațiului. Teg şi Duncan dezvoltaseră proiectul după sistemele non-navei, care visa constant matematicile necesare pentru a menține lumea sigură de Maeştrii Dansatori Față. Dar modulul Ixian în sine fusese obținut de Teg de la un Ixian strălucit, pe nume Jytho Ampre.

Înainte să mor.

Ca Bashar, Teg condusese o inițiativă de a ține tehnologia Ixiană departe de mâinile oamenilor din Dispersie. Afacerea fusese încheiată ca un schimb pentru servicii militare. În schimb, Teg obținuse tehnologia Ixiană pentru Bene Gesserit.

„Ascunderea unui mic sistem stelar într-un câmp de hiperspațiu cu fluctuație constantă ne menține ascunşi, dar uzează echipamentul pentru a face asta posibil.”

„Asta e scuza ta ca să nu stai cu ochii pe Scytale.” Duncan îi dădu vidcartea înapoi lui Teg.

„Sheeana abia acum ne-a alertat. Oricum, nu a intervenit direct în planurile lui Scytale. Sugerez să-i facem o

vizită personală lui Scytale, iar prezența Tleilaxu în adâncul deşertului să o lăsăm viermilor Sheeanei.”

Viermii Sheeanei. Cât de aproape de adevăr eşti, Miles.

Capitolul 5

Istoria este plină de lecții stranii ale celor care pretind că gândesc independent, şi cei care sunt judecați ca discipoli orbi. Este asta verificabil? Erau discipolii lui Muad'Dib orbi la profeția şi promisiunea lui? Era totalitarismul Tiranului Zeu justificat? Lecția e una pe care trebuie să ne-o adresăm noi înşine ca întrebare: în ce măsură sunt eu rezultatul lumii mele, şi cum transformă fiecare acțiune de-a mea ceea ce e dat? Împărtăşirea Sinelui este darul Integrării, pentru că un anume voal ce exista odinioară între membrii „umanității legate de istorie” a fost acum ridicat.

- Filosofie Integrală GIOAD

Sheeana lucra în atelierul ei pentru ceea ce putea fi ultima dată. Aranjase un spațiu de lucru pentru sculptură imediat ce se stabiliseră. Forma de artă întruchipa calea ei.

Şi cum diferă calea mea de cea a Bene Gesserit.

O stâncă bună în mod deosebit fusese scoasă din pietrele care marcau deşertul vestic. Avea un tăietor de piatră portabil fabricat de replicatoarele non-navei, cam în acelaşi fel în care toate nevoile lor materiale fuseseră replicate pentru colonia lor de aici. Chiar ceruse ajutorul unui vierme de nisip mai mic pentru a trage stânca la atelierul ei.

Viermii prosperă acum. Avem Mirodenie din nou, şi chiar câteva din surorile Rebeccăi au luat Apa Vieții.

Sheeana îi ceruse tinerei surori Laeona să aranjeze o întâlnire între Rebecca şi Maia. Maia era una din surorile care deveniseră Cucernică Maică aici, la noua lor casă. Cele două

sosiseră, cu Laeona, care închise uşile atelierului Sheeanei lăsându-le pe cele trei.

Rebecca vorbi prima, „Nu sunt multe Cucernice Maici care să se dedea la asemenea activităţi."

Nu că Rebecca însăşi ar fi fost o Cucernică Maică ortodoxă. Tatăl ei păstrase vii tradiţiile Evreilor care datau cu peste douăzeci de mii de ani în urmă.

Rebecca adăugă, „Îmi place."

În amândouă sensurile.

Maia adăugă, „Care este inspiraţia ta?"

Sheeana se opri din lucru, şi mergând spre Maia şi Rebecca se întoarse să privească lucrarea din perspectiva lor.

„Numesc lucrarea ‚Surorile'. Va fi ultima sculptură pe care o voi face."

„Surorile". Ce cuvânt uman. Îmi va lipsi să fiu una din multe altele, dar voi păstra mereu în mine înţelesul lecţiei sale.

Sheeana umplu tăcerea, punând micro-tăietorul de piatră pe masa ei de scule.

„Fiecare din voi decideţi pentru voi înşivă cum se va derula viitorul fiecăreia."

Nici Rebecca, nici Maia nu luau uşor nimic din ce spunea această Cucernică Maică. Sheeana continuă treaba în studio liniştită, punând ataşamentele tăietorului de piatră în locaşurile lor, în setul de scule. Şi aceasta era o mişcare strategică, pentru că acest timp permitea celor două surori Bene Gesserit un moment de reflecţie.

Aceste femei au fost familia mea. Nu trebuie să uit această poezie care a fost umanitatea.

Primele gânduri ale Maiei erau la muribunda ei poveste de dragoste cu Teg. Multe Bene Gesserit nu cunoşteau niciodată adevărata dragoste, sau puneau la îndoială existenţa unui asemenea lucru. Dar pasiunea pe care o avusese cu Teg era exact asta, pasiune. Asta o făcuse pe Maia să realizeze că singurul lucru stabil în viaţa ei fusese Comunitatea Surorilor. Şi ar fi dat orice să păstreze relaţia sa cu surorile ei.

Funcțional. Sex. Atunci ce este dragostea? Pasiunea în toate sensurile cuvântului. Sheeana cere mult de la mine.

Rebecca se gândea la Bene Gesserit, şi la o tradiție anterioară. Tradiția Rabinilor era şi a ei. Tradiția tatălui ei. Fusese mereu puternică şi ortodoxă, fusese calea ei, credința ei. Acum o alegere între două revoluții disparate: planurile Sheeanei şi Comunitățile gemene ale Murbellei. Două căi dificile, şi totuşi Rebecca părea mereu să ajungă în situații diferite.

Milioanele de pe Lampadas. Şi promisiunea mea către Evrei. Nu pot fi totul pentru toată lumea.

Sheeana le privi pe amândouă pierdute în gânduri.

„Am spus prea puțin ca să provoc o stare de spirit atât de morbidă. Va fi timp, surorile mele, să ne gândim la toate alegerile noastre. Veniți cu mine."

Maia şi Rebecca o urmară pe Sheeana într-o plimbare prin curtea ei exterioară, unde celelalte sculpturi ale ei erau expuse în arşița deşertului. Ea înviora conversația cu întrebări despre sarcinile zilnice.

„Antrenamentul tânărului Paul în tehnicile fundamentale Bene Gesserit merge bine. Desigur, sunt genele Atreides, ca să nu mai vorbim de faptul că a fost cândva Mahadi. Mă voi întâlni în curând cu Miles Teg pentru a compara rezultatele lui în antrenamentul mai convențional de luptă." Rebecca observă lipsa de reacție a Maiei la menționarea numelui lui Teg.

Când Maia începuse să-l urmărească pe Teg, aproape puteam prezice momentul când inima ei tresărea involuntar. S-au îndepărtat unul de altul.

Maia se alăturase târziu Bene Gesserit, pentru că trăise într-o lume care fusese cucerită de curând de Onoratele Matres chiar înaintea morții primului Miles Teg. Sheeana o simpatizase, pentru că-i amintea de ea însăşi în acel timp de început, ca o acolită de vârstă înaintată a acestei Comunități a Surorilor. Din acest motiv, îi acorda o atenție sporită, iar

acea atenție sporită rezultase într-un impuls şi o inspirație pentru Comunitate cum rar fuseseră văzute.

Aproape s-ar putea spune că e eleva mea cea mai bună.

„Rezultatele celei mai recente supravegheri a lui Scytale şi a coloniei Novo Tleilaxu au fost analizate. Judecând după tipurile de consumuri de putere şi analiza spectrală a anumitor câmpuri pe care le-am monitorizat, plănuiesc ceva uriaş. Iar ultimele câteva săptămâni de transporturi în adâncul deşertului se înscriu mai degrabă în comploturile tipice Tleilaxu decât în replicile cu ‚adunarea de resurse' şi ‚monitorizarea producției de Mirodenie' pe care le-au folosit ca să justifice aceste drumuri."

Aceste comploturi Tleilaxu s-au învechit. Cum trebuie să se fi plictisit de ele şi Tiranul-Zeu...

Plimbarea lor continuă dincolo de curtea Sheeanei, iar starea de spirit în fine se schimbă spre plăcută. Se întâlniră cu Miles Teg aproape de locul unde Rebecca plănuise ca el să le întâlnească.

„Sheeana şi cu mine putem discuta liniile ei directoare pentru următoarea săptămână de antrenament a lui Paul. Miles, dacă vrei poți să ai un moment cu Maia."

Rebecca e mereu cea împăciutoare şi comunicatoare.

Miles se uită la ele trei, dar Maia vorbi prima, „Miles şi cu mine am avut deja acea conversație, nu-i aşa, Miles?"

Miles râse ca să risipească tensiunea. „Şi suntem amândoi destul de mulțumiți cu decizia. Cred că Maia a spus cel mai bine, „Există moduri mai bune decât a pune scorpionul lângă tarantulă."

Sheeanei îi plăcu asta.

O decizie pe care curând va trebui să o luăm toți.

Capitolul 6

„Singură vocea lui m-a făcut să mă opresc, iar toate relele pe care le făcuse doar i-au crescut puterea în mintea mea. Îl numeau diabolic pe Bătrânul Baron

Harkonnen, dar cum rămâne cu tradiția de a numi pre-născuții Abominații? A spus cineva, „Alia, ce ai să ne spui despre cunoaşterea ta unică?” Nu au spus. S-au temut de mine, şi m-au condamnat. Am fost prima care să lupte cu acest înger, cea care s-a gândit să trăiască cu toate Celelalte Memorii. Când n-am mai putut să le controlez, aveam nevoie de o voce care să poată. Şi când umanitatea nu mai poate purta povara istoriei sale, nu vor avea nevoie de un tiran să țină trecutul în frâu? Să ştiți că atunci când vine criza umanității vor fi încântați că Tiranul lor a venit să-i salveze. Şi faptul că noi toți suntem Abominații doar ne va îndemna spre a găsi un nou limbaj care permite înțelegerea”.

- Din piesa Răzbunarea Sfintei Alia

Yanima trimise o printare socio-temporală a viselor Mirodeniei recente surorii ei Yeshika pe Ix. În acelaşi timp primi o transmisiune de la Yeshika, probabil trimisă cândva mai devreme.

Trebuie să rămânem în contact strâns. Cine ştie când vor fi întrerupte liniile noastre de comunicații?

Transmisiunea era în trei părți, Yeshika mereu trimitea o scurtă notă despre evenimentele recente, iar împreună cu aceasta era un text numit *Răzbunarea Sfintei Alia* şi o notă referitoare la această piesă. Yanima începu redarea notei, care era o holo-imagine. Yeshika apăru cu obişnuita licărire a imaginii în spațiul apropiat şi vorbi:

„Bună, geamăna mea de vis. Am ştiut mereu că o să-ți iroseşti viața visând, pe când eu am ales drumul responsabilității. Evitarea lui Edrichs şi Pathay mă ține în arhive zilele astea, şi am dat peste o referință la asta într-un cristal arhaic de stocare a memoriei. Este o PIESĂ SCRISĂ; ceva ce ştiu că ai aprecia. Este la fel ca holodrama acestui clasic, dar cred că nu mi-am dat seama vreodată că Murbella a aşternut piesa CU MÂNA EI. Oricum, înfige-te în ea. Ce mai

face Thunhun? A mai găsit vreun Visător al Mirodeniei BUN, ca să poți veni acasă? Yeshika.”

Mesajul se termină, şi Yanima apăsă icoana pentru redarea piesei. O văzuse de zeci de ori înainte (era mereu jucată aici pe Ouadra în timpul evenimentelor sociale Idah-Mirabla), oricum nu se gândise la ea vreodată ca la un text. Derulă prin ea până la una din părțile ei favorite şi fu surprinsă că încă se poate bucura citind ceva ce experimentase mult mai bine vizual...

Răzbunarea Sfintei Alia: Actul II, Scena III.

(CANONICATUL: Singură în întuneric, MURBELLA analiza formarea ŞCOLILOR DE PĂSTRĂVĂRESE prin distrugerea atât a BENE GESSERIT cât şi a ONORATELOR MATRES. Luase o supradoză de Melanj în speranța de a primi vreo viziune pentru punerea în practică a planului)

MURBELLA (DROGATĂ): Câte miliarde conțin într-un singur trup? Cineva care nu a trecut prin Agonie ar crede că sunt o ființă concentrată, mai multe suflete decât ar trebui să aibă un trup. Ce surprins ar fi un observator extern la cât de mult mă subțiază această povară. Cât de diluat pare fiecare gând când altcineva l-ar putea rosti din Celelalte Memorii un pic diferit. Cât de repede ar sări un suflet la ocazia de a mă contrazice. Şi totuşi încerc să le adun pe toate laolaltă, simultan... să le conduc spre exterior ca o lentilă prin care aş putea spiona cărarea pe care trebuie să o apuc. Cât de mult înapoi ne întindem, mame, copii, mame din nou. Mamă, matre, madra, mama, mah. O văd, nu asemănătoare cu noi, ci la fel cu noi toate. O văd aici. Stă lângă râu, ascultând cum curge apa în vreun râu antic. Oprind fiecare sunet pe care-l face râul. Atât de multe sunete şi ea le aude pe toate. Şi aşteaptă ca insectele să treacă, şi vântul să tacă, şi în spatele sunetelor apei îi aude cum îi vorbesc. Păstrăvii. Ascultă după păstrăvi până când vocile lor vin la ea prin larmă. Şi păstrăvul îi vorbeşte: „De ce asculți lângă râu să mă auzi

vorbind?” Pentru că vreau să aud ce îmi va spune vocea ta. „Dar celelalte sunete, ele nu sunt ca să le auzi tu? Râul nu povesteşte lecția lui? Nu vorbeşte copacul cu vocea sa, stârnită de vânt? Sau creaturile pământului şi aerului? De ce te opreşti să ne auzi pe noi vorbind?” Pentru că într-o zi va trebui să înfruntăm ceva, ce voi ştiți atât de bine. Ca să învăț de la voi cum ați continuat, ca să putem continua şi noi. „Noi nu oprim râul. Suntem parte din el. Vei şti care este râul tău când nu vei putea să-l opreşti. Când vei fi parte din el. Asta e tot ce voiai să auzi?” Faptul că spuneți asta îmi dă speranță. Faptul că ştim unde să vă auzim vocea voastră va da celor dintre noi ce vor veni speranță. Atât de mulți vor veni să vă audă. Atât de mulți. Atât de mulți. Ne putem întoarce înapoi la ei, la acele prime Păstrăvărese? Nu putem opri asta. Eu nu pot.

(Sunetul cuiva intrând pe uşa la care priveşte Murbella, aproape aşteptându-se la un potop de apă. Când uşile se deschid, lumina inundă camera iar Murbella se prăbuşeşte. Intră DUNCAN IDAHO)

DUNCAN: Murbella! (strigă pe cineva din afara camerei) Repede, cineva, Maica Superioară s-a prăbuşit !

MURBELLA (slab): Nu-i pot opri cursul, Duncanul meu. Păstrăvul a prevenit-o de atât de multă vreme. Ne-au prevenit de la început, dar nu am ascultat niciodată.

DUNCAN: Nu e nevoie să-l opreşti, draga mea. Doar relaxează-te şi lasă-l să treacă. (ajutoarele intră şi o pun în poziția aşezată)

SORA 1: Miroase puternic a Mirodenie. Ce făcea?

DUNCAN: Ce face orice Păstrăvărească? (ajutoarele o iau din cameră să o îngrijească. Duncan se întoarce şi le urmează afară.)

IEŞIRE.

Yanima închise textul şi se gândi la povestea Răzbunării Aliei. Murbella o scrisese însăşi după ce începuse fuziunea celor două şcoli Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Piesa

urmărea să descrie felul cum Murbella folosise Cealaltă Memorie a Aliei pentru a o ajuta să ia decizia. După cum spunea mitologia, Alia fusese posedată de Cealaltă Memorie a bunicului său, Baronul Harkonnen, o posedare ce avusese ca rezultat sinuciderea Aliei.

Yanima se arcui departe de prezent, invocând iar un Vis al Mirodeniei, apropiat de gândurile Murbellei...

Murbella avusese o întrebare mereu prezentă în minte: „În ce direcție să-mi conduc Surorile?” Această nouă comunitate a surorilor avea potențialul tuturor mărețiilor atât ale Bene Gesserit cât şi ale Onoratelor Matres, dar conducătoarea era strivită de opțiunile ce i se deschideau. Murbella ingera constant niveluri aproape fatale de Melanj, pentru a explora toate permutările de posibilități. Consulta marile conducătoare din trecut, fiecare cu propriile realizări şi slăbiciuni. Odrade. Mohiam. Doar când merse prin memoriile Aliei îşi găsi calea.

Visul Yanimei se diminuă. Deşi Alia nu avusese vreodată copii, agenții Tleilaxu furaseră câteva din celulele ei, iar când fugiseră în Dispersie, deseori încercaseră să multiplice aceste trăsături în membrele Onoratelor Matres ca monedă de schimb. Astfel, Murbella ajunsese în memorii prin acest proces de înmulțire încrucişată. Povestea continuă să descrie modul în care Alia o posedase pe Murbella, cum Murbella s-a aliat ea însăşi cu Alia interioară şi, în fine, cum cele două l-au dovedit pe Baronul Harkonnen care le poseda pe amândouă acum. Judecata Murbellei avea să devină un studiu de bază la nou înființata ei Şcoală de Păstrăvărese, şi avea până la urmă să ducă la practicile de Schimbare a Eului şi Indivizi cu Multivieți, aşa cum erau azi.

A fost asta o lecție prea bine învățată? De ce să-mi trimită Răzbunarea Aliei? Ştie Yeshika de vreo legătură între această poveste şi ascensiunea Celor cu Multe Fețe? Experiența Murbellei nu a fost inspirație doar pentru scrieri dramatice. Consulul Neo-Tleilaxu sub comanda lui Scytale se

gândise să negocieze cu Maeştrii Dansatori Faţă într-o încercare de a o alunga pe Sheeana.

Oare luase Scytale celule de-ale Murbellei, cu memoriile celulare ale abilităţii de a aboli abominaţionismul, şi le târguise cu Maeştrii Dansatori Faţă acum multe secole? Suspecta Yeshika asta ca fiind originea Celor cu Multe Feţe? Yanima redă din nou mesajul Yeshikăi, ştiind că cea mai bună codare era metafora.

„Oricum, înfige-te în ea.” Sfânta Alia a Cuţitului. Nu doar o glumă lejeră.

Yanima derulă înainte prin textul piesei. Murbella devenise obsedată de Alia, dar nu avea indiciul în minte. Yanima alunecă înapoi într-un Vis al Mirodeniei, dar doar pe jumătate, astfel încât să poată urmări textul pentru indicii. Tot timpul, o uşoară indicaţie din partea Celorlalte Memorii ale Murbellei o ghidară ca un fel de intuiţie pentru ce să reţină şi la ce să renunţe.

Cu cât o revizita mai mult pe Alia, cu atât uita problemele ei proprii. Murbella începuse să observe modul cum Harkonnen o posedase pe Alia – dar cumva – nu putea să nu observe că Alia lua controlul asupra ei. Alia devenise dulce şi nemiloasă cu Murbella, atât de absorbită de misticismul şi prezenţa ei. Inocenţa Aliei venea din statutul ei unic de abominaţie. Era nouă într-o lume pe care doar ea o cunoştea – iar Murbella rămânea transfixată în uimirea ei. Ar fi fost atât de greu ca cineva să se apropie şi să o accepte pe Alia? Ce prevedea ea, mascat de condiţia ei atât de bine definită? Ea era Sfânta Cuţitului – şi ea este văzută ca tăind prin limitele a ceea ce este uman (prima persoană care nu este umană o salvează şi o ucide.) Ceea ce rămâne fără ea este o adorare a relaţiei noastre cu ego-ul. Ea doar ceruse mai mult de la noi decât eram capabili să ştim.

Yanima ieşi din Visul Mirodeniei. Privi înapoi la nota Yeshikăi.

„Ce mai face Thunhun?” Thunhun trebuia să afle despre aceasta. Ea nu putea risca Visul Mirodeniei singură; prea

multe detalii se puteau pierde.

Dacă Yeshika are dreptate, viitorul nostru poate fi mult mai scurt chiar decât prezice pesimismul lui Thunhun. Cu un astfel de avans ca parte a formării lor genetice inițiale, cine ştie ce granițe depăşesc Cei cu Multe Fețe în fiecare zi?

Capitolul 7

> *Techne* în sine a fost redefinită de Tiranul Zeu, ajungând la un nou nivel întrețesut de înțelesuri după moartea sa. Complexitatea teleologică a oricărui sistem de creație devine doar originea cuantică de niveluri paralele, de ordin mai înalt, şi hiperstructuri complexe. Nu este atunci necesar să realizăm că o asemenea complexitate de gradul *n* se apropie de infinit ca limită a unei singure apariții? Cu infinită complexitate realizarea devine singularitatea (ca în rețeaua formată de seriile recursive de vierme, mirodenie, umanitate), un portal spre o matrice de noduri în alte noduri, similar infinite. Aceasta este structura căreia îi acordă atenție întreaga gândire contemporană, dacă vrea să se regăsească relevantă în progresul integral.
>
> - regulamentul Techne al GIOAD, secțiunea XIII.

Nro Pathay îşi reținu furia, mergând cu paşi repezi spre ieşirea complexului Biropalat GIOAD din inima nodului urban de pe Ix. Ştia că Generaliştii vor jubila asupra algoritmilor politici ce proiectau o creştere cu 86% a pericolului pentru Ix reprezentat de distrugerea Spiritului Dunei.

Yeshika Ampre mi-a dat în fine un indiciu pentru îndepărtarea non-spațiului ce înconjoară Spiritul Dunei – asta va termina odată pentru totdeauna întreaga problemă Sheeana.

Ca teorist Cybimech, Nro fusese instruit în arta ce combina abilități de Mentat cu tehnologia computerelor,

cândva interzisă, venind din timpurile Tiranului Zeu. Deşi fuseseră create computere mecanice, adevăratul progres stătea în bio-neuro-sistemele construite folosind drept model creierul uman. Creierul lui Nro fusese îmbunătăţit la starea de supercomputer de către ramura Ixiană a tehnologiei Tleilaxu aplicată neuro-ingineriei. Dar Nro progresase chiar dincolo de acest nivel. Cercetarea asociată cu educaţia lui timpurie vorbeau despre o redefinire a limbajului şi despre Conştiinţa Individuală ca un virus. Nro avusese chiar succes în a demonstra că o conştiinţă individuală poate fi codată şi replicată în diferite reţele neurale fără a se degrada.

Am făcut progrese radicale de unul singur. Secretele mele. Cei cu multe Feţe nu sunt singurii care experimentează cu sinele. Sunt pregătit să-i înfrunt.

Nro Pathay urcă în tramvaiul care ondula printre pliurile nodului urban. Suspensiile gravitonice crescuseră în popularitate din nou, după o scurtă resurgenţă a şinelor cu propulsie magnetică. Nro fu distras pentru o clipă gândindu-se la modul cum designul reapărea.

Un design bun e greu de depăşit, şi totuşi asta este exact ce ar obţine Cei cu Multe Feţe.

Tramvaiul se puse în mişcare, gravitonii forţând şina de reţinere, ce se opunea, să dea mişcare vagonului. Nro găsea Generaliştii practici, şi dezaprobarea lor faţă de tărâmul pur al teoriei îi menţinea neutri politic. Privirea lui interioară se întoarse spre un astfel de tărâm, un set fiscal-imperialist de algoritmi dinamici pe care îi folosea să prezică un viitor în care Ix obţinea un respect universal, deşi rămânea nevăzut.

Ce mod mai bun de a asigura hegemonia Ixiană decât eradicarea Celor cu Multe Feţe? Trebuie să ne întoarcem la adevăraţii experţi, Maeştrii Dansatori Faţă.

Tramvaiul se opri în afara unui sector comercial, iar Nro ieşi în mulţimea aglomerată de schimburi şi adoraţie a celor mai noi mărfuri ixiene. Trecu pe lângă diferite magazine şi vitrine, cu privirea şi aplecare din cap rituale spre negustori şi

vânzători. Oricum, Pathay mergea cu o a doua intenție pe care se străduia să o ascundă.

Acum două mii de ani Sheeana se ascunsese pe Spiritul Dunei cu ajutorul generatoarelor de non-spațiu ixiene. Clientul meu vrea să ajute la desfacerea acestui lucru ca să ne salveze de Cei cu Multe fețe. Iar eu mă trezesc punând la îndoială „loialitatea” mea față de Ix.

Nro se opri la taraba unui anume comerciant, cu un design special făcut cu un program de holo-tăiere dintr-un mulaj plastic de design clasic, cu ajutorul generatoarelor de polimeri de putere redusă. Efectul era atât modern cât şi antic, cu un stil de decor ce-i amintea lui Pathay de Ixienii care fugiseră în timpul Dispersiei. Taraba vindea ultimele noutăți în materie de bruiaj neural, un dispozitiv de alterare a memoriei popular atât printre utilizatorii recreaționali cât şi printre creatori şi cei ce doreau schimbări de memorie. Comerciantul părea Ixian, purtând tradiționalul garb al clasei conducătoare Richese de acum o mie de ani.

„Ar dori clientul să încerce o nouă persperctivă asupra vieții sale? Aparatele noastre sunt de integritate premium şi oferă o gamă largă de detalii.”

„Caut linia mai avansată. Mai aveți şi alte unități în spate?”

„Desigur, cetățene, pofteşte în spatele vitrinei de aici,” arătă comerciantul drumul spre o cameră din spatele lui. Nro trecu pragul şi intră, cu comerciantul Ixian urmându-l îndeaproape.

De ce nu vrea consulul să-mi vadă numerele? Generaliştii nu-şi asumă riscuri ideologice. În timp ce o simplă privire la numerele totalitariste cele mai pure este extremă – ele oferă 99% siguranță.

Comerciantul Ixian schimbă tonul şi se adresă lui Nro, „Ce e cu planurile tale de a-l ghida pe consul?”

„Nu vor nici măcar să dea voce intențiilor noastre. Trebuie să continuăm cu planul alternativ.”

Ixianul începu să se transforme în mijlocul propoziției, fără a deranja o anumită fluiditate a formei. Trăsăturile se dizolvară şi întotdeauna exista un sunet ce-ți dădea fiori acompaniind schimbarea formei.

Nro continuă, „Yeshika Ampre era aproape de a ne da secretul non-spațiului Ixian care înconjoară Spiritul Dunei. Sistemul stă în afara fazei față de universul nostru."

„Ar fi bine să ne dai mai multe detalii decât atât, Pathay. Dorim să ajutăm universul nostru, dar nu putem s-o facem fără anumite concesii din partea ta. Maeştrii Dansatori Față cer ca anumitor întrebări să li se răspundă, iar răspunsul la acele întrebări se află pe Dune."

„Scopurile mele sunt pe aceeaşi linie cu Dansatorii Față."

„Oare? Nu ştii despre ce vorbeşti. Aminteşte-ți diferențele dintre Dansatorii Față, dronele Tleilaxu şi rasa mea de Maeştri Dansatori Față din Întoarcere. În timpul Dispersiei Maeştrii Dansatori Față au fost de asemenea separați în două facțiuni – exact aşa cum Păstrăvăresele erau cândva compuse din Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Dispersia voastră a fost o Căutare pentru noi, şi am călătorit pe noi tărâmuri să găsim ce puteam găsi. În timp ce o facțiune a Maeştrilor Dansatori Față căuta să se extragă din regnul biologic, a doua facțiune căuta să mențină cele mai mari calități ale vieții umane."

„Între cele două facțiuni a apărut o schismă ideologică, primul grup numindu-l pe al doilea 'sentimental', al doilea grup numindu-l pe primul 'deşărtăciune'. Primul grup căutând existența biologică ca un detriment la tipul de ființă pe care-l puteau prevedea, au trecut la a 'trăi' în alte forme – distrugând principiile de bază care îi propulsaseră de la viața singulară la o simbioză haotică a culturii de stup adusă la scopul extrem: antropomorfogeneza. Au urmat firul originilor Zensunni ale Tleilaxu până la exprimarea fizică finală a vechiului credo: unul este totul. Astfel, Cei cu Multe Fețe au căutat să-şi distrugă rivalii. Noi, facțiunea rămasă a Maeştrilor Dansatori Față, căutam alte scopuri. Deşi suntem

superiori umanilor în majoritatea felurilor, am descoperit că am devenit solipsişti în mutabilitatea noastră, o contradicție în ideologia noastră care ne-a lăsat slăbiți față de un atac din partea Celor cu Multe Fețe. Încă ne bucurăm de singularitatea eului pe care voi, oamenii, o dați universului, iar niu cei cu multe euri încă găsim împrospătător să ne bucurăm de un nou eu atunci când apare. Avem multe întrebări, despre Sheeana, despre Duncan, despre Scytale, care încă nu au căpătat răspuns."

„De asta căutați Spiritul Dunei."

„Căutăm ceea ce caută şi Cei cu Multe Fețe. Oricum, în timp ce ei mătură multiversul într-un val care se întinde atât în trecut cât şi în viitor, noi suntem obligați de prezent să căutăm rămăşițele trecutului. Asta este urgența chinului nostru."

Pathay desigur avea propriile intenții, şi ştia că aceşti Maeştri Dansatori Față aveau nevoie de ajutorul lui.

Ce nu înțeleg este de ce nu-mi fură eul. Trebuie să fie vreo slăbiciune în existența lor multi-euri care nu permite folosirea corectă a unei copii.

„Secvența de codare este generată de un algoritm sub protecția Tehnocratului Suprem Yeshika Ampre. Odată ce avem asta, cum puteți garanta că Cei Cu Multe Fețe nu au infiltrat rândurile voastre şi vor distruge Dune înainte să aflați ceea ce aveți nevoie?"

„Nu există nici o garanție. Oricum, ştim că lor le este dezgustător să ia formă umană în orice situație. Atacul lor este unul deschis, care nu va necesita subterfugii. Oricum, să fie ştiut că mare parte din Ix a fost deja înlocuit de oamenii mei."

Ce spune el ! Eram sigur că un procentaj redus al Ix avea membri ai Maeştrilor Dansatori Față ca membri ai lor. Ce vrea să spună prin mulți?

„Nu te arăta alarmat, Nro Pathay. Noi oferim o continuare controlată a umanității, nu distrugerea voastră. Cei Cu Multe Fețe caută să elibereze spațiu-timpul chiar şi de

o ființă finită cum ar fi un individ. Noi căutăm doar să rămânem observatorii voştri protectori, omniprezenți, dar permițându-vă libertatea de a vă bălăci în umanitate cum ați făcut-o timp de o sută de milenii. Maeştrii Dansatori Față au trăit printre voi timp de aproape o mie cincisute de ani, plivind cu grijă şi protejându-vă pe voi, care sunteți resursa şi marfa noastră cea mai de preț. Doar nu credeai că oamenii au dezvoltat Economia Integrală de care sunteți atât de îndrăgostiți. Integrarea a fost darul nostru pentru omenire, într-un mod care să asigure longevitatea supraviețuirii lor pentru noi."

Pathay făcu un pas înapoi. Mintea lui amețea la numărul de permutații ale evenimentelor.

Nici nu visam să fie atât de infiltrați. Dacă planul lor este atât de avansat, doar planurile mele de rezervă vor asigura rolul Ix-ului în această afacere. Sfârşitul meu este aproape.

Maestrul Dansator Față se întinse spre Pathay, mângâindu-i o parte a capului şi ceafa.

„Haide, haide, Nro. Conformarea nu a fost niciodată punctul tău forte. Poate încă mai poţi fi de folos la consulul Ixian, înainte ca ego-ul tău să te strice. Acum dormi, uman drag, relaxează-te şi dormi în mortalitatea ta."

Câteva mângâieri mai delicate din partea Maestrului Dansator Față şi ochii lui Nro Pathay se închiseră de parcă ar fi dormit. Trupul lui se prăbuşi în brațele tovarăşului său, care începu să-şi schimbe forma în oglindirea imaginii lui, în timp ce aşeza cadavrul lui Nro pe sol.

Capitolul 8

> Pentru a cunoaşte starea multiversului înainte şi după Zeul Tiran, imaginați-vă o clepsidră. Rolul lui reprezintă ideea antică a unui buştean cheie, fiind în acelaşi timp buşteanul ce blochează râul şi eliberatorul valului după aceea. Istoria a făcut loc viziunii lui, a devenit ca o piramidă inversată care

duce la Zeul Tiran, aşa cum trecutul devine ceea ce el eliberează în sus în grămada de nisip. Ființa lumii a ținut aproape de această exactă formă a viitorului în care trăim acum. Iar agenda ascunsă este mai evidentă decât ar bănui mulți: viitorul lui este executat de noi, într-un mod care ne găseşte producându-ne noi înşine trecutul. Zeul Tiran devine punctul nul geometric la intersecția a două piramide opuse, care-şi croieşte drumul prin viitor în timp ce este ancorat în baza sa, umanitatea, şi deschis celui mai mare potențial al nostru.

Lecturile Sheeanei pentru ghola Muad'Dib.

Deşertul sudic era căminul unor furtuni de nisip de neimaginat după standardele pierdutului Dune. Aici pe acest Spirit al Dunei, deşertul sudic se întindea la marginea largii mări sudice de dune, unde terenul deschis permitea vânturilor să crească în viteză până devastau granițele vestice cu furtuni de nisip constante. Sheeana şi două duzini de surori făcuseră această zonă o casă constantă în cadrul unei agende pe care o construise pentru ele. Deşertul sudic era casa celor mai activi viermi de nisip şi surselor multor erupții de mirodenie. Iar Marea Dunei era locul unde Tleilaxu fuseseră foarte ocupați de cel puțin câteva săptămâni.

Sheeana se gândea la originile ei Atreides mai mult decât o făcuse vreodată când era Bene Gesserit. Aici, în inima deşertului, monitorizarea progresului viermilor de nisip o făceau constant conştientă de destinul ei, atât personal cât şi istoric. Surorile care o urmau ştiau că avea o viziune, iar mirodenia ingerată constant de toate permitea liniilor să se estompeze întrucâtva, amestecând dorințele ei cu dorințele lor. Ea le ghida în această frontieră nebunească aşa cum un sculptor modela lutul ud.

Talentul a fost mereu în oameni. Trebuia doar să ne întâlnim cu Mirodenia ca să eliberăm ceea ce era încuiat.

Muad'Dib schimbase totul. Muad'Dib dăduse naştere el însuşi Zeului Tiran, o prăbuşire neaşteptată a programului de selecție al Bene Geserit. Acesta era deja un motiv suficient pentru a o rupe cu calea Bene Gesserit.

Rebecca este Bene Gesserit, aici ea poate continua munca lor aşa cum au făcut mereu Bene Gesserit. Apoi, Murbella se va descurca bine adunând bucățelele. Murbella este propriul ei soi de artist, gena sălbatică cere ca ea să fie aşa.

În deşert, visele veniră la Sheeana. Aveau să acaparezе momentul, şi ea nu ştia dacă erau imaginare sau reale. Se văzu împreună cu Murbella, dincolo de bula multiversului care adăpostea Spiritul Dunei. Sheeana nu-şi putea da seama dacă vedea visul sau era creat de ea. Şi cu acest gând, ca şi cum ar fi fost într-un vis, era alături de Murbella şi în contact cu dilema ei...

Pentru Murbella era o vreme de contemplare în miezul unei crize. Cei cu Multe Fețe încălcau din ce în ce mai mult ultimele sectoare umane ale Vechiului Imperiu. Câte surori fuseseră pierdute în timpul asalturilor lor neobosite? Faptul că recurgeau la orice mijloace, arzătoare de planete sau arme bionice, pentru a-şi extinde influența era dincolo de orice strategie.

Sunt ca insectele. Dar aceste insecte au un scop! Mai mult decât stupul lor, care este motivul lor? Care este scopul lor, să umple spațiul locuibil cu propria lor formă de biologie metamorfică?

Murbella mergea prin Canonicat, care arăta mai mult ca un câmp de bătălie decât ca un cămin al surorilor. Asistenta ei personală, Laeona, arăta trăsăturile genetice dure ale moştenirii ei de Onorată Matre. Imediat sub aceste trăsături tinere erau trăsăturile lor comune Bene Gesserit.

Aceasta are în mod special o asemănare cu Hwi Noree.

Asta era ciudat, din moment ce Hwi nu dăduse vreodată naştere la copii. Oricum, arheologii genetici cernuseră nisipurile originalei Dune pentru a găsi câteva celule folosibile

ale miresei Tiranului pentru propriul lor program de înmulțire.

Hwi Noree era Ixiană, de pe timpul când Ix şi Păstrăvăresele post-Leto erau unite.

Murbella se gândi la faptul că azi nu mai exista vreo sectă a Păstrăvăreselor. Se gândi la viziunea ei, cea în care era pe Terra şi asculta mesajul păstrăvului. Tot aşa cum un cult străvechi şi acum uitat numea cândva această planetă Pământ, leagănul umanității, un popor străvechi de pe Pământ numea terenul cândva fertil dintre cele două râuri ecuatoriale Tigru şi Eufrat – semiluna fertilă. Aceste locuri pot dispărea din univers, dar rămân în noi şi, prin modelarea noastră, continuă să îşi manifeste prezența în viitor.

Expresia feței Laeonei arăta expresia pe care o proiecta Murbella. *Acesta e secretul! Ştiu pe ce cale să-mi duc surorile!* Laeona întrebă, „Maică Superioară, s-a întâmplat ceva rău?"

Murbella răspunse, „Dimpotrivă, Soră, totul este deodată bine..."

Momentul se estompă, iar Sheeana se regăsi înapoi în deşert, la periferia revelației Tleilaxu. Surorile ei se mişcau în ritualul de zi cu zi, care era obiceiul aici în adâncul deşertului, în timpul unei furtuni de nisip de o asemenea intensitate. Gânduri despre Leto îi umplură conştiința. Leto însuşi realizase că talentul nativ nu era de ajuns – de aceea o prăsise pe Siona.

Acum suntem cu toții copiii Sionei.

Se gândi la programele de prăsire. Chiar existaseră asemenea lucruri? Ar putea măcar să existe azi o asemenea noțiune naivă? Un om ar putea să fie reanimat din celule de 5000 de ani vechime. Un om ar putea fuziona cu un vierme de nisip. O rasă de Maeştri Dansatori Față poate schimba corpul şi poate elibera conştiința? Leto avea nevoie de programul de prăsire ca o reparație, în timp ce respingerea acelei căi de către Muad'Dib a asigurat o opțiune diferită, doar recent realizată de Sheeana.

Şi acum că l-am reînviat pe Muad'Dib, am o poziție unică.

Această aventură în deşert a servit multor scopuri. O echipă de surori fusese trimisă să aducă filtrele de mirodenie aşezate în nisip, în timp ce Sheeana condusese acest al doilea grup să descopere ce aveau de gând Tleilaxu. Sheeana le dăduse lui Scytale şi Tleilaxu o fărâmă de libertate pe luna lor Novo Tleilax în schimbul ghola Paul. Doar o dată, în toți anii care trecuseră pe această nouă Dune, trebuise Sheeana să intervină în acțiunile consiliului Tleilaxu. O mică echipă condusă de Teg pe Novo Tleilax pentru a rezolva problema.

Fără ghola ale lui Leto! Nu se folosesc celulele Ghanimei sau Jessicăi în tancurile axlotl!

Sheeana distrusese ultimele celule ale lui Leto, şi-l adusese pe Scytale în pragul morții ca să-i dea o idee despre importanța judecății lui în construcția tancurilor axlotl. Acum Scytale punea la cale o construcție în adâncul deşertului, care fusese inaccesibil pentru o vreme din cauza furtunilor. Tleilaxu aleseseră o zonă calmă în miezul celor mai crâncene furtuni de nisip pentru a debarca un număr neştiut de Dansatori Față Hibrizi şi replicatori pe Spiritul Dunei, pentru un scop încă nedescoperit. Sheeana trimisese un mesaj lui Teg cu sora Isha referitor la descoperirile lor şi o schimbare se abătu asupra ei privind în vânturile de nisip dure.

Shaitain îmi ştie gândurile. Şi eu sunt una cu Shai-Hulud.

Posibilități diferite păreau acum să se întâlnească şi să se despartă într-un mod cu care se obişnuia. Ea conducea umanitatea pe o altă cale decât Poteca de Aur. Acum că idea unei căi pentru umanitate fusese stabilită de către Leto, Sheeana realiză că cea aleasă de el era doar una din multe poteci.

Să devină un Vierme de Nisip!

Sheeana începu să realizeze intențiile Zeului Tiran. Acuzase Bene Gesserit pentru că nu porniseră pe Poteca de Aur pe care el o inițiase prin auto-sacrificiu, deşi Comunitatea Surorilor văzuse desigur nevoia de o asemenea Cale pe care să păşească umanitatea. Mai mult, Leto prevăzuse căderea Comunității Surorilor.

Noua Comunitate a Surorilor a Murbellei va deveni în cel mai rău caz o birocrație. Cel mai bun lucru la care poate spera este o şcoală cum n-a mai fost alta, cu toate punctele tari ale familiei şi nici o slăbiciune.

Înțeleg visul lui Leto. Fiecare din noi îl facem chiar acum posibil.

Sheeana putea urmări mare parte din raționamentul lui Leto în devenirea unul cu viermele de nisip. Începu să vizualizeze timpul când fîcuse prima dată transformarea. Păstrăvul de nisip, micii Făuritori, se mişcau în mod natural spre încapsularea apei, iar Leto folosise această tendință naturală în avantajul său. Ei îi acoperiseră încet corpul, şi în timp corpul lui se adaptase. Cu trecerea secolelor (câtă atenție la un proces atât de lent!) visul lui fusese îndreptat continuu spre un fel de prefecțiune nefirească. Sheeana plângea când se gândea la ceea ce abandonase Leto (ce durere îndurase) în stabilirea Potecii de Aur. Asemenea vise deja îi veneau Sheeanei. Avusese o sclipire a lui Arafel, norul de întuneric de la capătul universului, şi era sigură în anumite feluri că deşi putea indica faptul că Poteca de Aur era în pericol, mai erau multe Noi Poteci încă nevisate.

Alunecă în vise, nu în timp ce dormea ci în timp ce mergea, doar ca să se trezească la câteva mile de unde începuse. Alte dăți, visele interveneau în mijlocul unei propoziții, trăind un scenariu elaborat, doar ca să se trezească exact în punctul de unde plecase, fără să arate vreo pauză. Un vis, cel mai pătrunzător şi profetic, îi arăta că viitorul determina trecutul în acelaşi timp în care trecutul determina viitorul. Se văzuse pe ea şi surorile ei ca viermi de nisip în viitor, urmare a luptei lor ce le definea acum în trecut, toate Noile lor Poteci separate convergând înapoi spre Poteca de Aur. Simțea că îi dădea Tiranului o şansă să-şi exprime dragostea pentru Hwi Noree, şi că ele toate îi dădeau tânărului Leto ceva pentru care să lupte, o ieşire din umbra lui Muad'Dib. Şi îl văzu pe Duncan acolo. Şi îi văzu pe cei din viitor observându-l pe Duncan. Înainte ca visul să se termine,

se văzu pe ea însăşi departe în viitor visând ideea de mirodenie pentru prima dată, creînd-o astfel încât umanitatea să poată țese cărările destinului.

Cine a fost primul care a cunoscut melanjul? Trebuie să aştept atât de mult ca să răspund la această întrebare.

Când visul trecu, sora Maia îi vorbea.

„Maică Superioară, furtuna de nisip va izbucni chiar dincolo de coama aceea din vest."

„Tabăra Tleilaxu va fi acolo," Sheeana învățase să iasă din vis la fel de uşor cum s-ar fi răzgândit cineva.

„Care sunt instrucțiunile tale pentru noi?" Maia avea privirea viselor asupra ei. Sheeana asigurase asta în toate surorile ei prin aprovizionarea constantă cu melanj. „Am văzut ceea ce am putea găsi acolo. Visez... ceva ce nu sunt sigură că înțeleg."

Sheeana o îmbărbătă. „Eşti o Bene Gesserit, aşa că ştii cum să-ți controlezi temerile. Dar te-am eliberat de o parte din asta, aşa că lasă frica să se ridice puțin dacă vrei să înveți din ea."

Maia aprobă din cap. „Începem?"

Singurul răspuns al Sheeanei fu să continue să meargă spre vest înspre Tleilaxu, surorile ei una cu ea într-un destin împărtăşit.

Maia are nevoie de mai multă dezvoltare. Are temeri şi regrete dar acționează chiar şi aşa. „Mai bine să-mi trăiesc ultimele zile ca om şi să-mi eliberez umanitatea, decât să-mi fie luată de către Cei cu Multe Fețe."

Capitolul 9

> Aşa cum a fost Dune, aşa va fi din nou! Iar Deşerturile pe care le vedem se retrag, prin voința lui Shaitan, aşa cum a fost stabilit de Muad'Dib. Nu vă temeți, Fremenii mei, căci încercarea este a voastră. Faptul că Deşertul dispare nu înseamnă că trebuie să vă abandonați traiul de deşert. Căci deşertul trebuie

> să fie în inima voastră, iar vânturile furtunii de nisip ar trebui să fie urletul sufletelor voastre. Iar după ce Deşertul s-a dus iar oamenii devin graşi de apă, va cădea asupra voastră să păstrați credința. Iar credința voastră va fi precum arşița soarelui amiezei. Şi veți ține strâns de căile voastre, ca de scumpetea apei în cele mai fierbinți anotimpuri. Doar atunci deşertul se va întoarce.
>
> -Scrisori reconstituite ale lui Harq Al-Alda către Fremeni

Thunhun se aşeză pentru un moment, după ce Yanima explicase transmisiunea de la sora ei, Yeshika. Stăteau în grădina publică de pe Ouadra, nori de furtună deasupra lor şi briza răcoroasă a ploii ce avea să vină. Uruieli slabe ale tunetelor îndepărtate făcură mai uşoară ruperea tăcerii.

”Yeshika nu glumeşte niciodată în felul cum a făcut-o în acea transmisie. Cred că e în pericol.” Yanima se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

Thunhun auzise ceea ce spunea ea, dar urmărea un gând pe care ea îl evocase cu câteva momente înainte până atinse o concluzie aproape de Mentat.

”Maeştrii Dansatori Față au infiltrat Consiliul Ixian, sunt sigur. Mai este ceva ce nu ți-am spus. Am făcut nişte cercetări personale în istoria continuă a lui Duncan. Cred că unul dintre ei are abilitatea de a mă vedea cum îl privesc.”

”Ce? Asta nu pare posibil. Care Duncan?”

”DUNCANUL. Duncanul care a trezit amintirile ghola-ului Paul. Fondatorul Idah-Mirabla. Crezi că are ceva de-a face cu Plasa Duncanului?”

După ce el vorbise, Yanima remarcase cât de mult semăna Thunhun cu Duncanii. Nefiind unul din acei Duncan din Şcolile de Renaştere a Duncanilor, cum era Hayt-Idah, putea trece drept o clonă.

Sunt mereu surprinsă că Idah-Mirabla a lăsat o ghola atât de asemănătoare să scape.

Răspunsese la întrebarea lui Thunhun cu o întrebare.

”Care sunt atunci implicațiile Viselor Mirodeniei? Asta e tot ce au nevoie oponenții noştri ca să-şi alimenteze campania împotriva noastră. Vom cădea în marginalitate ca Mesmerismul sau Hipnoza Regresivă.”

”Poate nu avem nevoie de ajutorul lor.”

”Ce ar trebui să însemne asta?”

”Am extrapolat puțin, luând ceea ce am înțeles din faptul că Duncanul ne priveşte şi ceea ce am aflat până acum despre Cei cu Multe Fețe. Dacă Plasa lui Duncan i-a permis să vadă Maeştrii Dansatori Față, şi ştim că, într-un fel, Cei cu Multe Fețe sunt o facțiune a acelui grup, ştim că ei ar putea să-l vadă pe Duncan.”

”Unde vrei să ajungi cu asta?”

”Cred că amenințarea Celor cu Multe Fețe se întâmplă prin spațiu-timp. Perfecțiunea lor în schimbarea formei a trecut dincolo de orice ne-am imaginat. Au găsit un mod de a se răspândi ca un cancer prin prezent, trecut şi viitor. Nu sunt sigur de intențiile lor, sau cum sunt în stare să facă asta, dar nu apare prea bine pentru copiii umanității.”

”Toate acestea ne duc la Yeshika şi Ix.”

”Ix este o răscruce în mai multe feluri.”

”Crezi că orice o face pe Yeshika să fie alarmată are legătură cu Spiritul Dunei?”

”Trebuie să vorbim cu sora ta. Imperatorul Tehnocrat al Ixului ar putea fi nevoit să dezvăluie secretul camuflajului Ixian al acelei planete. Trebuie să aflăm adevărul despre Sheeana.”

Într-o epocă a maşinilor de pliat spațiul şi a mirodeniei sintetice, s-ar crede că o călătorie interstelară ar deveni un eveniment obişnuit. Datorită schimbării modului de a călători în timpurile mitice ale Zeului Tiran, care se făceau doar din voia Lui şi cu alocarea resurselor de către el, călătoriile deveniseră surprinzător de neobişnuite. Sărbătorirea milenară a Şcolilor Păstrăvăreselor fusese o excepție pentru o societate care nu era interesată în călătorii, în ciuda uşurinței cu care

deveniseră posibile. Răspândirea tehnicilor de Schimbare a Sinelui cu câteva secole înainte ajutase la declinul dorinței de a călători. Cum spunea vorba populară, ”Nu am fost vreodată acolo, dar am Împărtăşit cu cineva care a fost,” împrumutarea experiențelor altora ducea în sine la o atitudine mai pasivă față de loc.

Totuşi, un oarecare nivel de călătorie era mereu necesar, iar GIOAD reuşea să adune anumite beneficii şi să stabilească precedente de stil care mențineau interesele anumitor Şcoli prin interesele unui anumit număr de indivizi strategici din cadrul Şcolilor cheie. Unele din companiile de transport ale GIOAD, care se specializaseră în transportul interstelar de bunuri, găseau din ce în ce în ce mai greu oameni care să accepte aceste slujbe, până când au sponsorizat curierii Schimbării Sinelui din regiunile îndepărtate.

Lipsa de cerere şi interesele Şcolilor specializate ale Păstrăvăreselor avuseseră ca rezultat un sistem de călătorie sever reglementat, care făcea să fie dificil pentru oamenii obişnuiți să călătorească în afara lumii. Yanima avea legături cu Înaltul Consul Ixian, iar statutul ei ca soră a Yeshikăi Ampre îi dădea drepturi familiale la un nivel pe care atât GIOAD cât şi Şcolile Păstrăvăreselor îl recunoşteau ca o carte blanche de facto. În câteva zile, Thunhun şi Yanima rezolvaseră problemele atît de repede cât se putea aranja o plecare şi erau în drum spre Ix cu un transportor GIOAD.

Transportorul semăna cu trans-spațialele tradiționale din antichitate, acestea erau pilotate de Piloți Ghildari (călătorii păreau să observe o călătorie mai lină), imaginându-şi mecanica drumului cu ajutorul ultimelor noutăți în Mirodenia sintetică.

Thunhun era nerăbdător să reia Visele Mirodeniei pe timpul plierii spațiului. Împărtăşise Sinele cândva cu un fizician în Multiversuri care pretindea că tehnica de pliere amplifica accesibilitatea liniilor temporale deviate. Piloții Ghildari trebuiau să studieze tehnici elaborate pentru a-şi

putea concentra călătoriile printr-o asemenea imensitate de cauzalități.

Thunhun îi spuse Yanimei despre teoria sa, că ar putea fi capabili să perceapă un fel de Zgomot de Vis rătăcit atunci când spațiul se plia.

”Sunt surprinsă că nu ai mai încercat asta până acum,” îl întărâtă Yanima. ”Probabil nu mai eşti atât de curios cum erai când ne-am întâlnit prima dată, cu toată noua recunoaştere la Idah-Mirabla.”

”Când mai călătoreşte vreun individ? Nu am mai avut ocazia înainte.”

”Acum că ai vorbit la Sărbătorile Milenare, sunt sigură că vei fi un oaspete de onoare în întregul univers.” Thunhun zâmbi. Yanima avea deseori acest efect asupra lui, deşi nu Împărtăşeau Sinele atât de mult cum era obişnuit între prieteni.

Noi Visăm despre un trecut în care oamenii vorbeau unul cu altul pentru a comunica. Într-un univers unde Împărtăşirea Sinelui devenise o tranzacție de afaceri, suntem prieteni cu acelaşi interes în această formă străveche de artă.

”Acum vreau să te relaxezi, să nu te concentrezi pe nimic.” Yanima îi luă mâna. ”Relaxează-te şi nu te îndepărta prea mult de mine. Dacă va fi să captăm un Zgomot de Vis prea dur sau fragmentat, te vreau aproape.”

Se ținură aproape până când realitatea alunecă de lângă ei...

...brusc, din toate direcțiile, ei apar în întuneric.

Cei cu Multe Fețe priveau la Multivers prin propriul lor tip de simțuri. Îşi extindeau fiecare gest ca o undă într-un bazin tridimensional, valuri de simțuri extinzându-se în afară, găsind obiectele gândurilor lor comune ca nişte sonare. Ecourile se întorceau ca idei şi impresii, un amestec de lume fizică şi lume a ideilor. Se schimbaseră dincolo chiar de Maeştrii Dansatori Față în mutabilitatea lor, permițând formei şi formatului să sălăşluiască împreună în ființa lor. Iar amintirea constantă a Indivizilor din care evoluaseră acționa

ca un virus limitator, o legătură comună cu noi, pe care Maeştrii Dansatori Faţă ajunseseră cumva să o respecte, deşi într-un mod care era destul de inuman. Cei cu Multe Feţe vedeau Individul ca propria lor variantă de Păcat Originar. Decăderea lor din mutabilitatea supremă pentru care se străduiau. Căutau eradicarea Indivizilor nu pe baza vreunei răutăţi, căutau să-i îndepărteze în rolul lor ca o atracţie ciudată de genul Ordinului, care le distrăgea atenţia de la Haosul Suprem pe care căutau să-l îmbrăţişeze...

...o întrebare în întuneric, voci distorsionate, cheamă şi răspund.

CEREM STATUTUL INDIVIZILOR.

Ne Supunem Cererii Noastre Cu Rapoarte Segmentate Din Sectoare Variate.

(imagini ale lui Duncan şi Scytale într-o zonă, Sheeana şi Leto în alta, Paul, Teg)

(Vocea Sheeanei: ”Cărarea de Aur dezvăluită? Din diversitatea omenirii.”)

RECUNOAŞTEREEA SUPUNERII ACCEPTATĂ. VOM ÎNCEPE...

Valuri de simţuri extinzându-se în jurul concentrării. Ecouri revenite cu idei pe care întrebările le invocaseră. Ei îmbrăţişau acest Haos, atât de atenuat de chiar existenţa Ordinului Indivizilor, trimiţându-i pe Cei Cu Multe Feţe prin Multivers în căutarea unui mod de a îndepărta conceptul de Individ. Ei Căutau Eliberarea. Distrugerea noastră mutuală era Jihadul lor. Cei Cu Multe Feţe revedeau ceea ce rezultase, regrupându-se, planificând...

Rapoartele Sectorului Unu arată Şcoala de Păstrăvărese oferind rezistenţă puternică fiutarilor şi schimbătorilor noştri de formă.

(imagine Murbella, mai multe surori în luptă)

(vocea Murbellei: ”Vreau unul din ei capturat viu. Trebuie să le luăm urma până la creatorii lor.”)

Proiecţiile temporale o arată pe Murbella reuşind cu asistenţă din partea Vechiului Tleilaxu să CONTINUE

umanitatea cu ajutorul concepțiilor ghola şi posibilitatea de a aduce îmbunătățiri.

SUGERĂM STUDIEREA ŞCOLILOR DE PĂSTRĂVĂRESE

Sectorul Doi raportează că se fac paşi pentru descoperirea Spiritului Dunei.

(imagine a Maestrului Dansator Față Lrolan şi Nro Pathay)

Cei din care am evoluat, acei Maeştri Dansatori Față au ales acordul cu Indivizii. Ei privesc Indivizii ca teren solid pentru Sinele de bază. Indicațiile sunt rezistență la Împărtăşirea Memoriilor între mai multe grupuri cheie.

CONTINUĂM OBSERVAREA... ÎNTRERUPERE !

...ochi în întuneric privind înapoi.

CINE NE PRIVEŞTE? RELOCARE IMEDIATĂ A CONCENTRĂRII SPAȚIU-TIMP.

Gesturile produc unde, valurile bazinelor simțite interior, deprivând obiectele de protecția lor comună. Ecouri pălind şi pliate în afara conştienței, o impresie slabă diminuându-se şi mai mult, un amestec al lumii fizice cu vidul până când nimic... întuneric... linişte... dispărut...

Visul Mirodeniei se sfârşi brusc, în acelaşi moment în care se făcea anunțul că transportorul intra din pliuri în spațiul real. Starea de bună dispoziție de cu câteva momente mai înainte era eclipsată de această revelație cruntă. Atât Yanima cât şi Thunhun rămaseră tăcuți mai multe minute după Visul Mirodeniei.

Yanima rupse prima tăcerea, ”Am fost dați afară forțat din Visul Mirodeniei. Nu ştiu dacă a fost din cauza ieşirii din Pliul Spațial sau dacă acei Dansatori Față au ceva de-a face cu asta.”

”Cei cu Multe Fețe ne-au scos din Vis. Ce mă îngrijorează e cât de bine a coincis ieşirea din Pliul Spațial cu Visul nostru.”

Thunhun gândi următoarea propoziție în tăcere:

Dacă Pilotul Ghildei a fost înlocuit de un Maestru Dansator Față, asta ar explica potrivirea Visului nostru.

Thunhun o apucă pe Yanima şi se apropie de urechea ei. ”Împărtăşeşte Sinele cu Mine.” Şopti asta lipit de capul ei, sărutându-i părul.

Strâns apropiaţi, permiseră amestecul amintirilor şi experienţelor lor. Puteau să îşi comunice imediat tot ceea ce gândiseră, dar nu doreau să vorbească cu voce tare. Împărtăşirea Sinelui nu permitea secrete şi deschidea posibilitatea ca alţii să îţi afle secretele dacă Împărtăşeau cu cineva cu care Împărtăşiseşi. Aceasta nu era o vreme pentru secrete.

Yanima şi Thunhun erau curând înlănţuiţi în gândurile lor comune...

Fluxul ideilor lui Thunhun o izbi ca un manual tehnic al vieţii lui. Idei. Permutări ale acelor idei. Meta-idei.

Maeştrii Dansatori Faţă sunt în război cu Cei Cu Multe Feţe. Ei ţin la Individualitate în timp ce Cei Cu Multe Feţe caută distrugerea ei.

Cancerul a infectat multiversul ca şi cum ar fi fost un individ. Paraziţi ai altor paraziţi. Cancere în alte cancere. Se întind atât în trecut cât şi în viitor. Fără limite.

Fluxul ideilor Yanimei era graţios, conştient de arta visării, avea estetică. Formă menţinută de Grijă.

Maeştri Dansatori Faţă în Ghildă? Asta înseamnă că Maeştrii Dansatori Faţă caută să semene câmpiile cunoaşterii cu prezenţa lor veghetoare. Se ascund în GIOAD. Stau în aşteptare pe Ix. Eram meniţi să-i 'descoperim' pe Cei cu Multe Feţe.

Ei ne ajută, să ne menţină în viaţă. Ei sunt apicultorii. Noi suntem albinele care produc mierea dulce a Individualităţii şi Sinelui. Ei au nevoie de noi.

La terminarea Împărtăşirii, fiecare rămase cu un sentiment de urgenţă. Că Ix şi Spiritul Dunei erau înlănţuite într-o cursă care vorbea despre viitorul Individului şi al multiversului. Şi un gând final, personal, între ei doi...

În timp ce treceau din transportor în nava care avea să îi ducă în staţia de tranzit de jos, pe Richese, amândoi se

întrebau ce însemna să iubeşti pe cineva în asemenea timpuri de restrişte.

Capitolul 10

> Înainte ca tehnica Visării Mirodeniei să poată fi folosită pentru a săpa în trecut după adevărul acțiunilor, fuziunea dintre Bene Gesserit şi Onoratele Matres, realizată de Murbella, era văzută ca rezultat al amenințării iminente a Maeştrilor Dansatori Față întorşi din Dispersie. Întoarcerea a avut mai puțin de a face cu decizia ei, care se baza pe doi factori din trecutul îndepărtat. Murbella fusese condusă spre un concept antic pentru care a ales numele de Şcoala Păstrăvăreselor. Şi a fost condusă acolo de către răutatea pe care bătrânul Harkonnen a reuşit să o imprime Sfintei Alia, de dincolo de mormânt.
>
> - Memoriile Yanimei Ampre

Deoarece avea câteva ore înaintea întâlnirii ei cu dubioşii oaspeți, Murbella petrecu dimineața înarmată cu o nouă armura de luptă care îi amplifica măiestria ei de luptă prana-bindu, deja foarte suplă. Kitrana Blaise o asistă pe Murbella în echiparea cu armura, în timp ce o punea la curent cu noile îmbunătățiri. Blaise fusese promovată de la funcția de Custode al Armelor şi Antrenamentului de Luptă, rol pe care-l deținea de la lupta Bene Gesserit cu Onoratele Matres de pe Taltios, la titlul de Generalal Forțelor Bene Gesserit.

A venit vremea să luptăm cu Cei Cu Multe Fețe.

”În plus față de noile arme modulatoare de plasmă montate la încheieturi, am adăugat un scut bio-magnetic, în cazul în care încearcă să obțină memoriile prin atingere.” Kitrana era călită în luptă şi profundă. Îl întâlnise o dată pe primul Miles Teg în lupta sub acoperire dusă de acesta, în care ea îi

echipase trupele cu anumite arme pe care le dezvoltase sora ei.

Antrenamentul Murbellei era deja hipercinetic. Imprimarea sexuală a Onoratelor Matres mergea mai departe decât erotismul, contopea conştienţa celulară cu fiecare regiune a corpului ei. Piciorul ei putea lovi într-o situaţie de luptă fără vreun impuls direct de la creier. Faptul că purta un copil nu îi stânjenea câtuşi de puţin abilitatea de luptă.

Pur şi simplu trebuie să fiu conştientă de uter, să-l protejez de pericol şi să ţin de parte stresul situaţiei prin voinţă. Aduc calmul asupra mea prin voinţă.

După demonstraţie, Murbella şi Kitrana discutară ştirile celor două bătălii recente cu Cei Cu Multe Feţe, una dusă de Bene Gesserit iar cealaltă de Onoratele Matres.

Poate inamicul nostru comun va uni aceste două comunităţi.

Murbella şi Onoratele Matres. Era o idee complexă pentru ea, fiind crescută de surori renegate care perfecţionaseră varianta lor deviată a tehnicilor Bene Gesserit în cei două mii de ani ai Dispersiei.

Odată ce ne-am antrenat ca Onorate Matres şi intrăm în modul de luptă, vai tuturor celor ce stau în calea noastră.

În timp ce mergeau să-şi primească oaspeţii, Kitrana îi comunică faptul că avanpostul Bene Gesserit de pe Chasuba fusese nimicit şi doar câteva surori supravieţuiseră.

Kitrana interpretă tăcerea Murbellei ca dezaprobare a efortului ei de război, ”Te asigur, Maică Superioară, că fiecare mişcare a Maeştrilor Dansatori Faţă a fost sub supraveghere constantă. Măcar cu atât ne-am ales din acest sacrificiu.”

Murbella nu se obosi să se îmbăieze sau să se schimbe într-o ţinută mai formală pentru întâlnirea ei cu trimisa Onoratelor Matres.

În timp ce Kitrana citea statisticile celor mai recente două victorii ale inamicului comun, Murbella îşi împărţea planurile în posibile şi probabile. Ştia că Sheeana plănuia probabil cea mai radicală schimbare pe care o văzuse Universul. Rebecca, plecată cu Sheeana în pliurile non-spaţiului, devenise singura

legătură cu vechiul ordin Bene Gesserit şi cu noua Comnitate a Surorilor care avea să apară dacă vreuna din ele avea să supravieţuiască Celor Cu Multe Feţe.

Mă cramponez de idea că Rebecca e încă o adevărată Bene Gesserit, pentru că sigur Sheeana nu este. Şi nici eu.

Gândurile ei fuseseră la Sfânta Alia, sora lui Muad'Dib, şi tragica ei moarte care izvorâse zeci de religii majore şi sute de culte de-a lungul timpurilor.

Nu trebuie să le dezamăgesc pe Onoratele Matres sau pe Bene Gesserit aşa cum am dezamăgit-o pe ea. Există un răspuns pentru cele care reprezintă marginea şi ruptura unei societăţi. Răspunsul e să le aduc la centru.

Murbella se concentrase pe acest moment ca fiind zorii unei integrări între cele două lumi ale sale. În timp ce Kitrana termina raportul, două surori le flancară înainte de a intra în sala de recepţie.

Murbella aruncă o privire către Kitrana. ”Am cerut să nu am escortă.”

Kitrana avea răspunsul pregătit. ”Cu tot respectul, Maică Superioară, în rolul meu de comandant militar am considerat ce e în interesul tău şi am ordonat escorta eu însămi.”

Murbella aprobă din cap.

Măsuri drastice pentru vremuri întunecate.

În sala de recepţie stătea Onorata Matre Guerin şi două tovarăşe cu aspect periculos. Guerina o cunoscuse pe Regina Păianjen pe care o deposedase Murbella şi reprezenta facţiunile mai conservatoare, rezistente la schimbare.

Trebuie să înfrâng voinţa acestei Guerina astăzi.

Întîlnirea nu servea decât la a o plictisi pe Murbella privind cât de greşit era cadrul filosofiei Onoratelor Matres.

Sunt gonite din Dispersie într-un exod în masă, o întoarcere forţată de frica lor de Maeştrii Dansatori Faţă, care sunt doar începutul haosului mai mare.

Ar fi fost bine să fi păstrat unele din vechile zicale Bene Gesserit.

”Există facțiuni între Onoratele Matres. Unele te-ar vedea ca Marea onorată Matre, în timp ce altele văd calea ta ca fiind slabă şi caută să-ți uzurpe poziția.”

”Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?” Făcu un gest către cele două surori ce o flancau, gata să ucidă în orice moment. ”Ai venit să implori ajutor şi acum îmi pui la îndoială puterea.”

Escortele Guerinei se pregătiră pentru un posibil incident, dar Onorata Matre le făcu semn să stea pe loc. ”Spun doar ceea ce se aude printre cele din Întoarcere.”

Murbella ridică Vocea strategic. Acum vorbeşte conducătoarea Bene Gesserit şi a Onoratelor Matres ! ”Nu voi da atenție nici uneia din aceste vorbe negândite.” Vocea reveni la normal. ”Facțiunile Onoratelor Matres care sunt împotriva mea nu vor ajutorul verişoarelor lor Bene Gesserit?”

Murbella se întoarse către Kitrana. ”Cîte lumi ale Onoratelor Matres au fost distruse până acum?”

Kitrana extrase datele din arhiva sa de Mentat. ”Conform ultimelor rapoarte din această dimineață, lumea Alcius a Onoratelor Matres tocmai a căzut, aducând numărul de lumi ale Onoratelor Matres distruse la treizeci şi patru.”

Treizeci şi patru de lumi distruse, sute de miliarde de vieți sfârşite sau asimilate, şi javrele astea îmi pun la îndoială conducerea.

Guerina îşi aplecă capul auzind numerele.

Culoarea dispare din fața ei. Aceste numere o vor întoarce de partea mea.

Guerina ridică capul. ”Poate că pot face ceva să conving facțiunile că o alianță e singurul curs de acțiune, Mare Onorată Matre.”

Murbella se uită în ochii Guerinei cu o privire fermă dar liniştitoare, ”Fă asta repede, pentru că Dansatorii Față nu aşteaptă să ucidă.”

Capitolul 11

Roiul era agitat; multe noi apariții fuseseră filtrate prin pliurile sale -Duncanul, Scytale-ul, Sheeana temporală. Dar cea mai nouă reapariție, *Iarăşi Muad'Dib*, cauzase unde... nu... - furtuni – în întregul colectiv al Celor Cu Multe Fețe. Când întregul era deranjat la acest nivel, simțeau nevoia să treacă la acțiune. Undele sinelui săgetau şi se reflectau printre milioane de experiențe, şi totuşi nu puteau străpunge adăpostul aroganței lor, a noutății carapacei în care roiul lor se încastrase adânc. Muad'Dib-ul fusese cunoscut multora. Atât de mulți erau încă mişcați de mitul lui. Căutăm să îngrijim ceea ce iubiții noştri Individuali căutau în iubitul lor Iarăşi Muad'Dib. Deoarece bogata lor experiență asigură cea mai suculentă recoltă de experiență de viață furată atunci când căutăm să culegem recolta noastră mortală.

- Comentariu al unui Maestru Dansator Față

Când Duncan Idaho şi Miles Teg intrară în Centrul Tleilaxu, nou construit, Scytale era aşezat în spatele unui monitor, flancat de fiecare parte de o gardă personală. Gărzile erau evident Dansatori Față, dar pe cât erau de colosali erau şi de ageri. Duncan observă că genele folosite pentru a-i crea pe aceştia doi proveneau din gărzile Păstrăvărese ale Tiranului – cu îmbunătățiri față de fenotipurile obişnuite. Scytale se folosea bine de arhivele de reproducere Bene Gesserit pentru a uşura crearea noilor sale produse axlotl.

Scytale ridică privirea de pe ecran pentru a-i saluta.

”Capodoperele mele. Două exemple ale folosirii geniului la creațiile noastre ghola, una construită după specificațiile noastre, iar cealaltă dincolo de visele noastre, reconstruită pentru scopurile noastre. Lumina albăstruie a monitorului arunca o aură supranaturală asupra trăsăturilor sale de elf.

Cine e mai mult fantomă, el sau noi?

Gândurile lui Duncan săriră de la aparențe la istoria personală. Puțini aveau o istorie împreună cum aveau ei. Lui

Hayt nu-i păsase de Scytale al lui, lui Duncan nu-i păsa de acesta.

Teg aşteptă ca trăsăturile lui Scytale să-şi piardă rânjetul Tleilaxu înainte de a vorbi.

”Suntem aici pentru răspunsuri, nu întrebări.” Scytale nu fu mişcat de poziția lui Teg.

De câte ori doriseră ghola răspunsuri? Data asta nu era cu nimic diferită de oricare alta, doar că acum începuse să recapete speranțe pentru un viitor Tleilaxu.

Sunt eu alesul? Ultimul care a fost salvat pentru a dovedi cât de aproape am fost noi, Bene Tleilax, să dispărem total. Am fost trezit.

Gândurile lui erau deseori punctate de cuvintele ”Târfe” sau ”Vrăjitoare”, şi totuşi trebuia să recunoască că asocierea lui cu Bene Gesserit îi arătase posibilitatea încrederii printre powindah. Iar Onoratele Matres dovediseră că nici un inamic nu trebuie subestimat.

Ce aveau de gând aceştia doi?

Teg vorbi. ”Sheeana distruge cuvele axlotl care conțin ghola Jessicăi şi Aliei, chiar în timp ce vorbim noi.” Scytale păli iar după un moment de tăcere Teg continuă. ”Ți-am atras atenția acum?” Scytale nu se simțise atât de încolțit ca în acest moment de la încarcerarea sa pe Non-navă toți acei ani. Cu toate acestea reuşi un zâmbet, unul pentru care Tleilaxu erau renumiți, care să trădeze cu superioritate toate gândurile sale: Powindah ! Shokran. Tot uneltele mele vă dovediți a fi.

Scytale schimbă direcția conversației întorcându-se de la Teg spre Duncan.

”Poate vreunul dintre voi măcar să înceapă să audă aroganța cu care vorbiți – voi sunteți creațiile noastre ! Ce puteți voi şti despre măreția către care lucrăm?”

”Nu sunt singurul vostru proiect care a 'depăşit aşteptările', Scytale – nu înțelegi că metoda voastră, măreția Tleilaxu, a devenit învechită – Maeştrii Dansatori Față şi Cei Cu Multe Fețe nu mai sunt nici pe departe umani. Sunt monştrii voştri, ați reuşit doar să creați ceea ce poate fi

numită doar o specie extraterestră. Şi ei sunt interesați în fiecare mişcare pe care o faceți. Ştiu asta.”

Scytale era cu fața spre Duncan, făcând un pas spre el, ceea ce nu-i stătea în caracter.

Duncan vorbeşte cu ei – cum se poate asta?

Duncan citi reacțiile pe fața lui Scytale şi continuă. ”Vă agățați de idei care nu mai au valoare intrinsecă. V-a scăpat printre degetele voastre alunecoase Tleilaxu. Ați păstrat regulile atâtea milenii, dar jocul s-a schimbat, jucătorii au plecat. Iar Teg şi cu mine nu suntem singurii care se întorc furioşi.”

În acel moment, cu Scytale păşind înapoi cu încetinitorul de lângă el, Realitatea se schimbă, ca şi cum Duncan brusc realizase că visase întreaga scenă. Duncan se regăsi agățându-se de Rețeaua sa, atrăgând spre el o imagine din multe altele care veneau. Ei erau deja în pliul spațial, iar Duncan putea aproape să audă algoritmii plierii spațiului ai unui navigator al mirodeniei, de felul celor ai Ghildei, concentrându-şi destinația intenționată asupra Spiritului Dunei.

Vin după noi ! Teg, Scytale şi eu. Doar că nu ştiu cine sunt.

Duncan observă că Scytale nu terminase încă pasul înapoi, când o serie de imagini şi viziuni explodă în mintea sa. Îl văzu pe Tiran cerând Universului să devină Leto şi Maeştrii Dansatori Față adulând această răsturnare a istoriei pe care o ştia. Duncan îi văzu pe Cei Cu Multe Fețe temându-se de Paul, continuau să se refere la el drept Iar Individul, şi Paul care nu era Paul.

Şi Duncan Idaho realiză că rolul său în univers fusese darul unic al Tiranului.

Am devenit întruchiparea prietenului omenirii. Loialitatea mea Atreides a evoluat peste toate aceste milenii în starea sa cea mai de bază: loialitate către omenire.

Rețeaua sa oraculară capturase acum mai multe grupuri disparate, pe care acum le vedea ca parte a ceea ce avea să fie

viitorul umanității. Cancerul reprezentat de Cei Cu Multe Fețe; sentimentalismul Maeştrilor Dansatori Față care evadaseră care să ne prevină şi să protejeze conceptul de umanitate individuală; hibridizarea Bene Gesserit cu Onoratele Matres pe care Murbella o cultiva; surorile Sheeanei care vor deveni viermi aşa cum făcuse Leto.

Pentru prima dată Duncan realiză o folosință a Melanjului care îi scăpase înainte.

Metaforă. Melanjul, cu toate îmbunătățirile şi secretele pe care ni le-a revelat de-a lungul anilor, avea o utilizare pe care am trecut-o cu vederea. Este o metaforă pentru amestecul tuturor acestor elemente într-o nouă umanitate, în perpetuă schimbare. Asta e Poteca de Aur a lui Leto, pe care merg eu acum ! Ce ironie să fiu eu însumi un ”profet” al marii Via Guldur.

Teg spunea deodată ceva, ceva ce-l făcuse pe Duncan să se îndepărteze de Rețeaua sa, înapoi spre locul unde era. În camera lui Scytale, Teg arăta spre o vidcarte portabilă.

E pe cale să ne avertizeze de ceva, îmi dau seama după expresia lui.

Ceva îl reținuse pe Duncan din interiorul viziunii sale, o forță care nu-l lăsa să se elibereze.

Teg mă avertizează de ceva ! Dar nu pot răspunde.

Duncan extinse limitele privirii, uitându-se într-un mod care pur şi simplu părea să se întâmple, în ciuda faptului că părea ne-natural, îşi folosi voința spre a privi în interior. Maeştrii Dansatori Față veniră la el, doar după ce aruncă o privire spre colțurile vederii sale periferice hiper-realiste. Erau mai mulți, în locuri strategice ale percepției sale ascuțite, fiecare reținându-i o formă specială atenției, fiecare atrăgându-i atenția în afara cadrului normal al momentului. Duncan îl văzu pe Teg arătând spre uşă, şi o îngrijorare bruscă pe fața lui Scytale.

Vin după noi, şi mă țin aici neajutorat !

Duncan încercă să imagineze o ieşire din dilema sa. Paralizia corpului său părea să-i dea mental timp

suplimentar, timp poate în care să pună la cale un plan.

Ca şi cum ar sta cu un picior în viziunea mea.

Frica lui Duncan crescu pentru un moment şi îi aminti de o anumită moarte pe care o suferise din partea lui Leto, în care fusese țintuit sub corpul masiv de vierme de nisip al lui Leto, sufocat lent şi strivit sub greutatea sa. Ceva începu să cedeze printre temnicerii săi nevăzuți.

Morțile pe care le-am trăit îi distrag. Asta e cheia pentru reținerea mea.

Duncan începu să treacă rapid amintirile multelor sale morți prin minte, strat după strat, ca o vopsea. Maeştrii Dansatori Față care îl capturaseră în viziunea sa începură să-l piardă din vedere pe Duncan cel viu, datorită ciudatei şi alunecoasei naturi a unei morți rememorate.

Încep să scap din captivitatea lor.

Brusc Teg se mişca cu viteză normală, şi prinse o jumătate de propoziție, ”...că vor sosi exact la coordonatele noastre. Nu-mi pot da seama cum ne-au găsit, şi cât de repede se mişcă în sistemul solar local.” Duncan intui ce se întâmplase, dar nu pierdu timp să-i explice lui Teg.

”Unde ai fost plecat?” reveni Teg, realizând din expresia lui Duncan că ceva se întâmplase.

”Nu e timp de explicat. Miles, vin după noi. În special după Scytale şi după mine.” Scytale nu-şi pierdu abilitatea de a părea imperturbabil, chiar când era înspăimântat.

Duncan continuă, ”Aşa e, Scytale. Creațiile tale te vor. Vor să ştie cum e să mori de atâtea ori de câte am murit noi.”

Capitolul 12

> Aşa cum primul Sihastru când a luat mirodenia a Ştiut, aşa şi Muad'Dib a Ştiut. Aşa şi Propovăduitorul deşertului Ştie. Protejați mirodenia, căci ea este Shai-Hulud. Pentru că n-a învățat Sihastrul dintru început să urască deşertul şi viermele de nisip pentru că i-a luat pe ai lui? Nu a învățat să-şi împietrească inima şi

să plece în deşert pentru răzbunare? Iar în anii ce au urmat, nu a învățat secretele deşertului, şi nu deşertul atât i-a golit cât şi umplut inima? Şi acolo a învățat el despre viermele de nisip şi împărtăşirea mirodeniei. Şi unirea sa vicioasă cu Shai-Hulud.

- Predica Propovăduitorului Deşertului către Fremeni.

Sheeana se uita la o reproducere perfectă a unui sietch de pe vechiul Dune, în întregime în zona coloniei Novo Tleilaxu a lui Scytale.

Deci asta căuta Scytale să obțină! Nu numai că a regenerat Vechiul Consiliu Tleilaxu, reproduce o întreagă populație Fremenă. E toată chestia asta doar în beneficiul lui Mahadi, pentru ghola Muad'Dib?

Scena era oribilă. Tehnicieni hibrizi Tleilaxu, crescuți rapid doar cu cele mai specializate aptitudini, fuseseră produşi cu miile pentru a obține o echipă de construcții de sclavi. Erau programați să îndeplinească anumite funcțiuni şi să moară atunci când sarcinile lor erau terminate. În acest mod creaseră acest sietch Fremen în doar câteva săptămâni.

În timp ce eu mă ocupam de Shai-Hulud în adâncul deşertului, aceşti Tleilaxu au reuşit să reconstruiască un oraş Fremen!

Fiecare detaliu era la locul lui: distilstraie care păreau să fi fost purtate, pentru confort şi autenticitate, capcane de vânt pentru umezeală construite după străvechile specificații (de ce nu ar fi, Scytale e din timpurile lui Arrakis), de-a lungul zidului exterior al sietchului spre o culme joasă a unei dune, exista chiar şi o grămadă de Cârlige de Făuritor aliniate gata pentru o petrecere a mirodeniei de chemare a unui vierme.

Aceşti Fremeni Tleilaxu nu vor călări viermii mei de nisip! Această şaradă trebuie oprită.

În apropierea unei zone nou construită a dioramei sietchului, hibrizi Tleilaxu încărcau cadavrele altor hibrizi în unitățile de recuperare. Întregul loc mirosea grețos de dulce a

carne arzând şi transpirație, o combinație care părea să treacă neobservată de hibrizi (unii dintre ei păreau să fi fost crescuți fără față, cu atât mai puțin cu abilitatea de a mirosi). Oripilată aproape până la a recita Litania Împotriva Fricii, Sheeana transformă oroarea în altă lecție pentru surorile ei.

”Scaldă-te în oroarea acestui eveniment, şi cunoaşte repulsia umană. Într-o zi, curând, nu vei mai avea instinctul tău uman să te ghideze, iar această amintire va fi un nou mit care va fi transmis unei noi generații.”

Momentul trecu pe lângă ea, brusc era conştientă amintindu-şi că a spus acele cuvinte, un deja vu dintr-un trecut cu două mii de ani înainte. Sheeana era acum una cu viermele de nisip. Şi îşi imagina că toate acestea nu se întâmplaseră vreodată, şi totuşi se întâmplaseră. Şi începu să-şi amintească prima dată când ingerase mirodenia, într-un fel în care nimeni nu-şi mai amintise vreodată, ca şi cum rememorarea trecutului era de fapt o scriere a trecutului. Şi asta era ceea ce scrisese, nu pe un cristal ridulian sau pe foi de hârtie, sau pe un cititor de film. Sheeana scrisese aceste vorbe pe însăşi istoria umanității, nu pentru ca umanitatea să-şi poată aminti vorbele ei, ci pentru ca ea să poată cere umanității să cheme aceste vorbe în existență:

PRIMA CARTE A LUI SHAI-HULUD

Înainte de mirodenie fusese viermele de nisip. Înaintea ochilor albastru în albastru ai dependenței.

Ar putea istoria melanjului să ne readucă la deşert şi Shai-Hulud – la furnalul lui Shaitain? Oh, micii Făuritori şi trecerea lor în linie prin nisipurile zilelor arse de soare, spre o bănuită apă a vieții.

Cine este primul Fremen care a luat melanjul, care să ştie, să se minuneze în mrejele sale? Aici se numără zilele dinainte de marca albastrului în ochii albaştri. Priveşte acum în lumea acestei vremi.

Ceea ce a fost înmânat Fremenilor în acel moment a fost timpul însuşi.

Înainte de ochii albastru în albastru, mult mai devreme privim, la ingerarea pentru prima dată a melanjului. Devine un punct de referință, întipărit în gustul său pe limbă, care împarte nisipurile timpului şi amintirile în *înainte şi după melanj.*

Legenda spune că era un pustnic, într-o mare sudică de pe Dune – dar că fusese cândva parte a unui clan străvechi al cărui singur membru supraviețuitor era.

Aşa că alesese calea sa oferinde-se deşertului, dar nu fără a lupta. Deşertul avea să trebuiască să-l ia prin luptă – pentru că avea să sfideze soarele, şi nisipul, şi mai presus de toate, avea să-l sfideze pe Shaitain. Pustnicul nu avea să i se predea, iar deşertul mai avea până să-i ceară prețioasa apă.

Pustnicul se educase în secretele lui Shai-Hulud şi în metodele deşertului pe care Fremenii încă nu le învățaseră. Pentru că Fremenii erau noi în această lume. Legenda spune că pustnicul fusese primul călăreț al viermelui de nisip, şi că atunci când luase prima dată melanjul de mirodenie, mirodenia îi furase secretele. Pentru că mirodenia este pe cât de neiertătoare, pe atât de crudă, iar ceilalți Fremeni care mai târziu aveau să-l emuleze luând mirodenia aveau să învețe bogăția deşertului prin mirodenie, şoptită în mințile fiecăruia din cei ai căror ochi aveau să poarte semnul albastrului în albastru…

Visul se destrămă lăsând loc desfăşurării evenimentelor din jurul Sheeanei şi duzinei de surori care rămăseseră cu ea. Celelalte fuseseră trimise să-i îndeplinească planurile, pregătiri pentru Noua Cărare a Sheeanei.

Acum trăiesc în prezent. Dar de asemenea trăiesc în cel mai îndepărtat trecut şi în cel mai enigmatic viitor. Sunt din nou sculptorul.

În timp ce construcția continua în jurul lor, cu sietchuri construite în stânga şi în dreapta, observară o construcție Tleilaxu care avea rol şi de centru de comandă. Un număr de

Tleilaxu arătând a Mastif comandau hibrizii pentru construcții, când observară alaiul Sheeanei.

Unul dintre Mastifi, înconjurat de un grup de hibrizi de luptă, se opri din îndatoririle sale şi începu să se apropie de Surori. Sheeana opri înaintarea surorilor ei cu un gest, în timp ce ea continuă să meargă.

”Maică Superioară, trebuie să vă sfătuiesc împotriva întâlnirii cu ei fără a avea pe cineva alături.” Cea care protestase era Maia, dar Sheeana îi aruncă doar o privire rapidă şi Maia înțelese.

Surorile mele îmi ştiu intențiile din cel mai mic gest. Multe din ele aud chemarea lui Shai-Hulud. Timpul se apropie.

Hibrizii de luptă mărşăluiră spre stânga, în timp ce Mastif-ul Tleilaxu merse mai aproape spre Sheeana. Spre deosebire de hibrizii specializați pentru construcții, care erau mai mult ca nişte bio-maşinării, lipsiți de mai mult decât conştiința de bază, hibrizii de luptă rețineau mai multe aspecte umane. Tleilaxu descoperiseră că fără nevoi umane, nici chiar soldații ghola nu puteau atinge nivelul de îndemânare de luptă necesar pentru o manevră militară.

Mastif Nahual o salută pe Sheeana, deşi era încă destul de departe de ea, astfel încât trebui să strige.

”Bun venit, onorat oaspete, în acest loc care este cea mai umilă ofrandă a noastră pentru Zeu.” Sheeana îi putea vedea dinții în timp ce zâmbea, chiar de la acea distanță.

Ea se reținu din a vorbi în timp ce mergeau unul spre celălalt. Viziunea ei încă îi încețoşa mintea şi avea o amintire vagă(Cealaltă Memorie? Nu-şi mai putea da seama) că în timpul în care Muad'Dib fusese orbit şi cutreierase deşertul ca Predicator, vorbise de acest Pustnic.

Încurc imaginația cu realitatea? Mi s-a dat cumva dreptul să visez trecutul în felul meu? Acum că îmi amintesc evenimente care încă nu s-au întâmplat, nu mai este trecutul stabilit?

Mastif Nahual vorbi din nou. ”Ar trebui să fii mulțumită de gestul nostru, re-creem Dune ca omagiu pentru ghola

Muad'Dib. O adevărată realizare pentru puținii ani de când lucrăm, maximizând unele probleme ale muncii şi eficienței.” Din nou zâmbetul.

Emană dispreț şi frică de mine mai mult decât a făcut-o vreodată Scytale.

”Îți dai seama că nu sunt mulțumită, Nahual,” Sheeana adăugă o cantitate incertă de Voce, mai mult ca artă decât ca să influențeze, ”când Tleilaxu încalcă cele mai simple tabu-uri ale mele.”

”Am dorit doar să creem aceşti ghola ca să-i dăm tânăruui Paul o mamă şi o fiică, poate ca tovarăş de joacă. Am aflat ceva mai devreme de distrugerea ghola Jessica şi Ghanima. Îți dai seama, Sheeana, că acele celule ale Jessicăi sunt imposibil de recuperat, am blocat o posibilitate genetică pentru viitor.” Nahual zâmbi larg. ”O tristă pierdere.” De acum hibrizii de luptă erau între Sheeana şi surorile ei.

Nu e vremea să acționez ca amenințare, ci să câştig un aliat.

”Nahual, surorile mele au fost afară în furtună săptămâni întregi. Ai putea să ne oferi alinare după un asemenea chin?”

”Desigur. Curând vom găsi cu toții alinare în noua noastră casă Fremenă.”

Capitolul 13

Inversiunea Tleilaxu a afectat mai mult decât istoria corpului, aduce în discuție rolul nostru în univers. Ce este ecologia? Ce este natural? Dată fiind schimbarea umanului, cum putem răspunde cu adevărat la oricare din aceste întrebări? Modelele pe care le folosim pentru a ne guverna viețile pe o anumită planetă cedează, acum că sunt extinse la scara universului. Punctul nostru de vedere cultural se prăbuşeşte. Extinde aceste reguli pentru a cuprinde însăşi realitatea, şi îşi pierd din însemnătate. Se pierd din amintire cum se pierd din

cauzalitate. De aici, de pe partea noastră de râu întrebăm, ”Ce reprezintă un râu într-un asemenea univers?” şi ascultăm, aşteptând răspunsul.

- din Şcoala de Păstrăvărese Idah-Mirabla

Yeshika Ampre stătea în fața unui obiect puțin mai mare ca o palmă, pe un stativ metalic de un metru înălțime. Yanima şi Thunhun sosireră mai devreme, şi cei trei se întâlniseră în camerele Yeshikăi pentru intimitatea dar şi securitatea pe care le ofereau. Obiectul dintre ei, aproape sferic, cu circuite expuse aşa cum era moda în ultimii ani pe Ix, era în atenția Yeshikăi. Yeshika făcu un gest către cele două gărzi care stăteau lângă uşă, la care aceştia ieşiră din cameră şi închiseră uşile în urma lor. Erau singuri.

”Am intrat în posesia unor… informații, care cred că vă vor fi foarte benefice,” spuse Yeshika, în timp ce gesticula deasupra părții superioare a sferei.

Dispozitivul deveni brusc activ. Thunhun îşi aminti că toți Ixienii se năşteau cu implanturi bio-electronice care puteau interfața cu orice dispozitiv extern, dacă erau programate astfel. Tradiția începuse cu un cult al lui Hwi Noree.

Trei platouri se ridicară puțin de pe suprafața dispozitivului, care se ridică încet de pe stativ până când plutea liber în fața lor ca un licuriglob. Într-o clipă, camera fu înghițită în întregime de întuneric.

”Acest dispozitiv va proiecta o hartă holografică a universurilor cunoscute din jurul nostru.” Yeshika explică referințele de pe hartă şi imediat fură înconjurați de o proiecție de galaxii şi stele. ”Aceasta este o reprezentare a universului nostru, iar acesta este spațiul ocupat în prezent de Cei Cu Multe Fețe.” Zonele exterioare, regiunile din Dispersie dincolo de Vechiul Imperiu, fură brusc înghițite de o tentă roşie, care se extindea pe toată harta proiectată, ocupând mult din regiunile locale ale spațiului.

”Acest al doilea display foloseşte compresia undelor multidimensionale pentru a descrie multiversul.” Display-ul licări şi se răsuci amintindu-i lui Thunhun de schimbarea formei Dansatorilor Față Tleilaxu. Produsul final era o versiune tridimensională a celorlalte dimensiuni.

”Imaginea seamănă cu un arbore de funcții modulare.” Yanima privi către sora ei şi întrebă, ”Fiecare mugur reprezintă un univers?”

”Exact, dar priveşte ce se întâmplă când interpolez cu influența Celor Cu Multe Fețe.” Yeshika făcu câteva gesturi iar tenta roşie se extinse din mugurele care era universul nostru şi se revărsă în mugurii reprezentării multiversului.

Thunhun interveni, ”Vrei să spui că se extind în alte dimensiuni dincolo de propriul nostru univers.”

”Gândeşte-te, dacă oamenii din Dispersie au putut explora alte universuri, cu mii de ani în urmă, de ce n-ar putea aceste creaturi să cucerească alte universuri.” Yeshika făcu un semn către dispozitiv şi imaginea dispăru.

”Nu există soluții simple la această dilemă.”

Yanima vorbi direct, ”Yeshika, Thunhun şi cu mine suntem aici pentru că trebuie să găsim Dune. Avem o teorie despre Sheeana şi trebuie s-o găsim, să vorbim cu ea. Trebuie să fim noi cei care vor face acest pas.”

Înainte ca Yeshika să poată răspunde, uşile camerei se deschiseră forțat şi mai multe gărzi personale ale Yeshikăi intrară, mergând în alergarea uşoară a unei acțiuni polițieneşti.

”Ce înseamnă asta! Cine v-a dat…” Yeshika fu întreruptă de intrarea lui Nro Pathay. Yeshika observă micile detalii pe care le-ar fi ratat până şi un mimic prana-bindu.

Acesta nu este Nro!

Un moment, toți rămaseră tăcuți. Apoi se auzi sunetul schimbării formei. A privi metamorfoza unui Dansator Față era o privelişte cu care cu greu te puteai obişnui, desigur, dacă nu erai Tleilaxu. Chiar cu puternicul antrenament Mentat, inerent Scolilor Păstrăvăreselor, imaginea cărnii

răsucindu-se, transformându-şi atât forma, cât şi culoarea şi textura, era mai mult decât puteau digera simțurile. Mentații împărțiseră aceeaşi lume de origine cu Tleilaxu în timpurile străvechi, gândi Thunhun, şi totuşi priveliştea a jumătate de duzină de gărzi şi Pathay transformându-se era tulburătoare.

Deci, aceştia sunt Maeştri Dansatori Față care au infiltrat lumea Ixiană. Între Ix şi Ghildă, mă întreb cât de departe se extind în afara regiunilor Integral Economice ale GIOAD?

Sunetul schimbării formei într-un spațiu închis şi silențios era cu atât mai tulburător. Cum nimeni nu vorbea, trosniturile cartilajelor articulându-se în noi poziții, scârțâitul muşchilor peste muşchi şi încheieturi şi simpla transformare a îmbrăcăminții creau o cacofonie care declanşă o cascadă de întrebări în mintea Yeshikăi.

Atât de mulți printre noi şi nu am bănuit măcar. Toate precauțiile noastre au fost fără folos împotriva acestor monştri.

După ce falşii Ixieni îşi arătaseră originile Tleilaxu, Dansatorul Față care fusese Nro Pathay, acum revenit la starea neutră, fu primul care să rupă tăcerea.

”Permite-mi să mă arăt în adevărata mea formă, Tehnocrat Suprem Ampre.” Tonul Dansatorului Față era jos, respectuos, aproape sensibil la dificultatea situației curente. ”Poți continua să-mi spui Nro Pathay, deoarece ai putea găsi acel sine mai familiar ca să te relaționezi cu el la nivel personal. Sau aş putea să-ți ofer un nou sine, Lrolan, cu care te-ai putea simți mai confortabil să discuți. Nu avem un sine de bază, dar Lrolan a fost un străvechi diplomat, şi pare potrivit pentru situația asta.”

Nu au nume! Asta e marca unuia pentru care cultura roiului în sine e o creație străveche.

Thunhun înțelese cuvintele la limita lor extremă, că Maeştrii Dansatori Față aveau o cultură de roi. Alegerile lui Lrolan referitoare la cuvintele sine şi relaționare, aceste cuvinte vorbeau despre o nouă dezvoltare.

S-au revoltat aceşti Dansatori Faţă împotriva dictatului unei culturi de tip roi avansată, ca a Celor Cu Multe Feţe?

Implicaţiile unei culturi roi dusă la extreme îi împingea mintea la limită, orientată cum era spre Visarea Mirodeniei. Oricum, Thunhun era înainte de toate istoric, iar rezultatul a mare parte din această deliberare era deja cunoscut.

Maeştri Dansatori Faţă! Aceşti rebeli reprezintă un grup marginal. Interacţiunea cu Sinele individual e o atracţie pentru ei. Asta e Revenirea lor, dintr-un roi care a scos în afara legii Individualitatea până la nivel de genocid.

Yeshika îşi temperă furia. ”Cât timp ai fost Nro Pathay?”

Nu înlocuit ci fost. Îl acceptă şi deja accesează potenţialul aliat în acest nou Lrolan.

”Doar recent. Aş fi continuat să rămân ascuns sub faţa lui dacă nu ar fi fost graba cu care Visătorii noştri ai Mirodeniei o caută pe Sheeana.”

Yanima îl întrerupse, ”Deci ştii că încă e în viaţă.”

”Mai mult de atât. Face planuri. Aşa cum fac şi Cei Cu Multe Feţe. Aşa cum toţi facem planuri. Sheeana doreşte sosirea noastră. Poate chiar o face să se întâmple de pe ascunsul Dune.”

Yeshika Ampre cântări opţiunile şi răspunse, ”Ceri foarte mult. Dacă dezvălui criptarea cuantică ce ascunde Dune, oare nu salvez universul nostru de Cei Cu Multe Feţe doar ca să-l predau să fie jucăria Maeştrilor Dansatori Faţă?” Zvonuri de o mie de ani spuneau că Maeştrii Dansatori Faţă erau legaţi de Mânuitorii de Fütari în timpul Întoarcerii, şi că impresia generală despre ei era de stăpâni de sclavi ai umanităţii. Yeshika întoarse spatele grupului şi merse spre o mică masă lângă fereastra cea mai mare a camerei. Ridică de pe ea un mic dispozitiv, un simplu ac de stocare din cristal, nu mai mare ca un bold, genul folosit pentru a transfera date de la un implant neural.

Nro/Lrolan vorbi cu ea în timp ce ea era încă întoarsă cu spatele. ”Poate avem altceva să îţi oferim în schimb.” În timp ce Yechika introducea acul de stocare într-un slot cranial în

spatele urechii ei stângi, observă ceva în tiparul cuvintelor pe care le folosea Nro/Lrolan. Antrenamentul ei Ampre-Noree cuprindea culmea tuturor cuceririlor gândirii tehnologice Ixiene. Tipare, Criptografie, Analiză erau toate o a doua natură pentru ea.

Lrolan vorbeşte din voinţa lui, dar nu observă codul din spatele 'alegerii' cuvintelor lui.

Yeshika avea nevoie să-l audă vorbind mai mult, ca să decodeze ceea ce bănuia.

Un mesaj de la Nro Pathay?

Yeshika continuă conversaţia, ”Care este oferta ta?”

”Dă-le acul lui Thunhun şi Yanima. Voi trimite trei dintre tovarăşii mei cu ei la Dune cel ascunsşi Sheeana. Oricum, Yeshika Ampre, tu ar trebui să mă însoţeşti la o nouă destinaţie. Vom pleca spre originala planetă Dune, să observăm ce a devenit această lume.”

Iată-l, un Şir Fibbonacci cu plasarea literelor în frazarea lui. Prima, a treia, a cincea… a cincisprezecea.”

Yeshika decodă un scurt mesaj.

'Ix fidel.' Nro este încă fidel lui Ix. Ce înseamnă asta?

Garda lui Lrolan îi făcu semn Yeshikăi să meargă spre Thunhun şi Yanima. Yeshika înmână acul Yanimei şi îi luă mâinile surorii ei în ale sale.

Două grupuri pleacă acum spre două Dune. Noree va veghea asupra noastră, aşa cum cu siguranţă face şi Sheeana.

Capitolul 14

SHAITAIN: "Unde te găseşti acum?"

PUSTNICUL: "Aici e doar om şi Shai-Hulud."

SHAITAIN: "Dar trecutul şi viitorul?"

PUSTNICUL: "Se întâlnesc aşa ca şi noi acum, pe nisipurile deşertului."

SHAITAIN: "Ce spune vocea deşertului acum?"

PUSTNICUL: "Că Timpul şi Observatorul trebuie să stea nemişcaţi unul faţă de celălalt. Asta şi numai asta."

SHAITAIN: "Dar Celelalte Voci?"
PUSTNICUL: "Toate se adăpostesc de vânturile furtunii de nisip."
SHAITAIN: "Nu eşti tu altceva decât apă?"
PUSTNICUL: "Nu este Shai-Hulud focul Soarelui?"
SHAITAIN: "Ce acțiune vei adopta?"
PUSTNICUL: "Aşteptarea."
SHAITAIN: "Atunci viermele de nisip te va consuma."
- Apocrifa Pustnicului.

Tunetul navelor apropiate deveni mai puternic. Teg număra cu voce tare ca să facă numărul lor cunoscut.

”Două, trei nave… Scytale, trebuie să fim înarmați dacă vrem să salvăm vreuna din viețile noastre.” Scytale făcu un gest scurt cu mâna către gărzile lui. Câteva momente mai târziu, mai mulți hibrizi de război se întoarseră cu plasm-arme, iar Teg arătă poziții diferiților oameni. Sunetul armelor cu energie descărcându-se se puteau auzi în afara Centrului Neo Tleilax. Două din gărzile masive ale lui Scytale păzeau singura intrare în cameră.

Duncan se gândi la Paul.

Soarta lui e în mâinile Rebeccăi şi a oamenilor pe care Teg a muncit atât de mult să-i antreneze.

Teg ordona hibrizilor de război pozițiile cheie. Se întoarse spre Duncan, ”Mai bine l-ai muta pe Scytale spre un loc mai sigur. Voi trimite vorbă oamenilor lui Rabbi că avem o problemă.” Abia apucase Duncan să se uite spre Scytale că uşile camerei se vaporizară cu ceața caracteristică a unei raze de plasmă. Când ceața se risipi, două gărzi erau căzute pe podea. Raze de plasmă străpungeau ceața din afară. Duncan îl apucă pe Scytale de braț şi-l smuci spre o uşă din spatele camerei.

Teg se grăbi în spatele consolei de comunicații, pe care Scytale o folosea să monitorizeze camerele de producție axlotl, ca şi pentru a comunica cu diferiții Maeştri de pe solul Dunei. Teg privi cum mai mulți hibrizi de război fură pulverizați de

focuri de plasmă venind din afară. La comanda lui, răspunseră cu foc.

”Voi trei, retragerea cu mine! Ceilalți, răspundeți cu foc până ajung oamenii mei! Avem nevoie de mai mulți oameni.” Mirosul arsurii de plasmă îi ajunse în nări pe când se lansa în acțiune.

Teg acoperi retragerea a trei gărzi personale ale lui Scytale şi apoi se îndreptă spre aceeaşi uşă prin care trecuse Duncan. Chiar înainte de a intra prinse o imagine a inamicului care avansa în Centru.

Cei cu Multe Fețe! Nu Maeştri Dansatori Față! Nici măcar pe departe umani, aceşti monştri. Cum au găsit calea aici? Trebuie să fi descoperit criptarea plierii spațiului.

Duncan şi Scytale fugiră prin mai multe holuri care duceau la laboratoarele axlotl. Scytale se zbătu în strânsoarea lui Duncan.

”Vor distruge toată munca noastră. Am reuşit noi permutări ale celulelor ghola, nu pot lăsa în urmă această muncă.” Zece ani de amestec ghola vor fi pierduți azi.

Duncan îl ținu ferm pe Scytale. Fugiră după un colț ce ducea după zidurile albe ale camerelor axlotl, doar ca să descopere mai mulți Cei Cu Multe Fețe.

Trebuie să fi găsit o a doua intrare!

Mai multe creaturi vag umanoide blocau capătul holului lung şi steril. Duncan căută o cale alternativă dar nu exista nici una.

În capcană.

Apoi Cei Cu Multe Fețe executară ciudată topire care le dăduse numele din partea puținilor supraviețuitori ce trăiseră să povestească cum evoluaseră aceşti oribili Dansatori Față. Schimbarea formei căpătă o nouă dimensiune, în timp ce figurile umanoide începură să se dizolve una în alta, formând o capcană. Curând, o rețea de carne şi membre se repezi spre ei.

Reflexele rapide ale lui Duncan îi permiseră să-l tragă şi pe Scytale înapoi, în afara razei de acțiune a zecilor de brațe

încercând să-i rețină.

Unde le sunt armele? Vor să ne captureze în viață.

Duncan trase în multicreatură cu arma lui cu plasmă, după ce se retrăsese să scape de priza lor. Fiecare descărcare făcu câteva găuri în trunchiurile centralizate.

Destul de mari ca să sar prin ele.

Creatura urlă, mai multe urlete întrepătrunse. Cu răsuflarea repezită şi inima bătându-i repede, Duncan se uită repede în urmă şi văzu că Scytale dispăruse, fugit după colț.

Nu am timp să-l iau acum.

Ignorând duhoarea groaznică, Duncan sări prin rană, ieşind pe cealaltă parte a multicreaturii. Capete se mutară în spatele ei ca să găsească prada pierdută, dar era prea târziu.

Multicreatura era inertă în spatele lui. O explozie răsună din camerele axlotl.

Oricât aş regreta, trebuie să ajung la Bătrânul Maestru Tleilaxu înaintea acestor chestii.

Duncan fugi înapoi, în direcția exploziei. Teg era încă lângă intrarea camerei principale, mai mulți hibrizi de război trăgând focuri spre pătrunderea inițială.

”Nu avansează prea puternic. Cred că asta ar putea să fi fost o distragere.” Atunci auziră a doua explozie. Duncan şi Teg fugiră pe hol în direcția celei de a doua explozii. Acolo, Scytale fusese învăluit într-o multicreatură similară primei, o cuşcă de membre şi mâini alungite ce îl rețineau pe Scytale, zbătându-se în timp ce era mutat. Pe şase picioare, cu o mişcare ca un amestec de păianjen şi cal, se grăbea spre o gaură ce străpungea capătul sălii axlotl, spre exterior.

Scytale începu să țipe, dar o mână îl apucă de gură, în acelaşi timp pătrunzându-i în gură, şi-i astupă strigătele.

Teg ridică arma cu plasmă să tragă, dar multicreatura, cu o viteză de reacție uimitoare, îl expuse pe Scytale, între posibila rază de plasmă şi sine.

Dacă încercăm să ochim, ne vede mişcarea şi îl pune pe Scytale în linia de tragere.

Duncan se gândi să tragă la extremitățile sale, dar multicreatura îl mută iar pe Scytale în linia de tragere. Duncan şi Teg erau la câțiva paşi în urmă, când se repezi prin gaura din zid. Odată ieşită afară, țâşni cu viteza unui cal în galop spre navă. Înainte ca Duncan sau Teg să poată reacționa, o a doua multicreatură blocă gaura şi începu să avanseze spre ei.

Cei doi se opriră să tragă în monstru, dar dincolo de sunetul descărcărilor de plasmă şi membrele zburând ale creaturii, tunară motoarele navei. În câteva momente, a doua multicreatură era distrusă, iar Duncan şi Teg priviră cum nava decola şi dispărea din vedere.

Sunetele de focuri de plasmă se răriră pe măsură ce celelalte nave decolară. Teg comanda hibrizii de război să mențină una din multicreaturi în viață, dar gândurile lui Duncan erau la Scytale.

Probabil au avut nevoie doar de unul dintre noi. Dar unde te duc, Scytale, e o întrebare la care sper că vei putea să ne dai un răspuns.

Capitolul 15

> M-am întrebat ce vom găsi pe acest Dune ascuns, în special ce s-a întâmplat cu ghola Muad'Dib. Îl va fi tratat această lume ca o figură marcantă sau un zeu, la atâtea mii de ani de la renaşterea sa, se va fi depăşit el însuşi sau va fi făcut ideea de Kwisatz Haderach depăşită? Ce mă aşteptam să găsesc aici, o reproducere perfectă a Puritanismului ortodox, o retrogradare la nivelul culegerii mirodeniei şi călăririi viermilor de nisip?
>
> - *Memoriile Ghanimei Ampre*.

Acul cheie de criptare fusese scos din locaşul cranial al Yanimei şi dat Maestrului Dansator Față, care purta forma unui pilot ixian de non-navă, înainte de a intra în navă. Thunhun uitase că ea era ixiană, şi gradul în care cultura Ixiană îi propulsase din timpurile mitice ale Zeului Tiran.

Şi dacă te gândeşti că a existat cândva un Jihad Butlerian împotriva unor asemenea lucruri. Învățații vor folosi Visul Mirodeniei pentru a vedea acea vreme timp de secole înainte ca orice judecată, dacă au avut dreptate sau nu, să poată fi făcută.

Ceilalți Maeştri Dansatori Față care-i însoțeau purtau fețele tovarăşilor Visători ai Mirodeniei ai Yanimei, şi intrară în navă ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit. Pilotul îşi ocupă locul în fața stației-pivot metalice care servea drept control al navigației. Yanima îi urmări fiecare mişcare în timp ce intrau în navă, în special poziția acului după ce programase planurile Non-navei de pliere a spațiului.

În buzunarul de la piept. Cel cu clapă. Acel ac este acum cel mai valoros secret din univers.

Yanima se aşeză aproape de Thunhun iar nava Ixiană începu procesul de pliere a spațiului care avea să-i ducă pe acea Dune ascunsă din timpurile Sheeanei.

Acestea încă sunt timpurile Sheeanei.

Yanima apucă strâns mâna lui Thunhun, un gest pe care el îl consideră afectuos. Când procesul de pliere a spațiului începu, se întoarse să-i citească expresia feței.

Yanima ştie ceva ce nu spune.

În timp ce momentele încetineau, cei doi intrară într-o formă subtilă de Împărtăşire a Sinelui ce scăpă neobservată Maeştrilor Dansatori Față prezenți. Cei doi lăsară gânduri să treacă între ei, mascate ca nişte gânduri răzlețe ale conştiinței ordinare, dar codat în amintirile personale pe care fiecare învățase să le folosească drept cod în limbaje private pe care doar spionii, hoții şi, în acest caz, iubiții învață să le folosească.

Thunhun primi gândurile ei, abia „auzind” ce avea de împărtăşit:

Yeshika mereu ascundea lucruri în cele mai ciudate locuri când eram mici. Eram lăsate singure să ne jucăm. Prințese gemene. Locuri micuțe.

Apoi, când ea era Imperator, trebuia să se mulțumească cu cei de genul extremiştilor ca Nro. Euri ca al lui nu sunt vreodată uitate cu adevărat. Ațe.

Yeshika câştiga mereu aceste jocuri. De asta ea e politician iar eu visătoare.

Thunhun evita să se gândească la conexiuni, dar simți implicațiile.

Ață în ac. Nro Pathay, nu tocmai dispărut.

Yanima îl distrase din gândurile sale punând o întrebare.

„Ce nu pot încă să-mi dau seama este, de ce Tej-Chani?"

„Ce vrei să spui?" Thunhun nu reuşea să o urmărească.

„Doar asta - dacă Chiani a trăit în timpul lui Muad'Dib, iar Teg a trăit în timpul Sheeanei, mii de ani mai târziu, de ce să ai o Şcoală de Păstrăvărese bazată pe linia lor comună de sânge? Nici nu a existat o bază genetică precedentă."

„Poate amicii noştri Maeştri Dansatori Față au oferit inspirația." Yanima nu era mulțumită.

Nu se leagă. De ce amestecul ăsta?

Echipajul Ixian fals ocupa poziții pentru ieşirea din pliurile spațiului. Yanima îşi menținu privirea pe cel care ducea acum acul criptat.

Cred că secretul nostru ținut de multă vreme a funcționat. Trebuie să fiu atentă pe acela. El e cheia pentru mult mai mult decât a ajunge acasă.

În timp ce spațiul pliat se egaliza cu spațiul real, ajunseră pe Spiritul Dunei. Primul lucru pe care îl remarcară fură cele cinci luni.

Ca în Visul Mirodeniei.

Unul dintre Maeştrii Dansatori Față deghizat ca una dintre mai tinerele Visătoare ale Mirodeniei, Hilia, alese acest moment să revină la o formă mai neutră. Trăsăturile lui se împliniră şi se estompară, astfel că arăta mai rotund. Yanima presupuse că asta era probabil un comportament învățat, o stare mai relaxată pentru o astfel de ființă. Hibridul care fusese Hilia lătră o comandă scurtă.

„Pregătiți-vă pentru intrarea în orbita planetei.” Aleseseră un loc de aterizare în afara zonelor locuite, dar destul de aproape pentru ca alaiul să ajungă repede la un loc unde să poată afla mai multe informații. Primul lucru pe ordinea de zi era procurarea distraielor pentru deşert. Yanima privea planurile grăbite pe care Maeştrii Dansatori Față păreau să le pună în aplicare.

Vor să ne amestecăm printre localnici, ca să o găsim pe Sheeana. De unde ştiu ei că nu Sheeana va fi cea care ne va găsi?

Distraiele fură uşor de procurat. Întâlniseră o bandă de indigeni la o oră după aterizare. Thunhun observă asemănarea dintre aceşti oameni, care călătoreau pe jos, cu un par înalt şi un steag orizontal, şi oamenii din timpurile străvechi.

Fremeni. Şi duc totemul unui pelerinaj în deşert.

Cel mai în vârstă din grup vorbi primul. „Sunt Amyn, din pelerinajul Sia'aba. Ce nebuni sau demoni umblă în adâncul deşertului fără distraie?” Maeştrii Dansatori Față se apropiară de ei în timp ce alții îi păzeau pe Yanima şi Thunhun. Înainte ca Thunhun să-şi dea seama ce se întâmplă ca să strige un avertisment, Maeştrii Dansatori Față căsăpiseră micul grup rapid, într-o mişcare neclară ca un roi, absorbind cunoaşterea şi înfățişarea lor Fremenă. Cel care ducea acul luă rolul conducătorului grupului, care se numise Amyn.

„Repede, în costumele astea. Păstrați cadavrele, poate vom avea nevoie de ele pentru apa lor.” Thunhun ştia că ar fi o prostie să se opună la a purta distraiele morților. Simțul istoriei îl făcu să realizeze că trebuia să se conformeze planurilor Maeştrilor Dansatori Față.

„Sunteți pe malul unei noi mări,” auzi Thunhun vocea, şi se uită la Yanima să vadă dacă şi ea auzise.

Era vocea Sheeanei.

Capitolul 16

Continuă Bene Tleilax Cărarea de Aur a lui Leto? Cărarea lui Leto este a creației fără sfârşit. Acesta este Platonismul inversat, unde adevărul nu este în ideal, ci în ceea ce este creat, lumea făcută să se manifeste de către oamenii care o creează. Asta este religia, adevărata credință. Ştiința din spatele Ghola devine renaşterea însăşi a Dunei,. Într-un univers Tleilaxu, rolul „naturii" se schimbă. Nu mai suntem sub vraja naturalului – care implică o plimbare prin pădure, ci sub a manifestării, cum suntem fiecare legați în actul creației. Nu mai suntem la bunul plac al naturii, legați de actul creației de simpla biologie. Ascultați, căci este sunetul artistului în acțiune.

- *Noile Cărări ale Sheeanei.*

În non-nava Celor cu Multe Fețe, Scytale era ținut captiv într-o stare de corpuri amestecate. Se întrebă care era agenda lor, şi dacă Duncan se va obosi să-l salveze.

Mă vor pentru un motiv anume. Are oare ceva de-a face cu facțiunile pe care le suspecta Duncan – vor să mă studieze ca individ extins? Să se opună propriilor facțiuni dizidente. Cu excepția poate a lui Duncan, sunt cea mai veche personalitate unică.

Cei cu Multe Fețe deveniseră agitați în întregul roi. Scytale simțea cumva fiecare gând al lor ca şi cum ar fi fost între ei.

Această facțiune doreşte să exploreze Individualul pentru a-i distruge misticismul. Ar fi vrut să-l captureze şi pe Duncan, sunt sigur.

Individualul era ceva cu care ei pierduseră contactul, ceva ce Maeştrii Dansatori Față doriseră să păstreze (în mod pervers). Oricum – din moment ce ei nu mai puteau fi indivizi, dar puteau asuma prin atingere toate personalitățile unui individ – pierduseră imaginea a ceea ce înseamnă a fi individual.

Nu mai existau individuali pe care să-i poată studia, nu mai exista nici un individual la nivelul de care aveau ei nevoie. De

aceea aveau nevoie de un hiper-individual, un nemuritor. Duncan şi cu mine am fost aproape de asta.

Scytale gândea de unul singur, dar se trezi că spune vorbele cu glas tare.

”Erau zei – şi îl căutau pe Dumnezeu. Nu cunoşti idea de credință în Dumnezeu.” Scytale simți ceva mişcându-se la baza craniului. Apoi o scurtă durere intensă, când ceva îi perforă pielea lângă şira spinării.

Mă sondează. Un fel de versiune organică a sondei-T.

Îşi descoperi gândurile năvălind în afară, ca şi cum erau vise cu ochii deschişi iar cineva lua note din plin. Scytale auzi o voce venind din interiorul minții sale.

”Salutări. Te rog să te referi la mine ca Thrynthl”. Foloseşte numele unui mentat antic, un nume mitic Tleilaxu. Accentul lui… ciudat… deformat.

Gândurile lui Scytale alergau mai repede decât putea să le stăpânească.

Mi-au blocat abilitatea creierului de a opri gândurile. Sunt singur pe drumul ăsta.

”Te rog să nu rezişti sondei. Noi care suntem Cei Cu Multe Fețe dorim doar să ne apropiem de originile noastre, ca să putem urma mai deschis multitudinea de cărări prin haosul etern.” Poate erau pur şi simplu pasul următor în progresul vieții dacă se transformau la acest nivel. Scytale se descoperi relaxându-se cumva în timp ce gândurile începeau să-i alunece dincolo de conştiență.

Galaxiile se ciocnesc într-o distrugere atât de groaznică încât nu mai există apoi nici măcar o asemănare cu fostele lor forme – doar nebuloasa de sori sfărâmați şi un miez nou de gravitații amestecate şi adunate care se încăpățânează în permanența lor.

La naiba cu Zeul Tiran… nu puteam să fi descoperit mai curând natura lui Duncan… toți acei ghola… frânarea a fost programul de înmulțire… reflectând asupra istoriei noastre comune toate precauțiile şi credința noastră… cât de separați suntem eu şi Duncan.

Cei cu Multe Fețe descompuseseră memoria la nivel de conştiență celulară şi dincolo de ea – transcendeau limitele materiei fizice – şi în acest proces ajungeau pe partea opusă a curbei clopotului – conştiința infinită se deplasa spre absența conştiinței – sau cel puțin – o transformare. Puteau să se întoarcă uneori la un grup de sub-entități separate – deşi rareori o făceau – ce se numărau cu cvadrilioanele, deseori călătoreau în grupuri variate de capsule – fiecare capsulă compusă din numeroase sub-grupuri. Cei Cu Multe Fețe vor supraviețui şi se vor extinde. Scytale realiză asta, în timp ce sonda-T biologică continua să mături trecutul.

Eurile multi-viață mereu revin… entitatea călătoreşte singură… Întotdeauna, două, viața curentă şi viețile care s-au dus… Imaginea unui mare vierme cu fața Sheeanei… Kull Wahad… Dumnezeu are amândouă genurile… chiar credința mea mă tachinează. Cu toții am fost îngrădiți, până la urmă. Toate schemele noastre mărețe să extindem limitele Limbajului lui Dumnezeu, să prezentăm măreția genetică într-un corp care era culmea adorării, au ajuns în ruină.

Tleilaxu din Dispersie s-au întors, dar ei adus adevărata integrare… au devenit emanații ca… Cei Cu Multe Fețe… Oribil şi Minunat. Nu am visat vreodată că vor realiza atât de multe… Cel ce-şi spunea Thrynthl executa un fel de folosire schimbată a sondei biologice…

Scytale aproape că o putea simți dar nu reuşea să o prindă. Deodată realiză că Thrynthl sonda fiecare multinivel al său individual, separându-le şi recombinându-le în alt proces.

Scytale avu un frison în timp ce anii săi se desfăşurau încet la comanda Celor Cu Multe Fețe.

Cu toții am devenit puțin învechiți.

Capitolul 17

Căile observatorului şi observatului se încrucişează.
Căile omului şi viermelui de nisip se încrucişează.
Căile conştiințelor se încrucişează.
Viitorul e acum Shai-Hulud.

Destinul umanității este Shaitain.
Îngerul melanjului îi duce mesajul.
Faptul că Shai-Hulud mă consumă este soarta umanității.
Faptul că visul-mirodeniei îi păstrează secretul şi toate secretele este soarta lui Shaitain.
Faptul că melanjul este mesagerul este soarta tuturor viitorurilor.

-Noile căi ale Sheeanei.

În al treilea an al său printre surori – impulsurile sexuale începură să apară în tânărul ghola Paul. Cum Teg era cel mai apropiat ca vârstă fizică de ghola Paul, mai în vârstă cu vreo şase ani, Paul era mai înclinat să-l întrebe pe el în problemele legate de sex. Sexualitatea lui Teg era un joc pe care-l juca cu surorile renegate mai tinere, şi chiar întreținea o anumită relație reținută cu Maia.

”Am citit în istoriile mele că Jessica era perechea lui Leto. Tu şi Maia sunteți pereche acum?” Teg fusese intim cu Maia curând după capturarea lui Scytale, în urmă cu câteva luni, dar în nici un caz nu erau o pereche. În această zi, ziua în care memoriile lui Paul trebuiau trezite, Paul îl abordase pe Teg în chestiuni sexuale cu care nu se simțea confortabil să-l întrebe pe mentorul său Duncan.

”Care este puterea pe care o au Onoratele Matre asupra bărbaților? Vreau să spun, cum funcționează?” Această consiliere îi ocupă gândurile lui Teg cu originile sale Atreides.

Aceasta e o lume nouă, unde linii de sânge cum e a mea, a Sionei, a tuturor Atreizilor, cad în uitare.

”Sexul nu e un lucru obişnuit, băiete. Nu e o jucărie, indiferent ce vezi printre surorile Sheeanei, sau zvonurile pe care le auzi despre puterile Onoratelor Matres. Vorbeşte cu Maica Rebecca, sunt sigur că-ți va spune destule.”

Paul se gândi un moment. ”Duncan vorbeşte mereu de antrenament, de aptitudini de Mentat. Totuşi nu vorbeşte

niciodată de legătura lui cu Murbella.” Duncan nu era un subiect uşor – co-subjugarea lui cu Murbella îl făceau o alegere ciudată pentru sfătuirea unui adolescent.

Paul întreabă acum, dar curând îşi va aminti totul ca Muad'Dib. Aşa cum eram şi eu naiv înainte ca Duncan să mă facă conştient de viața mea trecută. Singurul tău răspuns azi, băiete, e tăcerea, căci adevărul va veni mult prea curând.

Teg cumpăni tradițiile numelor de familie onorate de-a lungul timpului, Harkonnen, Atreides, Corrino.

”Asta e o monedă care nu mai are valoare.”

Aceştia erau zorii unei noi vremi, unde persoane cheie depăşeau în greutate calea colectivă. Desigur, Paul, şi Leto, şi Siona… toți Atreizii – şi toate genele lor erau propagarea unicității lor.

Dar statutul lor ca indivizi? E vorba doar de faptul că umanitatea însăşi a investit în succesul familiei.

De acum, Sheeana şi surorile ei, alaiul Rabinului, Teg, Duncan şi Paul se stabiliseră toți în seitch-ul Tleilaxu, construit numai pentru ei ca să slujească credința Tleilaxu. De la răpirea lui Scytale, mulți dintre Tleilaxu de pe Novo Tleilax veniseră să se stabilească aici, conduşi de Vechiul Tleilaxu Nahual, deşi majoritatea Vechilor Maeştri aleseseră să rămână în izolare pe luna lor. Aici aveau să fie trezite memoriile lui Paul. Aici avea să bea Paul Apa Vieții.

Seitch-ul devenea o copie funcțională a Seitch-ului Tabr, completat cu noile achiziții ghola produse de Tleilaxu pe luna Novo Tleilaxu, numită L'Katib printre aceşti ghola vorbind limba fremenă.

Teg observă că toți ghola păreau tineri, nici unul trecut de adolescență.

De ce să-i ții la vârsta asta? Cu siguranță Tleilaxu îi puteau îmbătrâni pe ghola la o vârstă fixată exact, mai ales cu noile lor cuve axlotl îmbunătățite cu sonde-T.

Teg o observă cu atenție pe o anumită femeie fremenă. Purta un distrai tradițional şi mergea cu alte ghola fremene.

Cum o privea Teg, realiză cine era ghola, iar sângele i se încălzi aşa cum înainte pățise doar în luptă.

Ghola e Chani ! Iubita soție a lui Paul.

Teg nu mai era tânărul ghola al fostului său sine. Nu mai era tatăl copiilor săi sau soțul soției sale de mult decedate. Nu mai era generalul care acum petrecea o a doua viață în serviciul unui stil al umanității pe care îl găsea că merită protejat. În timp de ghola Chani trecea pe lângă el, Miles Teg era doar un bărbat.

E frumoasă.

Teg găsi ciudat că ghola Paul nu observase acest nou lot de ghola, în timp ce se apropiau de o fântână să umple containerele etanşe pe care aveau să le folosească să ducă apă lucrătorilor ce construiau seitch-ul. Teg urmări fiecare mişcare a ei, în timp ce ea aştepta rândul să umple pielea sintetică cu apă. Paul părea nerăbdător, întrebându-se ce-l putea distrage într-atât pe Teg.

Pentru el încă nu e Chani.

În momentul în care Teg se întoarse spre Paul, încercând să-şi amintească ce discutaseră, el se întorsese şi o văzuse pe ghola Chani stând cu brațele deschise, oferind apă în pielea sintetică.

Ea vorbi, ”Apă pentru cei vii?” Era o întrebare de genul vechilor fremeni.

Acest ghola e copia strămoşului meu.

Ochii lui Teg îi spuseră că e frumoasă. Chani răspunse, în timp ce Teg unea un tub cu sursa de apă, ”Ochii tăi par cel mai însetați, Miles Teg.” Sângele îi năvăli în cap lui Teg.

”Ne-am gândit că ai putea fi încântat de ea.” Vocea îl luă pe Teg prin surpriză, era a lui Tleilaxu Nahual, care venise în spatele său. Chani şi ceilalți ghola fremeni se întorseseră şi-şi continuau sarcina de a duce apă celor vii, în timp ce Vechiul Maestru Tleilaxu îl zgândărea pe Teg.

Se joacă cu țesătura ființei mele. Totuşi sunt un Bashar.

Nahual, însoțit de unul din hibrizii săi de război, spuse cinstit. ”N-am fost niciodată de acord cu fascinația lui Scytale

pentru tine, Teg – sau cu Duncan. Dar amândoi jucați un rol mare în venirea noului Muad`Dib.”

Teg spuse cu sarcasm, ”Încă sunt Atreides, dacă asta vrei să spui.”

”Desigur. Reprezinți ceva foarte special pentru Paul al nostru. Eşti atât tată cât şi fiu, nu-i aşa, m-am gândit că e potrivit să înveți din acel aranjament cu un stimul în plus.”

Sunt menit să fiu atras de Chani.

„Vorbeşti de `*credință*`, Nahual, dar de jur împrejurul tău sunt atitudini şi pregătiri de război.”

”Eşti un războinic, Miles Teg. Doar îți ofer şansa de a duce un război cu tine însuți. Vei fi atât învingătorul cât şi învinsul. Şi vei sluji cu credință.” Nahual făcu semn hibridului de război să-l urmeze, cu un gest pe care cineva l-ar face unui câine feroce. Cum plecau, Nahual întrebă, ”Ce ar crede tânărul Paul de acest aranjament dacă ar fi să fie trezit?”

Paul fusese derutat de întreaga scenă. ”Cred că acea fată fremenă te place, Miles. Îşi dai seama după ochii ei, zâmbetul ei. E genul de fată pe care aş putea-o iubi.”

Teg răspunse cu tăcere.

Capitolul 18

> Nu a venit Muad'Dib să arate că universul aparține Fremenilor? Şi cu ce preț au băut Fremenii din cupa Elixirului Vieții Lui! Şi nu a arătat Zeul-Tiran Guldur că sufletul fremen poate fi pierdut dacă ne abatem de la Cărarea sa de aur? Aşa cum apa era cândva deficitară, era şi Dune deficitar. Iar Sia'aba a venit să arate Fremenilor că pe Noile Ei Cărări, Dune însuşi nu mai e deficitar ci îşi revarsă ploaia asupra universului.
>
> \- din cartea Sia'abei

Străzile erau împânzite de o multitudine de oameni. Mirosurile erau copleşitoare pentru Thunhun şi Ghanima, dar curând se obişnuiră cu ele. Mirosurile se schimbau de la mizerie la aer curat. Pe întreaga durată a plimbării lor prin acest sat fremen, Maeştrii Dansatori Față erau însoțitorii lor permanenți.

Îi imitau pe aceşti oameni Fremeni cu precizie, şi chiar le oferiră lui Thunhun şi Ghanimei salutări de tip comun, moduri diferite de a vorbi dialectele şi cum să se mişte într-un mod care să îi facă să pară mai naturali.

Yanima îşi aminti ceva ce bătrînul Fremen spusese înainte ca Maeştrii Dansatori Față să-l ucidă şi să-i adopte forma.

„Venim de la Pelerinajul Sia'abei" ... Sia'aba este Sheeana!

Primiră foarte puțin ajutor în găsirea Sheeanei. Deşi mulți erau familiarizați cu numele Sia'aba, mulți vorbeau despre ea ca despre ceva la fel de comun ca un crucifix pentru un Creştin Terran. Puțini o priveau ca pe ceva real, şi mulți bălmăjeau despre Shaitain furându-le sufletul, sau murmurau despre satul lor distrus de Shai-Hulud. Mulți plecau în grabă sau începeau un descântec într-o derivație a vechii limbi islamiate renăscută pe această lume.

Se opriră la un vânzător de mâncăruri, gătind la vedere în timp ce patronii stăteau în corturi care-i ocroteau de razele

fierbinți ale soarelui. Yanima observă că sursa de căldură era una cu care nu era familiară, o mică diademă strălucind sub fiecare vas de gătit, înconjurată de o rețea de ceea ce părea a fi o duzină concentrată de mici oglinzi.

Folosesc soarele să supraîncălzească un tip de cristal. Dar nu poate fi diamonit, nu şi-ar păstra structura cristalină mai mult de câteva folosiri. Şi cum ar face-o ieftin?

„Străinii sunt bineveniți aici oricând. Duncanul nostru ne-a spus că unii ca voi se vor prezenta curând." Ospătarul întinse ambele mâini într-un soi de salut, iar Yanima îi întoarse gestul, strângându-şi fiecare mână.

Dialectul e ciudat, dar vorbeşte limba noastră. 'Unii ca voi'? Suntem atât de diferiți de ceea ce au devenit ei? 'Se vor prezenta'? Se întind ei pe mai multe fluxuri temporale?

Thunhun întoarse de asemenea dubla strângere de mână şi vorbi cu gazda lor.

„Îl putem întâlni pe cel pe care-l numiți Duncan?"

„Sigur că puteți. Dar întâi e timpul să vă alăturați nouă la masă. Apoi vă vom duce la Duncanul nostru." Mâncarea era o Harayra de mirodenie, servită cu lipie. Friptura era condimentată cu ceea ce nu putea fi decât Melanj şi ceva iute, dar mâncarea era servită cu o pastă făcută din fructe dulci uscate. Puteai amesteca dulceața pentru a contracara iuțeala condimentelor, fără a trebui să bei multă apă. După ce mâncară, Thunhun era nerăbdător să-l găsească pe Duncanul de care vorbiseră.

„Ne poți duce acum la Duncan, aş vrea să ne vadă?"

„Nu vă poate vedea, căci e orb, dar va vedea mai mult în voi decât oricine. El poate vedea ce gândiți cu ochii săi de metal."

Ochi de metal. Ca ai lui Duncan din Şcolile Idah-Hayt.

Nu peste mult timp, aveau un nou ghid să-i conducă la Duncanul cu ochi de metal. Doar unul dintre Maeştrii Dansatori Față îi însoți, ceilalți se scuzară discret din grup.

După o plimbare scurtă prin sietchul deschis erau în fața Duncanului. Iar ghidul fu instruit de Duncan să fie lăsat singur cu Thunhun şi Yanima.

Ochii săi de metal priviră la Yanima şi Thunhun. Era ghola lui Duncan cu ochi de metal. Avea un pachet de cărți de Tarot Dune şi se aşeză pe covorul Fremen de mirodenie țesut cu modele specifice.

Noaptea venise instantaneu, iar cele două luni interioare rapide se ridicaseră în miezul cerului în câteva momente, în timp ce în depărtare marea lună al-Akrab strălucea plină la zenitul cerului.

Duncanul vorbi, „Sia'aba aşteaptă venirea voastră. Vă rog, aşezați-vă şi aşteptați soarta citirii voastre." Yanima presupuse că se referea la citirea cărților de Tarot şi întrebă de unde ştia că au nevoie de o citire.

„Citirea va veni curând, dar trebuie să aşteptăm momentul potrivit. Undeva, Din-noul Muad'Dib îşi începe călătoria mirodeniei. Aşteptăm această trezire care e deja mult întârziată."

Thunhun gândi:

Oare visează el trecutul prin mirodenie? Aşteaptă el vreo sinergie din vreun moment mistic trecut pentru a-i amplifica citirea? Ce aspect al rețelei lui Duncan a descoperit acest ghola şi cum a învățat să măsoare pulsurile reapariției sale pentru a-i accesa puterile?

„Undeva Sia'aba visează primul din toți Fremenii care a ingerat mirodenia." Yanima avea impulsul de a intra într-un Vis al Mirodeniei pentru a observa prima ingerare a Apei Vieții de către Din-nou Muad'Dib.

Duncanul răspunse dorinței ei nerostite: „Sia'aba e de acord că ar trebui să aflați despre acel timp. Dar vă cere să vă uitați nu la evenimente ci la altceva." În acest moment Duncanul cu ochi de metal trase o carte din pachetul de tarot şi o aşeză cu fața în sus. Cartea era Rătăcitorul.

„Rătăcitorul duce o boccea, dar nu ştie ce conține bocceaua. Aşa ar trebui şi voi să cărați tot ce vedeți, dar să nu mergeți pe o cărare stabilită, cu pasul neritmat al deşertului."

De acum Thunhun şi Yanima îşi ocupaseră locurile, aşezați în fața Duncanului, pe covorul de mirodenie. Yanima văzu

semnificația următoarei cărți pe care o întoarse Duncanul. Thunhun observă că Yanima părea să fie atrasă în Visul Mirodeniei, datorită profundei ei sensibilități şi aptitudini. Îi ținu strâns mâna pe când ochii de metal ai Duncanului se ridicară din următoarea carte întoarsă.

Cartea Alam al-Mithal. Rosteşte judecată: „Cel ce doarme trebuie să se trezească!"

Cu asta Yanima se scufundă în brațele Visului Mirodeniei.

Visul era diferit de oricare îl mai avusese anterior. Sunetul vocii Duncanului părea să fie parte a visului. Visa oare mâna lui Thunhun? Întâi pierdu simțul prezentului, erau doar formele din covor care o mențineau ancorată în prezent. Concentrează-te pe simbolurile din covor. Şi pe cărțile de tarot ale Duncanului. Visul Mirodeniei fusese anterior ceva cu totul diferit, şi fusese întotdeauna despre trecut. Iată! Acel model. Murbella scrie piesa *Răzbunarea Sfintei Alia*! Iar acolo, un ghola Paul ia Apa Vieții alături de primul Muad'Dib. Şi alt Duncan mă priveşte. Acum ceva îi forțase mintea pe o altă cărare, un nou drum pe care nu-l descoperise până acum. Acum viitorul prinde formă pe covor. Sheeana, Sia'aba este Viermele. Yanima încă nu îşi putea da seama dacă Duncanul întorsese următoarea carte sau dacă o visa din vreun trecut uitat. Era Wawi. Bărbatul şi femeia ținându-se de mână, privind la luna ce răsărea. Cei Doi care sunt Unul. Împrejurimile deveniseră deodată una cu corpul, şi deodată ea ştiu. Covorul părea să aibă viață în jurul ei. Mai mult, îşi dădu seama că Visa covorul, Tarotul şi mâna lui Thunhun care părea atât de reală cu o clipă înainte. Yanima înțelese că ceea ce gusta era ceva ce Cei Cu Multe Fețe nu puteau savura. Din interiorul visului ei, acum deschis şi coexistent cu prezentul ei, Yanima deveni locul unei noi dezvăluiri. Amândouă timpurile... toate timpurile sunt acum! Acesta era secretul lui Kwisatz Haderach. Al-wahid al-kathir este Unicul/Multitudinea. Visul Mirodeniei va deveni realitatea.

Yanima reveni din Visul Mirodeniei, găsind insula prezentului întâi pe covor şi apoi în atingerea mâinii lui

Thunhun. Dar ochii ei vedeau atât visul cât şi realul ca un tot.

Thunhun încă ținea mâna Yanimei, iar ea i-o apucă pe cealaltă. Duncanul întoarse ultima carte, a sorții.

Universul.

Yanima trase mâna lui Thunhun la buzele ei şi-l asigură, „Sheeana ne va trezi pe toți.”

Capitolul 19

> Metafora era extinsă când noi oamenii am fost introduşi în ecuația viermilor şi mirodeniei. Vierme. Mirodenie. Omenire. Cele ce apar natural şi această nouă natură care s-a născut din curtarea omului şi mirodeniei au fost înlănțuite pe vecie cu unirea omului şi viermelui.
>
> - crezul Sia´abei.

Ceremonia ingerării mirodeniei de către ghola Paul urma să aibă loc la seitchul tânărului ghola Liet Kynes. Rebecca conducea procesiunea şi aplicarea în fapt a Apei Vieții, şi câteva surori care compuneau alaiul. Rebecca se opusese planului Sheeanei şi păstrase mai multe din tradițiile Bene Gesserit. Sheeana considerase potrivit ca Rebecca să administreze întreaga afacere în absența ei.

Membrele alaiului Rebeccăi care erau sau deveniseră surori Bene Gesserit pline o făcuseră pe acest Spirit al Dunei cu ajutorul Apei Vieții de la viermii Sheeanei. Aşa cum se întâmplase de mai multe ori de la sosirea non-navei, un vierme fusese pregătit de membrele alaiului Rebeccăi prin înecare în apă, astfel eliberând toxina care avea să devină testul suprem al viitorului ghola Paul.

Ne jucăm cu alt Kwisatz Haderach astăzi. Tatăl meu nu ar fi de acord dacă ar fi în viață azi.

Tatăl Rebeccăi fusese conducătorul alaiului ei. Erau Iudei, ceea ce nu însemna nimic pentru oricine altcineva la această vârstă. Dar pentru Rebecca şi alaiul ei, ei reprezentau un

grup care păstraseră o legătură comună cu originile umanității cu mai multe zeci de mii de ani în urmă.

Faptul că încă supraviețuim poate reprezenta doar încăpățânarea noastră ca oameni de a ne opune schimbării. Faptul că ne păstrăm tradițiile poate fi nu numai un semn că suntem Iudei, ci poate fi singurul lucru care ne uneşte ca oameni.

Duncan îl conduse pe ghola Paul într-o zonă deschisă cu consiliul seitchului Kynes, flancat de ghola Fremen, observatori Tleilaxu împreună cu membre ale sororității Sheeanei. Sheeana însăşi era absentă, surprinzător pentru mulți, deşi Duncan şi Rebecca ştiau exact unde se afla acum.

Ea caută micii păstrăvi chiar acum, când continuăm aici. Faptul că nu e prezentă vorbeşte clar despre o grabă în aceste situații care urmează.

În timp ce Duncan îl lăsă pe Paul în mâinile acestor surori, Teg şi Chani fură văzuți sosind împreună spre finalul consiliului Kynes. Duncan îl privi pe Liet cum ia act de prezența celor doi şi i se păru ciudat.

Miles, ai grijă cum păşeşti. Te joci cu imaginea soției unui posibil Muad´Dib.

În timp ce Paul se aşeză pe covorul în stil Fremen, Rebecca şi surorile ei formară un cerc în jurul lui. Duncan ştia că Sheeana deja văzuse acest eveniment şi se gândi iar la decizia ei de a se îmbarca în căătoria ei. Anunțase plecarea sa lui Duncan, şi desigur surorilor ei.

Înainte ca Sheeana să plece în deşert singură, noaptea dinainte, se întâlnise cu surorile ei într-o ultimă adunare care avea să devină un ritual al vreunei viitoare religii. Sheeana vorbise simplu fiecărei surori şi le spusese că avea să se întoarcă pentru fiecare dintre ele. Apoi plecase, dar înainte de a se îndrepta spre deşert vorbise o ultimă dată cu Duncan. Duncan îşi aminti această întâlnire în timp ce Paul era pregătit pentru Apa Vieții.

Sheeana vorbise despre reunirea lui cu Murbella, despre cum ei vor forma o şcoală ce va continua progresul pe care

unamitatea îl avusese de la naşterea sa.

“Viermii şi Mirodenia s-au dovedit cândva marile realizări ale lui Paul – şi secretul lui Kynes. Tleilaxu de pe L´Katib au făcut un mare efort să reînvie nu numai corpurile dar şi amintirile fremenilor noştri. Învață în special de la ghola Kynes, Duncan.”

”Vorbeşti despre Vierme şi Mirodenie de parcă ar fi o cantitate fixă, ca şi cum ar fi parte a umanității noastre.”

”Nu o cantitate fixă, ci o metaforă. Doar Leto a văzut-o ca o metaforă pentru înfăptuirea Cărării sale de Aur – o cale pentru umanitate la care niciodată nu avea să participe pe deplin.”

”L-am cunoscut, adu-ți aminte. L-am cunoscut ca mai mult decât un om, dar avea visurile unui tată. Un tată care dădea naştere visurilor predecesorilor lui.”

Duncan privi la acest ghola Paul şi se întrebă ce simboliza el în acest univers. Acesta nu era un Arrakis naiv aşa cum îl cunoscuseră strămoşii. Când Sheeana fusese transformată într-un vierme de nisip, Duncan ştiuse să rolul ei nu va fi de tiran sau salvator.

Să întrebi despre viitorul lui Paul şi Sheeana pare o irosire a limbajului. Nu este nimic ce poate fi spus care ar putea cuprinde rolurile acestor ființe.

Surorile Rebeccăi îl flancară pe ghola Paul, dar Maia îi administră Apa Vieții, turnând lichidul în gura ghola-ului Paul.

Încă mai trebuie să i se trezească amintirile, totuşi Sheeana a insistat să se facă astfel.

Teg aruncă o privire către Duncan, singurul prezent care fusese trezit din amintirile trecute. Privirea era dezaprobatoare.

Şi de oroare.

Pe măsură ce Apa Vieții începu să se strecoare în ființa lui Paul, şi ciudata atingere a agoniei transformării puse stăpânire pe el, Duncan auzi provocarea Sheeanei din noaptea anterioară.

”Duncan, ai vrea să înțelegi acest mister, dar nu îți este disponibil. Eşti o parte a cărării lui Leto. Şi doar acea cărare o pot întuneca, acționând pentru a ne deschide Noii Cărări. Trăieşti într-un paradox frumos dar mortal, Duncan. În această privință te invidiez şi-mi este milă de tine.” Ghola Paul scoase un țipăt şi-i aminti lui Duncan de propriile apropieri de nebunie ale Murbellei şi posedarea ei de amintirile Aliei.

Toate ororile se reîntorc la Harkonnen în mintea mea. Este prima şi cea mai prețuită cicatrice a mea. Măsura mea pentru uman şi inuman.

La ingerarea Apei Vieții, Paul simți că sufletul i se topeşte în transă. Nu se putea mişca, chiar mişcarea degetelor mâinii îi provoca mari dureri. Muşchii din jurul ochilor se încordară şi-i forțară ochii să stea deschişi, dar nu asta era calea prin care imaginile îi intrau în minte. Ochii îi priveau orbi dincolo de niciodată. Bătăile inimii îi deveniră slabe, respirația aproape oprindu-se.

Soseşte agonia Apei Vieții!

Rebecca privi în sus, doar pentru a-l vedea pe Duncan ferindu-şi privirea.

Paul se zvârcolea în timp ce nu numai amintirile lui personale se revărsau în mintea sa, ci şi amintirile tuturor strămoşilor lui. Amintirile dădeau năvală în conştiința lui şi apoi în jos, mii de ani într-o secundă.

Strigă într-o aramaică perfectă: ”Trădat, de acest ultim Paşte al meu!” rebecca prinse referirea.

Sângele mielului pentru protecție, dar el este propriul său miel.

Paul scoase din nou un strigăt lung: ”DE CE? De ce să mă readuceți iar?”

Paul lăsă să-i scape un ”nu” printre hohote, în timp ce surorile se adunară în jurul lui, ocupându-se de trupul lui slăbit.

Duncan simți privitorii din nou, de undeva, şi se văzu pe sine printre ei. Gândurile lui Duncan evadară din scenă,

tânjind după singura pace pe care o cunoştea. Şi se regăsi concentrat pe femeia pe care o iubea.

Locul meu nu mai e aici. Trebuie să mă întorc la Murbella.

Capitolul 20

> Aşa că am ajuns să ştim ceea ce ştiau străbunii, că există doi ochi. Un ochi e cel prin care este perceput cel ce trece prin transmutație, în timp ce al doilea ochi este cel prin care este percepută transmutația însăşi. Acestea sunt două din Noile Cărări care au fost clarificate Posesorilor celor Doi Ochi.
>
> \- Zicerile Sia´abei

Planeta era cândva cunoscută drept Dune. Acum era o stâncă arsă şi lipsită de viață, orbitând în jurul soarelui ei. Steaua fusese vizibilă pe cerul uitatei Terra şi fusese numită Canopus. Dar nu asta o preocupa pe Yeshika Ampre în timp ce Maeştrii Danatori Față ce o capturaseră o escortau afară la suprafață. Purtau costume de protecție, căci atmosfera fusese de mult arsă în timpul războaielor dintre Bene Gesserit şi Onoratelor Matres în timpul Întoarcerii.

Yeshikăi i se păru că aude sunetul ploii căzând.

Yeshika Ampre era escortată de un Maestru Dansator Față iar ceilalți doi mergeau alături de ei. Îl urmări pe Lrolan în căutarea unui semn care să arate de ce erau aici.

Un semn despre Nro Pathay poate.

Lrolan vorbi prin dispozitivele de comunicare din toate căştile costumelor de protecție, ”Maeştrii Dansatori Față vă oferă totul vouă, oamenilor, şi Raiul de asemenea. Cerem atât de puțin în schimb, doar acceptarea modului nostru de a vă călăuzi, pentru a putea celebra acest lucru pe cale de dispariție numit Individual.”

Savoarea umanității voastre s-a pierdut de atâta vreme, nici măcar Bene Gesseritul vostru nu i-a mai putut reaprinde focul muribund.

”Nu cerem să fim salvați, nu cerem Raiul.” Yeshika încă nu văzu nimic, deşi prezența secvenței Fibbonacci în foneme şi silabe continua să străbată mesajul.

Lrolan zâmbi prin plaz-ul căştii, ”Nu vă putem lăsa să dispăreți de mâna celor pe care-i numiți Cei cu Multe Fețe.”

Yeshika rămase atentă, privind. Apoi se întâmplă. Observă momentul exact când veni schimbarea, deşi însoțitorii lui Lrolan nu detectară schimbarea subtilă. Lrolan însuşi nu apucă să-şi dea seama pe de-antregul ce se întâmplă cu el; la momentul când conştiința lui Nro Pathay reapăru – Lrolan nu mai exista. Yeshika simți de parcă visa un phoenix ridicându-se din cenuşă, dar nu-şi putea da seama dacă era renaşterea lui Nro sau renaşterea Dunei.

Sunt în Visul Mirodeniei? Ce mi se întâmplă?

Primele gânduri ale lui Nro Pathay după reapariția din conştiința Maestrului Dansator Față erau de victorie asupra corpului pe care acum, uimitor, îl locuia.

Toate teoriile mele au fost corecte. Acum ale cui tehnici au valoare, Yeshika Ampre?

Rămase coerent. Primul său curs de acțiune va fi să scape de însoțitorii lor Maeştri Dansatori Față. În fiecare din mânecile mantiei care acoperea costumul de protecție erau două stilete subțiri. Nro făcu un gest Yeshikăi către Maestrul Dansator Față de lângă ea.

Nro plănuieşte să ucidă cei doi Maeştri Dansatori Față de lângă el, lăsându-mă pe mine să mă ocup de al treilea. Şi de cel din navă.

Pe neaşteptate, cele două stilete străluciră din mânecile sale, tăind prin pelerine şi costumele de protecție. Un fâsâit se auzi în timp ce oxigenul ieşea prin găuri. Maeştrii Dansatori Față cu fețele şocate, se contorsionară încercând să-şi schimbe forma ca să astupe găurile din costume şi în acelaşi timp să se apere de atacurile liderului lor. Dar acest corp al lui Lrolan, condus de noul său stăpân, continuă să înfigă lamele în costume şi mai adânc în carne.

Yeshika permise Maestrului Dansator față să își schimbe atenția către vălmășeală și apoi acționă. Concentră antremanentul prana-bindu care fusese parte a liniei Hwi Noree în pumnul strâns. Apucând pelerina victimei de umeri, așteptă întoarcerea lui rapidă spre ea pentru a dezlănțui lovitura unică. Pumnul străbătu plaz-ul limpede al căștii costumului de protecție, amestecând fragmente de plaz și metal cu oasele sparte ale frunții craniului. Moartea cerebrală fu aproape instantanee.

Yeshika se uită spre Nro dar el deja lăsase cele două cadavre și fugea în interiorul navei. În timp ce el intra în navă să îl termine pe ultimul din Maeștrii Dansatori Față, surprinse ceva la marginea câmpului vizual. La început, părea un artefact ixian, frumos, periculos și puternic, dar curând se dovedi a fi doar o umbră aruncată de o stâncă și o bucată de metal care era vreo mașinărie.

Un ornitopter sau poate o mașină de recoltat Mirodenia.

Yeshika uită de Nro pentru o clipă, de cadavrul ce zăcea la picioarele ei, și privi la umbră. Griul și negrul îi jucau feste. Un întuneric gnostic, un punct crescând de la orizont și iluminând în mai multă întunecime, ca și cum i-ar fi spus, ”Uite, aici este!”

Ceva urma să se întâmple aici pe vechiul Dune. De aceea Maeștrii Dansatori Față erau atât de interesați să vină aici.

Yeshika nu observase că Nro Pathay venise lângă ea.

”Am rămas doar noi doi, Imperator tehnocrat.”

”Explică, Nro Pathay, cum ai aranjat o asemenea întorsătură a evenimentelor.” Yeshika vorbea geniului și ego-ului lui, pentru că nu prea știa cu ce avea de-a face.

Capitolul 21

Și a Ta fața umană, și ale Tale
Mâinile umane și picioarele și suflarea.
Intrând prin Porțile Nașterii
Și trecând prin Porțile Morții.

-William Blake, JerUsulem: To the Jews

Micii păstrăvi veniră curând după ce Sheeana se întinsese pe nisipurile adâncului deşertului, înconjurându-i corpul, la care reacţionară ca şi cum ar fi fost o masă de apă liberă.

Asta e ceea ce fac, încapsulează mase deschise de apă, sau în cazul ăsta un corp care conţine apă. Miracolul acestui ciclu a început astfel de nenumărate ori.

Pielea-care-nu-era-a-ei o înconjurase de câteva ore, exact câte, nu putea să-şi dea seama. Uriaşele cantităţi de melanj de mirodenie pe care le ingerase atât ca să o iniţieze în acest nou mister, cât şi ca să mai uşureze din durerea transformării, făceau trecerea timpului difuză.

Să amorţească durerea. Zeilor! Încă mă tem că-mi voi pierde cunoştinţa din cauza agoniei.

Sheeana folosi durerea ca un punct de sprijin, deschizând mai mult decât o dilatare a timpului. Privind ţintă din ochii strâns închişi, imaginile se scurgeau în afară – ducându-se din celulele con sensibile la culoare în retină. Forma expresionismului emana din strălucita claritate a conştienţei omniprezentă.

Mai mulţi păstrăvi de nisip se adăugară la pielea-care-nu-era-a-ei, şi în timp ce corpul ei era doar în fazele incipiente ale schimbării care avea să o transforme într-o zi într-un vierme de nisip, mintea ei metamorfozată deja ieşea din crisalidă, făcându-şi drum spre lumină.

Situaţia îşi pierdea forma, realitatea prezentului topindu-se, şi ea alunecă în afară spre un vis.

Sheeana intră în corpul lui Leto. Aproape sexual. Apoi totul se schimbă. Ea îi dădea naştere lui Leto, dar Cărarea lui de aur se întorcea asupra ei însăşi. Iar o schimbare, o întorsătură. Îl simţi pe Leto în măruntaiele ei, stomacul i se contractă. Simţea experienţa cu toate părţile anatomiei ei, şi în moduri care puteau doar fi imaginate. (Cei cu Multe Feţe ştiau aceste moduri). ”Câte ai îndurat, drag neam al meu. Să mai plângem o dată împreună.” Sheeana se întinse să îi

sărute sprânceana, în timp ce Leto zăcea torsionat în propria sa piele de vierme de nisip. Ea fusese acolo când el devenise prima dată vierme de nisip, sau dacă nu fusese îşi impusese să fie acum. El o observă şi-i spuse slăbit, ”Sunt bolnav.” ”Cei ce sunt sănătoşi nu au nevoie de medicamente.” Leto întinse o mână spre ea. ”De ce urmezi Cărarea de Aur?” Sheeana nu spuse nimic, dar, ținându-i micuța lui mână de copil, se descoperi cum îl îmbărbătează cu un cântec, vocea ei muzicală calmând copilul Leto, cu ochii mari ațintiți la tatăl său, Profetul, şi țesându-şi Cărarea de Aur.

Propria ei durere o aduse înapoi într-o rearanjare rapidă de trecuturi şi viitoruri, realitate peste realitate realiniindu-se la punctul unde intrase ea. Îşi înfipse ghearele în carnea ei ca o victimă a unei boli mâncătoare de carne. Observă cum o parte locală a ei îşi aduna trupul într-un cerc strâns, dar Sheeana era liberă de asta. Se întoarse la cartea pe care o începuse, mormântul vizionar pe care îl clădise peste istoria umanității acea primă dată în deşert.

Scriu istoria omului şi viermelui şi mirodeniei. Va fi aşa cum o scriu eu.

Titlul fusese mereu acolo, continuarea fusese mereu în inima tuturor fremenilor poate. Aşa fusese pentru Leto şi Muad'Dib. Acum alunecă din nou în carte pentru a-i continua istoria...

A DOUA CARTE A LUI SHAI-HULUD

În zilele dinainte de a lua prima dată mirodenia, pustnicul juca jocuri cu marii viermi de nisip. Le permitea să-l observe şi să se ridice spre suprafață din adâncul dunelor. Apoi, când viermele ieşea la suprafață, să-şi consume prada găsită, descoperea că pustnicul dispăruse. Aşa de puternică era calea sa încât îl putea păcăli pe Shaitan însuşi îngropându-se în nisip, sau alunecând într-o umbră, sau evaporându-se ca un miraj la ora prânzului, care dispare mai repede chiar decât apa însăşi. Deci în acest fel, Shai-Hulud era tachinat. Iar pustnicul trăi multă vreme în deşert – mai multă decât îşi

putea aminti chiar el. Puțini alții l-au văzut vreodată, dar copiii țineau minte poveştile spuse de părinții lor despre vremea când bătrânul pustnic din deşert venise la seitchul lor să repare o pompă de călcâi a distraiului. Îşi aminteau aceste poveşti, şi păstrau imaginea lui până la maturitate, şi la rândul lor le spuneau copiilor lor. Şi ca adulți, aceşti copii crescuți aveau să țipe când un om străbun avea să iasă singur din deşert, purtând un distrai într-un stil care era străvechi deja pe timpul bunicilor lor. Avea nevoie să înlocuiască un tub de captură sau o sint-piele a distraiului său. Şi apoi se întorcea iar în deşertul din care apăruse. Legendele au crescut în jurul pustnicului, dar nici una nu putea fi verificată. Doar secole mai târziu aveau primii Visători ai mirodeniei să-l descopere dincolo de istoria orală a primilor fremeni. Căci el stătea la baza istoriei multor vieți, că el a călcat primul în calea lui Shai-Hulud, că l-a cunoscut pe Shai-Hulud, că se spunea că el a vorbit cu Shai-Hulud...

Visul dispăru iar Sheeana se regăsi nu în corpul ei în transformare, ci în centrul unei rețele de transformare umană, creație umană şi cultură umană. Stătea în locul care ar fi fost rezervat pentru un om.

Şi totuşi nu mai sunt om.

Şi la fel de rapid rețeaua umană se retrase până când era doar un obiect într-un orizont umplut cu noi obiecte.

Noi Cărări.

Aceste cărări nu erau inteligibile Maeştrilor Dansatori Față, care erau ancorați în materialismul final al exploatării umanității ca marfa lor particulară. Mai mult, aceste cărări erau inaccesibile Celor Cu Multe Fețe, pentru că însuşi modul lor de a fi, deşi mult avansat în orice fel ca ființe adaptative extreme, era rigid legat de universurile umanității.

Sheeana simți prezența Celor Cu Multe Fețe şi permise realității lor să devină a ei...

...ca şi cum se ascundeau în întuneric, se retraseră şi mai departe când privirea ei îi surprinse. Cei Cu Multe Fețe se chirciră printre cutele fiecare-pentru-fiecare. Profund

independentul deveni brusc legat de ceea ce ei deveniseră maeştri. Nu puteau pleca din acest loc, pentru că era atât de ciudat în sensul interzis şi închis. SHEEANA NE VEDE! DAR DE UNDE PRIVEŞTE? Ne temem de scrutarea Sheeanei. Pentru că nu este cu Noi Care Suntem Totul. Din ce sector răspundem deci? Ne temem că Sheeana a plecat, şi totuşi ea ne capturează în scrutarea ei de unde! TREBUIE SĂ PERMITEM ASTA, NU TREBUIE SĂ NE TEMEM DE EA! CUM? Unde? Oh! Ne temem. Va preda ea asta în Şcolile Păstrăvăreselor? Vom scăpa de toți, dar atunci vom fi singuri. Cei mai singuri. Cei cu Multe Fețe se învârtejiră din ce în ce mai înapoi, vălurind cu o rotire patologică. Mereu interzis cu doar un sentiment de avertizare de la Sheeana. Puterile mele sunt slăbite acum, dar feriți-vă de noua mea rasă…

Sheeana fu smulsă înapoi la durerea cruntă a corpului ei. Un lung moment durerea îi inundă toată percepția, apoi încet, ceea ce tocmai se întâmplase deveni clar.

Şi deodată Cei cu Multe Fețe păreau minusculi în această perspectivă, căci era adevărat că nu mai erau umani. Evoluția lor fusese doar cea mai crudă farsă jucată asupra lor înşile.

Au căutat să scape de rolul omului prins în rețeaua umană. Şi tot ce au reuşit să facă a fost să îşi cedeze individualitatea în schimbul devenirii rețelei însăşi. Sunt mai captivi decât oamenii pe care caută să-i extermine. Poate într-o zi, când ultimii oameni vor fi păşit în afara lumii lor pe Noile Cărări, natura organică a acelei vechi rețele umane ar putea primi o viață proprie, întrețesându-se cu ceilalți Eoni ai Noilor Cărări.

Capitolul 22

”E doar muritor ca şi tine. Mănâncă aşa cum mănânci tu şi bea aşa cum bei tu. Deci dacă urmezi un om ca şi tine cu siguranță vei fi pierdut. Îți oferă promisiunea că atunci când mori şi te transformi în praf şi oase te vei ridica din nou la viață? Cât de fals e ce ți se promite: Pe lumea asta e o singură viață:

Murim şi trăim: pentru noi nu există ridicare din morți.”

-veche scriptură islamiată

Yanima murmură ceva ce Thunhun nu reuşi să prindă. Se întoarse spre ea în timp ce Hayt Duncan trăgea următoarea carte din vechiul Tarot Dune.

”Această carte ia forma influențelor din lumea exterioară.”

Ix.

”Ix simbolizează ceva mai mult decât lumea sa de baştină. Aici Ix se împleteşte cu influența Universului. Prea mulți oameni încep să gândească precum maşinile. E timpul de a gândi iar ca animalele.”

Hayt Duncan întoarse penultima carte.

”Asra e cartea speranțelor şi temerilor.”

Întoarse cartea.

”Asta e cartea care reprezintă rezultatul final.”

Întoarse şi ultima carte.

Thunhun i se adresă. ”Trebuie s-o găsim pe Sia’aba, ne poți duce la ea?”

Thunhun se îngrijoră pentru transa Yanimei, nu părea să fie capabilă să iasă din ea.

Hayt Duncanul comentă la gândurile lui Thunhun, sau poate doar observase vizibila îngrijorare de pe fața lui în timp ce o ajuta şi pe ea să se ridice.

Duncanul cu ochii de metal îşi adună cărțile. ”Sia’aba o are acum. Acum ea e în mâini divine. Aşa cum au spus cărțile, Ix se împleteşte cu Universul.”

Yanima spuse ceva într-o limbă pe care Thinhun nu o putu descifra. Hayt o înțelese.

”Ea spune, ‘O vei găsi pe Sia’aba pe marginea stâncii Chin.”

Hayt Duncan explică faptul că stânca Chin era în adâncul deşertului.

Sheeana ne ghidează în adâncul deşertului.

Pe stradă era agitație. Tonetele vânzătorilor ambulanți se răsturnară în timp ce ceva rula spre ei.

Thunhun o apucă pe Yanima care abia putea merge de una singură. Şi mai mult haos din direcția străzii unde Duncan cu ochii de metal citise cărțile Dune Tarot. Apoi o serie de țipete.

”Ca pe vremea când ochii lui Muad'Dib au fost arşi de arzătoarele de piatră, Thunhun, Cei cu Multe Fețe au venit şi după noi.”

Vorbeşte ca şi cum e încă în Visul Mirodeniei, ca şi cum ceea ce vede acum e o manifestare a imaginilor de atunci.

Thunhun o apucă şi începu să fugă, chiar atunci Duncanul fu prins în haosul imens de carne, numai ochi şi mâini şi picioare, în timp ce ei doi plecau. Creatura îl răsturnă, cărțile sale zburând în toate direcțiile.

Trăgând-o pe Yanima tot timpul, Thunhun făcu o întoarcere bruscă după un colț cu negustori, când observă o pauză îngustă într-un perete dintre o clădire mai veche şi una nouă care fusese clădită peste ea. O aruncă pe Yanima prin deschizătură şi apoi se strecură şi el înăuntru.

Haosul de carne nu îi pierdu aşa uşor. Dar numărul mare de oameni din piață lucra în avantajul lor. Reuşiră să îi eludeze pe Cei cu Multe Fețe.

Nu după multă vreme erau afară, în deşertul deschis.

Alte peisaje ale ceea ce se întâmplase pe Spiritul Dunei.

Evadarea lor atât de la Maeştrii Dansatori Față cât şi de la Cei cu Multe Fețe în adâncul deşertului.

Yanima derulă înapoi în minte evenimentele atât ale zborului lui Paul şi Jessicăi de la Harkonnen, cât şi ale gemenilor Ghanima şi Leto în deşert.

Unde e geamănul meu, Yeshika, poți vedea acum cum văd şi eu?

Thunhun trebuia să o păzească la fiecare pas, căci deşi ochii ei erau deschişi, ea nu putea vedea.

Ca şi copilul Leto care vedea pentru orbul Paul, eu o conduc prin deşert.

Acest loc va fi creuzetul lor. Merseră un timp ce părea să nu aibă sfârşit. Apoi Thunhun deodată avu sentimentul că poate el era orbul Muad'Dib, şi Yanima îl ghida.

O movilă marca un loc unde cineva găsise timpul să adune pietrele ca semn. Pietrele movilei erau aşezate să arate o direcție, spre stânca ce se întindea peste următoarea dună.

Aceasta e mostra noastră din a fi ”Fremen”.

Apoi ajunseră la stânca Chin.

Capitolul 23

> Frica noastră se ridică, o pasăre arzând în lumina dezvăluirii. Mirosul penelor arse. Inteligența umană e slabă. Şi ne aşteptăm ca dragostea să fie o soluție – pentru suferința infinită. Şi ce alegere avem? În noi neliniştea e infinită, şi ne îndrăgostim. Mai există vreo alternativă – alta decât de a face dragoste, comic, pe un pat Procustean? Nelinişte infinită!
>
> -din memoriile umane selectate ale Sia'abei

Camera era în tăcere întunecată. Apoi vocea unui bărbat deranjă tăcerea perfectă.

”Ce crudă soartă m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine?”

Din nou tăcere întunecată. Acum vocea unei femei sparge din nou calmul.

”Aşa cum e dragostea noastră dulce, un vânt teribil se iscă în deşert.”

Teg şi Chiani stăteau culcați, unul lângă celălalt, în dormitorul lui.

”Te iubesc, Chani, şi aş muri pentru tine.”

”Din nou vârtejul vine, şi o durere care ne va elibera.”

Dragostea ei era pe atât de generoasă pe cât era de periculoasă. Teg simți că ar putea muri din cauza ei.

Camera era în tăcere întunecată. Teg şi Chiani erau înăuntru. Paul spuse, ”Îmi duci mireasa în cel mai pur dintre toate locurile?”

Rebecca fusese tovarăşa constantă a lui Paul de la agonie. Paul încă suferea din cauza durerii emoționale a Trezirii sale.

Amintirile încă se sedimentau, ordonate cumva de mirosurile pe care le aduceau.

Mirosul de blană umedă îi umplu deodată nările.

Ca un câine care a hoinărit prin ploaie pe vechiul Caladan.

Rebecca puse cele două surori care îl hrăneau şi spălau să părăsească seitch-ul. Întrebă, ”Te simţi destul de bine pentru vizitatori, Paul?”

Duncan sosi primul în cameră, urmat de un ghola care-i răni ochii lui Paul când îl văzu. Rebecca îi lăsă, iar Duncan păşi deoparte pentru ca ghola să îl poată privi mai bine.

”Liet Kynes. Eşti conştient cine eşti, ghola?” Duncan era uluit de uşurinţa cu care Paul reluase vocea autoritară.

”Sunt conştient că sunt Liet Kynes, Usul. Acestea sunt timpuri ciudate, dar din nou văd că te-ai regăsit ca bază a unui nou stâlp.”

Vederea lui Kynes trezi amintiri interne ale deşertului cu Paul.

”E bine să vezi figuri familiare. Şi sunt bucuros că mi-ai spus Usul şi nu Muad'Dib. Ei, Duncan, ce lună ar trebui să aleg drept noul meu nume?” Paul lăsă să-i scape un râs cinic. Dar ce era nou pentru Paul, deşi fusese Kwitsatz Haderach, era obositor şi adevărat pentru Duncan. Paul reţinea hăţişurile timpului şi spaţiului în mintea sa, dar Duncan murise o mie de morţi omeneşti.

”Să sperăm că alegi al'Kitab, scriitorul, şi ne descrii în scris un viitor minunat; pentru că mie mi-a ajuns cu al-Gaib, lumile exterioare şi al-Akrab, scorpionul.” Duncan reuşise să-l facă pe Paul să zâmbească.

”De ce să nu alegi al-Sayal, ploaia de nisip, şi să ne îngropi odată pentru totdeauna. Ghola!” Acesta era Kynes, deşi reuşise să-i facă pe toţi să râdă, nu cinic, ci din plin, cu toată gura.

”Liet, nu ai mai avut până acum simţul umorului. Poate chestia asta cu ghola a fost spre bine.” Paul se ridică slăbit şi-i salută cu un gest fremen.

”Tot nu am simţul umorului, Usul.”

Lui Paul îi plăcea că Kynes nu era strămoşul lui, că nu împărtăşea alte amintiri cu el.

În acea seară, Duncan aranjă lucrurile astfel încât să nu-i fie simțită lipsa, legat fiind de evenimentele zilei cu Paul. Se retrăsese oficial pentru noapte, şi se odihnea pentru ceea ce putea fi un atac în orice moment din partea Celor cu Multe Fețe. De fapt, se strecurase pe lângă garda sa personală şi se dusese la o non-navă în locul unde atinsese el prima dată solul acestei lumi care se sucea rapid.

Non-nava care ne-a adus pe acest Spirit al Dunei, cu atât de mulți ani în urmă.

Duncan aranjase întregul plan să coincidă cu Trezirea lui Paul. Dar la bordul non-navei era o surpriză neaşteptată.

Rebecca? Nu o voi lăsa să-mi stea în cale.

”Mă gândeam că ăsta va fi cursul acțiunii pe care-l adopți. Am văzut felul în care priveai, cum te uitai în altă parte, când Paul a luat Apa Vieții.”

Nu e aici să mă oprească. Rebecca vrea să se întoarcă cu mine.

”Mă duc singur. Nici nu ştiu dacă vom reuşi să trecem pe lângă Cei cu Multe Fețe, sau dacă Murbella mai trăieşte.” Duncan avea un sentiment ciudat că şi-ar fi văzut moartea în Rețeaua sa dacă ar fi venit.

”Nu-i nevoie să fii puternic şi încăpățânat acum, Duncan. Cel puțin putem face această călătorie împreună, liniştită.”

Capitolul 24

Am schimba conceptul istoriei noastre umane şi să concentrăm în schimb cunoaşterea noastră spre viață, în loc de cronicile morții? Chiar acum indivizii sunt gata să participe la ceva extraordinar, o mişcare pentru toți oamenii din Întoarcere, o mişcare care ar integra toate culturile noastre. Aceşti indivizi

care, dacă ai vorbi cu ei, dacă ar fi organizați, ar putea să înalțe un strigăt care ar fi auzit în întreg universul. Niciodată în istorie nu a existat un moment mai merituos. Şi trebuia să fie făcut din frică de război între Bene Gesserit şi Onorate, din frică de amenințarea ştiinței Tleilaxu lăsată s-o ia razna. Tot ce avem de făcut este să facem primii paşi şi să rostim primele cuvinte.

-notele Rebeccăi asupra Ideologiei Integrale

„Tot nu am încredere în ei", Kitrana nu-şi mai putea reține sentimentul. „Şi ştiu că e irațional, şi ştiu că e contrar întregii mele pregătiri Bene Gesserit."

Kitrana şi Murbella lucrau la detalii cu mai mulți generali de teren şi bashari din Vechiul Imperiu.

„Uiți un lucru, că am fost o Onorată Matre înainte de a deveni Maica ta Superioară." Murbella trimise lovitura verbală cu blândețe, fără a diminua înțepătura ei.

Kitrana îşi aplecă capul pentru un moment, în tăcere.

Conflictul cu Onoratele Matre trebuia să fie rezolvat în reacție cu Cei Cu Multe Fețe – Noua Comunitate a Surorilor va fi Şcoala Păstrăvăreselor.

Câte lumi au fost umplute de teroarea lor. Aceste Onorate Matre au fost alungate din lumile lor, şi aveau să pedepsească noile lumi pe care le cucereau, deşi o mai mare pedeapsă le urmărea din apropierea Celor cu Multe Fețe.

Murbella luptând cu Cei cu Multe Fețe înăuntrul unei carapace.

Guerina reuşise să convingă Casele majore ce fuseseră înrobite de diferite lumi ale Onoratelor Matre din Revenire, să se alăture Bene Gesserit şi alianțelor economice care fuseseră cândva casele mari ale Vechiului Imperiu, pentru această luptă. Oricum, mai erau zeci de elemente logistice care rămăseseră nedeterminate.

Pur şi simplu nu era destul timp.

Intrigă de un fel oarecare cu Guerina şi Kitara. Se ciorovăiesc şi se împung, dar Murbella observă că legăturile obişnuite nu sunt de ajuns.

Noutăți despre Maeştrii Dansatori Fețe capturând o lume de sclavi sexuali ai Onoratelor Matre.

Murbella caută o pedeapsă severă.

Ar fi putut să prevină Vechile Imperii, în loc de asta au căutat să subjuge. Le voi face să plătească dublu pentru că m-au angrenat în căile lor.

Capitolul 25

> Fremeni – ascultați cuvintele predicatorului deşertului. Cuvintele lui taie spre adevăr ca un cristai, el vorbeşte să arate adevărul tuturor fremenilor. Dar atenție, cuvintele lui sunt şi ca otrava Gom Jabbar-ului! Nu le lăsați să vă otrăvească inima. Fără credință, chiar adevărul poate ustura ca minciuna. Mesajul lui nu e diferit de sabia cu două tăişuri: când îl tăi pe inamic, ai grijă să nu te tăi şi tu!
>
> - o scrisoare de la Din Nou Muad'Dib către fremenii-ghola

Sheeana se trezi torturată de începuturile transformării ei uluitoare.

Era trezire sau adormire – acum că era eliberată de ciclul diurn. Şi iarăşi vocea îşi trimise mesajul său din atât de multe straturi de vieți adânc în ea.

”Adormitul trebuie să se trezească.”

Sheeana ştia că această frază spusă fusese o mantra pentru a-i şterge durerea. Îl ştia pe acest Leto ca bunic al lui Leto cu care acum avea ceva în comun.

Alegem un melanj diferit, pentru a amesteca omul şi viermele de nisip.

Păstrăvii de nisip deja îşi începuseră munca, întărindu-i pielea în cochilia lor, făcând-o mai puternică, în timp ce

mergea prin deşert. Mersese o zi fără a obosi, şi mergea în plină amiază fără a fi rănită de cei doi sori.

Leto nu-şi cunoscuse vreodată nepotul, sau ceea ce avea să realizeze nepotul său. Iar Sheeana îl ştia pe acest bărbat ca o fantomă, şoptind în urechea unui tată îngrijorat. Un tată îngrijorat pentru fiul său Paul, într-o lume de apă. El era cel care şoptise fraza în urechea lui Leto I în acea noapte pe Caladan.

”Cel ce doarme trebuie să se trezească.”

Toate lucrurile, chiar şi acesta, sunt aproape de disperare. Şi acum am pierdut acel dar Prometean, acela al uitării.

Sheeana, ca semi-vierme, se întoarce la Paul şi Fremenii tleilaxu.

Sheeana îi îndrumă pe Noile Cărări.

Există un spirit de cooperare reciprocă ce nu ar fi observat din punctul de vedere războinic. Nu poți lupta cu evoluția, nu poți lupta cu existența. Rezultatul unui război cu Cei Cu Multe Fețe ar duce la sfârşitul individului care s-ar gândi să reziste.

Doar dacă acel individ nu ar fi transformat.

Un fel de ”Avem o treabă de făcut” şi ”Vine o furtună pe care umanitatea nu o poate îndura, aşa că trebuie să ne adaptăm.”

Ei ne arată un potențial pentru o nouă alegorie, nu umană, nu interpretată în funcție de timp sau loc sau mediu. Atman şi Purusha au fost doar căi arătând spre acest lucru. Acum a venit vremea să facem primii paşi.

Din toate amintirile, primele dezgropate de primii Visători ai Mirodeniei sunt cele ale primei călăriri a lui Shai-Hulud de către Ermit...

A TREIA CARTE A LUI SHAI-HULUD

În lunga viață în deşert a Ermitului, a învățat limba tuturor creaturilor acestuia. Era o limbă pe care a învățat să o viseze dar nu s-o vorbească aşa cum vorbim noi. Se spune că Shai-Hulud, obosit de vânarea Ermitului de-a lungul anilor, s-a

apropiat de Ermit ieşind din nisipuri în timp ce Ermitul dormea în umbra celor două luni ale lui Arrakis.

Shai-Hulud înțelese că dacă Ermitul îl învinsese toți aceşti ani era o ființă superioară poate chiar viermilor de nisip. Marele vierme se oferi să-l lase pe om să călărească pe spatele lui, sugerând că picioarele bătrâne ale Ermitului trebuie să fie obosite după toți aceşti ani. Bătrânul fu de acord să urce pe spatele lui Shaitain, folosind bastonul ca să urce pe leviatan. Viermele alunecă peste nisipuri şi-l întrebă pe Ermit dacă îi place să călărească peste nisipuri. Ermitul răspunse că era poate cel mai minunat mod de a călări peste nisipuri. Ermitul, care simțea lucrurile înainte de a se întâmpla, îl întrebă pe bătrânul vierme, nu călătorea pe sub nisipuri majoritatea timpului? Viermele răspunse că da, Shai-Hulud călătoreşte sub nisip.

Ai vrea să încerci?... Oh, nu, eşti prea fragil, prea uman pentru asta. Shai-Hulud se gândi să-i sfârşească viața Ermitului rostogolindu-se pe o parte, zdrobindu-l pe Ermit în nisip.

Dar Ermitul simți viclenia lui Shaitain şi-şi vârî bastonul în spațiul dintre două secțiuni ale armurii viermelui. Ermitul spuse, Vezi, nu sunt atât de fragil. Sunt capabil să te țin la suprafață cât timp te călăresc.

Viermele fusese îmblânzit, dar unii dintre străbuni încă visau că melanjul devenise posibil printr-un pact dintre om şi vierme. Că înainte existaseră păstrăvii iar mirodenia era o otravă întunecată pentru a înhăța sufletul Ermitului care devenise prea puternic în deşertul lui Shai-Hulud.

Şi astfel Ermitul era văzut călărindu-l pe Shai-Hulud de către unii membri ai Fremenilor care se încumetau prea adânc în deşerturile interzise. Poveşti ale Fremenilor cruțați de un vierme cu un om deasupra erau deseori jurate ca fiind adevărate.

Capitolul 26

Nu sunteți vulturi. Motiv pentru care nu ați înțeles beatitudinea terorii din mințile voastre. Nefiind păsări, cum vă propuneți să faceți cuib pe un abis?

- zicerile Sia'abei

Thunhun şi Yanima o găsesc pe Sheeana.

”Vă rog, aşezați-vă, şi scoateți-vă încălțările”, vorbi Sheeana. Iar ei se descălțară. ”Iată, aşa stă întreaga omenire, cu speranța de a fi eliberată şi cu teama că vor scăpa de comploturi.”

Ea le explică locul Spiritului Dunei.

Le dezvăluie ce este pe cale să se întâmple pe vechiul Dune.

Trebuie să ducem noua responsabilitate pe care o va aduce noua noastră libertate. Nu mai suntem legați de memoriile Bene Gesserit sau de genealogiile Bene Tleilax. Dar următorii noştri paşi sunt cu adevărat ai noştri.

Arhetipurile inconştientului au fost cândva exploatate de dogmele religioase. Naturii aparent arbitrare i-au fost suprapuse un set de reguli, set de reguli care în fapt nu se mai aplică.

A PATRA CARTE A LUI SHAI-HULUD

Prima dată când Pustnicul a cunoscut melanjul este o poveste în sine. Pentru că în acea zi Pustnicul a mirosit acel miros asemănător scorțişoarei şi totuşi diferit de scorțişoară. Pustnicul îl călărea pe Shai-Hulud în acea zi când păreri de melanj i-au pus simțurile în mişcare.

Shai-Hulud a observat asta şi i-a spus că aceasta e mirodenia, şi că Pustnicul va fi cu adevărat măreț dacă va lua din ea. Iar Pustnicul s-a împărtăşit din melanjul de mirodenie şi a alunecat în transa mirodeniei cum nimeni nu o mai făcuse. Pentru că la acel moment pentru prima dată cărările umanității s-au amestecat, comunicat, experimentat şi trancens. Mulți spun că la el transa mirodeniei a fost o

totalitate a ființei adusă în interior pentru un moment; în timp ce alții cred că transa sa a mirodeniei continuă şi astăzi.

Pustnicul şi-a uitat locul în raport cu deşertul, a uitat sâcâirea lui Shai-Hulud. S-a uitat în gura infernal de fierbinte a marelui vierme. Unii spun că Pustnicul şi Shai-Hulud au stat față în față mai multe zile – timp în care o eternitate de mistere s-au plimbat între ei. Pentru că însăşi țesătura gândului între ființe era diferită la acea vreme, şi fiecare putea împărtăşi istoria celuilalt. Şi astfel melanjul a devenit marele accelerator.

Pe măsură ce mirodenia era obținută de la vierme, Shai-Hulud a fost primul care a ieşit din transa lor reunită. Şi văzându-l pe Pustnic în fața sa a spus – Apa ta acum se întoarce la mine. Iar Shai-Hulud l-a consumat pe Pustnic în timp ce el era încă în transa mirodeniei. Se spune în zilele din urmă, de către cei care visează cu mirodenia, că astfel cunoaşterea Pustnicului a trecut către Fremeni. Pentru că aşa cum au învățat Fremenii, aşa a fost dată mai departe şi arta visării. Şi aşa a fost dat mai departe visul. Şi astfel continuă visul.

Yanima o întreabă pe Sheeana, ”Ce este cartea lui Shai-Hulud, nu e în nici una din istoriile pe care le-am visat”.

Sheeana răspunse ”Priveşte din nou. Este acum acolo, aşa cum a fost întotdeauna. S-ar putea să o fi trecut cu vederea, sau poate să se fi întâmplat altceva.”

Cei doi alunecară într-un vis. Prin multe meandre şi încrengături, descoperiră adevărul ei, o istorie acolo unde nu era niciuna.

Ea a schimbat trecutul!

”Eu sunt cea care plantează sămânța Şcolii de Păstrăvărese Scytale din partea Bene Tleilaxu.” Sheeana era directă, ”şi nu din motive de milă.” Se rostogoli peste partea din spate a corpului ei de vierme când vorbi, ridicând partea din față uşor deasupra şi spre ei pentru a accentua cele spuse. ”Într-un multivers în care înseşi legile fizicii definesc realitatea, anumite combinații care funcționează devin nu numai

necesare dar şi prețioase. De aceea am intervenit pentru a mă asigura că nu pierdem alt trib Nazca în fața imperialismului, sau populația altei Insule a Paştelui din cauza lipsei de resurse potrivite.”

Yanima şi Thunhun erau cuprinşi de o teamă inexplicabilă. Niciunul nu se putea îndoi de ea, pentru că fuseseră martori ai adevărului ei, dar nici unul nu putea înțelege implicațiile celor adăugate de ea istoriei.

Putem măcar să le numim adăugiri la momentul ăsta? Au fost mereu în istorie, a spus ea.

Aveau multe întrebări pentru Sheeana. Fusese ea în stare să-i mute în alt curent temporal, fără a mai avea trecutul ca element al Noilor Cărări? Erau Noile Cărări o cale de a obține o arhitectură a realității unde Cei cu Multe Fețe nu mai erau o amenințare? Sau crease Sheeana un mister care a dat peste cap tot timpul, aşa cum a făcut Muad'Dib cu Arrakis, sau Leto cu Universul?

Capitolul 27

> Din multele lucruri pe care le-am învățat despre Război, cele mai valoroase lecții au venit din amestecul a ceea ce am învățat de la mama mea Bene Gesserit. Atunci Războiul devine Arta Înşelătoriei. Deşi eşti capabil, arată-le că nu eşti capabil. Când te-ai hotărât să foloseşti forțele, prefă-te inactiv. Când obiectivul tău e aproape, fă-l să pară îndepărtat; când eşti departe crează iluzia că eşti aproape.
>
> \- Miles Teg, Arta Războiului.

Duncan mai trecuse prin pliurile spațiului. Mai ieşise din non-spațiu. Chiar revenise de nenumărate ori din moarte. Dar în această călătorie nu remarcă nici una din aceste tranziții. Singura lui dorință era să se reunească cu Murbella. Non-sfera sa traversă barierele ieşirii din spațiul criptat, setase comenzile navigației pentru pliul spațiului al Canonicatului.

Când află că Murbella nu era acolo, întrebă imediat surorile lăsate în urmă despre locul unde se afla ea. O găsi extenuată şi în delir de la pregătirile de război şi ingerarea de mirodenie. Acum se recuperase, pregătindu-se din nou pentru războiul ce avea să vină.

Murbella apăru în fața lui aşa cum o văzuse întotdeauna cu ochii minții. O vedea din acel loc din adâncuri care-l lega cu fiecare strămoş care-l adusese la acest moment. Nu era prana Bene Gesserit, nici un truc al Onoratelor Matre. Nu era rezultatul unui plan de reproducere sau produsul unui mileniu de linii de sânge atent ghidate. Era natural în multe feluri, pe cât era şi legătură sexuală. Era de asemenea o legătură umană specială, aşa cum a lor era o atracție care ridica reacțiile hormonale la nivel de artă a dependenței.Dar în cele din urmă era o dragoste care avea să simbolizeze prețiosul pas următor pe care va trebui să-l facă umanitatea.

Valuri.

Maeştrii Dansatori Față sunt racolați să ajute în războiul ce va să vină contra Celor cu Multe Fețe.

Existau doar anumite locuri unde Cei cu Multe Fețe puteau lansa cu succes o ofensivă. Unul era într-un anumit sistem stelar cu două planete. Una din planete era ocupată masiv de Onoratele Matres, pe când cealaltă fusese oarecum recuperată de infiltrarea Bene Gesserit de la ascensiunea Murbellei ca Maică Superioară. Sistemul de asemenea era la un anumit nexus unde Cei cu Multe Fețe păreau să lucreze din cealaltă parte pentru a face pe acolo intrarea în acest război. Murbella planificase ca cele două frății să reziste în acest sistem, cu forțele lor între aceste două lumi.

”Ca grecii la Termopile”, răspunse Guerina.

Dar Duncan se gândea la altă metaforă.

Ca acel prim atac Harkonnen asupra Arrakis.

Lupta continua. Pe măsură ce hoardele Celor cu Multe Fețe ieşeau din spațiu, unele din ele fiind adaptate dincolo de nevoia de nave sau propulsie, erau aşteptate de nave de luptă de toate tipurile, chiar şi trupele Murbellei cu exoschelete.

Unii din ei ieşiseră din pliurile spațiului chiar pe suprafața planetelor, unde erau întâmpinați de armate de oameni şi maşini de luptă.

Imaginea întipărită în mintea Murbellei era cea a unui inamic care va învinge pe termen lung în războiul împotriva umanității. Şi o nevoie presantă.

Pentru ca umanitatea să supraviețuiască, trebuie să absorbim ceva din ceea ce sunt Cei cu Multe Fețe.

Capitolul 28

> Metanormalitățile devin baza modelării culturale. Practic în toate tradițiile sacre, de exemplu, cogniția mistică este onorată deasupra tuturor abilităților fizice. Şi totuşi căutăm să adunăm toate lucrurile către scopul comun al unei Integrări post-umane. Trebuie să privim cu toții în perspectivă, şi astfel trăirea devine parte a ceva mai mare. Acest calcul al trăirii jură să refuze odihna până când toate perspectivele sunt eliberate în propria lor natură primordială.
>
> \- Teoria Integrală GIOAD

Ceva începe să se întâmple pe vechea Dune. Un lucru devine nu numai o relicvă a sa însăşi, ci a celor care manipulează lucrul, cunosc lucrul şi folosesc lucrul. Dar când lucrul este distrus, ce se întâmplă cu aceste amintiri? A cunoaşte un lucru înseamnă a elibera totul: pentru ce a fost folosit lucrul, de cine a fost atins şi pentru ce a avut potențial. Asta a început să se desfăşoare pe Vechiul Arrakis.

Metaforele Harkonnen despre război şi diabolic, ce par aşa legate de uman, vor deveni de asemenea învechite în această desfăşurare.

Poate Duncanul Final va descoperi acum că Alia a fost cea care a făcut această tranziție posibilă de la Murbella în Răzbunarea Sfintei Alia?

Vechiul Dune a fost pus în mişcare acum, aşa cum a fost Spiritul Dunei, pe o cărare ce semăna oarecum cu mişcarea unui soare, văzut nu din spațiu, ci aşa cum soarele ar fi fost văzut de străvechii predecesori umani, de pe țărmurile vreunei planete.

Alia şi fiecare calendar al istoriei umane.

Se spune că mişcarea Soarelui este considerată a fi ochii lui Shaitain, şi că în inima sa există un loc răcoros, temperat, pentru credincioşi, toată căldura emanată în exterior fiind un scut protector şi o avertizare.

Yeshika deveni inclusă în lumină, manifestă în ochii ei, dar datorându-şi sursa altora, nevăzuți. Visul mirodeniei al Yeshikăi îmi permite să văd lucrurile aşa cum sunt aici. Yeshika era acum lumina, iar lumina era acum inclusă în lumină. Privea afară la acest Dune sterp, dar putea vedea că e plin de un fel de viață. Viermi de nisip pretutindeni ! Nu... oameni, acest loc este populat cu oameni din trecut. Yeshika ştia că întunericul acestui Dune mort era doar un văl, şi că în umbră era uşurare şi realitate.

Ceva îmi devine cunoscut acum. Sunt în pragul observării acestui ceva ce este nou.

Yeshika îl observă pe Nro privind ca şi cum era ceva inert, un simplu înregistrator al unui mod de a privi la ce se întâmpla.

El devine instantaneu învechit.

Brusc ea deveni conştientă de multe Dune şi multe Yeshika, toate defazate unele de altele. Fiecare din eurile ei apropiate acționau, în mare, aşa cum ar fi făcut-o ea, fiecare mai puțin probabil pe măsură ce deviația fiecărei din cele apropiate se îndepărta. Dacă oricare Yeshika se apleca să vadă destul de departe, se putea vedea pe sine acționând mult diferit, chiar ea însăşi incapabilă să accepte ceea ce vedea. Mai departe, era diferită fizic, variată mental. Încă şi mai departe şi nu mai exista de loc.

Ăsta e Spiritul Dunei.

De undeva, Yeshika îl auzi pe Nro pomenind că l-a văzut pe Scytale, prin ochii lui Lrolan.

Şi multe dintre Yeshika îl văzură de asemenea pe Scytale, fiecare peste mai multe orizonturi. Scytale se înapoiase cumva la creațiile sale, care, la rândul lor, aveau nevoie de el acolo, cu ele. Părea să vorbească ceva cu ea, dar era prea departe. Nu-l auzi. Apoi imaginea lui păli. Dispăruse.

Yeshika putea vedea necesitățile Integrării desfăşurându-se peste multele Dune ca o maşinărie, ca o mare maşină gânditoare care vorbea de încă alte necesități.

Nevoi în alte Nevoi.

Maşini quantice lucrând în spatele Constantei lui Planck, în spatele Efectului Holtzmann, iată!

Maşini în alte maşini.

În cele din urmă ea văzu toate aceste Dune şi universurile lor ca Spiritele tuturor posibilităților. Ființe departe de noi dar încă oarecum umane, ca Maeştrii Dansatori Față. Ființe încă şi mai îndepărtate, deloc asemănătoare nouă, dar cu aceleaşi origini ca noi, ca Cei Cu Multe Fețe. Şi multe alte ființe care apărură, şi toate dorințele lor erau deodată ca nişte fantome în fața ei. Iar dorințele lor se contopeau, iar uneori intrau în conflict.

Dorințe în alte Dorințe.

Încet, Yeshika-le şi vechile Dune începură să se răsfire, să se disperseze, până când rămase o singură femeie pe planetă. Nro Pathay era lângă ea.

”Această planetă va deveni noul oracol.”

Cea mai tulburătoare imagine fusese cea a lui Scytale, extras din pliurile universului care acum păreau să se solidifice din spuma quantică de dinainte cu câteva minute.

Calea sa nu poate fi găsită pe Noile Cărări.

Era ceva melancolic ce Yeshika trebuia să exprime despre dispărutul Scytale.

El nu mai face amestecul celor ce vor fi.

Se gândi cât de diferite erau cele două individualități care stăteau la originile celor două Şcoli de Păstrăvărese. Era

Hayt-Scytl şi Idah-Mirabla.

Nro îi întrerupse gândurile.

”Văd ceva prin partea din mine care este Lrolan. Maeştrii Dansatori Faţă au readus Dune cel ascuns din spaţiul criptat.”

Capitolul 29

Învaţă să nu adori prea mult lucrurile umane.

-din O plângere pentru Scytale, de Yeshika Ampre

Thunhun şi Yanima văd revenirea Spiritului Dunei în spaţiul ne-criptat. Mai mult, Spiritul Dunei devine vechiul Arrakis.

O auto-dezvăluire. Nu au fost niciodată despărţite.

Nicăieri nu a putut ea găsi un sistem în sensul structurilor unificate, sau un plan care i-ar proteja pe cei slabi de minte de schimbarea perceptuală în devenire. Acesta e chiar lucrul pe care Cei Cu Multe Feţe nu-l pot digera.

”Leto îşi are Duncanii lui, eu am Dune-le mele. Ea se rostogoli în trupul ei de vierme.

Mulţi Duncani. Multe Dune.

La fel de rapid pe cât puteau Cei Cu Multe Feţe să se extindă în noi universuri, Sheeana începuse deschiderea a mai multor universuri unde umanitatea, sau Copiii Individualilor, aveau să aibă o existenţă probabilă.

Noile ei Cărări sunt doar drumuri deschise spre viitorul a ceea ce a început ca Umanitate.

Existau anumite Necesităţi care apăreau odată cu asigurarea viitorului. Recunoaşterea Şcolilor de Păstrăvărese fusese una din contribuţiile ei, dar asta venise cu preţuri diferite. În evoluţia umanităţii, totul devenea o opţiune. Totul o posibilitate. Darul ei era să se asigure că exista o realitate pentru fiecare permutare. Făcând asta, ea închisese un subset de realităţi în care Cei cu Multe Feţe nu mai erau prezenţi, iar în altele erau ei înşişi asimilaţi.

”Avem mulți vizitatori care aşteaptă acest moment.” Era Yanima, din nou, din neobişnuitul ei vis al Mirodeniei treaz.

”Mulți vizitatori? Nu înțeleg.” Thunhun o ținuse strâns tot acest timp.

Alinând-o pe ea şi alinându-se pe sine.

Când Yanima nu răspunse, Sheeana răspunse pentru ea. ”Vorbeşte despre navele în orbită în jurul acestei lumi. Deja pinul de criptare păstrat de regalitatea Ixiană de o mie de ani, a căzut în mâinile Maeştrilor Dansatori Față. Ne readuc înapoi din spațiul non-criptat, ca pe un lucru din trecut. Ceea ce ei nu ştiu e că noi aşteptăm această Întoarcere.”

Cu Întoarcerea Spiritului Dunei veni un fel de vindecare a istoriei. Yeshika era acolo cu ei, la fel şi Nro. Yanima ieşise din transa ei, toate lucrurile revenite la normal pentru Yeshika. Thunhun avea o privire îngrozită.

Sheeana îl linişti, ”Totul e parte a planului meu.”

Capitolul 30

> Dacă au suficient timp ca generațiile să evolueze, prădătorul produce adaptări specifice de supraviețuire în prada sa, care, la rândul lor, prin operațiunea curiculară de feedback, produce schimbări în prădător care din nou schimbă prada – etcetera etcetera etcetera... Multe forțe puternice fac acelaşi lucru. Puteți socoti religia ca fiind una din ele.
>
> -Jurnalele lui Leto II

Însărcinarea lui Paul de către Sheeana, o numise ea. Nu avea să fie vreun jihad. Nu avea să fie vreo revoluție. Cel puțin, nu încă. Sheeana era încă în etapele primare ale transformării ei şi avea să se întâlnească cu ghola-Muad’Dib să discute modul în care fuseseră lucrurile, şi de ce sunt lucrurile şi felul în care vor fi lucrurile.

”Fiului tău i-au trebuit cam o mie cinci sute de ani să stabilească Poteca de Aur. Planului meu îi vor trebui doar o

mie.”

Paul, căruia deja i se spunea Din Nou Muad’Dib, ştia că nu va putea niciodată să înţeleagă complet punctul ei de vedere.

”Pentru unii, moartea va fi preferabilă vieţii, de aceia care vor încerca să se cramponeze de vechile obiceiuri.”

Cei Cu Multe Feţe aveau o limitare ce emană din toate lucrurile umane.

Făcuţi după imaginea noastră.

În cei o mie de ani ai istoriei noastre din care au apărut, au fost mai legaţi de acest univers, acest multivers, pe măsură ce au perfecţionat legăturile lor cu natura sa.

Acum natura însăşi se schimbă, iar ei sunt copii pierduţi aruncaţi într-o dilemă.

Imaginaţia înţelege în moduri străine raţiunii.

”Vei avea viziuni, Paul, la fel şi Rebecca şi Murbella, la fel şi Duncan şi Scytale.” Pielea de păstrăv de nisip a Sheeanei lucea în soare. ”Ăsta e felul în care vor fi lucrurile.”

Muad’Dib se pregătise luni de zile pentru Visarea Mirodeniei. În acest timp mai multe alte surori începuseră transformarea în Vierme de nisip. Maia era lângă el când avu revelaţia.

”Cred că pot împărtăşi această experienţă cu tine,” îi spuse Muad’Dib Maiei şi îi ceru să vină aproape. Ea era acoperită cu micii creatori, care abia arătau semne de întărire acum, astfel că ea arăta ca o insectă cu formă umană a cărei armură, încă translucentă, începea să se formeze.

”Ce anume ai vrea să împărtăşeşti?” Vocea Maiei arăta de asemenea semnele transformării. Era cu un ton mai profundă, cu un sunet uşor grav.

”Este ceva foarte vechi. E ceva ce tocmai am descoperit. Tocmai am făcut-o reală.” Muad’Dib o atingea acum, în timp ce alunecau în vis...

APOCRIFA PUSTNICULUI

Mirosul a fost primul lucru, a adus viziuni ale Fremenilor mei, cu copiii lor şi ochii albastru în albastru. Căci atunci era

vremea când umanitatea a aflat prima dată de mirodenie, iar eu am fost primul care s-a împărtăşit din ființa lui Shai-Hulud. Eu, care cunosc mişcările timpului aşa cum deşertul cunoaşte trecerea timpului.

La gura infernală a lui Shai-Hulud stăteam, şi am luat melanjul de mirodenie care era din suflarea lui fierbinte şi asta e ceea ce s-a întâmplat. Faptul că asta e cunoscut oricui este datorită visului mirodeniei. Căci aceste cuvinte au fost prima dată scrise nu cu cerneală pe hârtie, nici ca linii în nisip – dar întipărite în co-conştiințele care au apărut în afara timpului între om şi vierme. În această primă transă a mirodeniei, aceste cuvinte au fost scrise în eternitate, în însele furtuni ale timpului, de misterul melanjului şi al lui Shai-Hulud.

Gustul a fost al doilea lucru, dincolo de dulce, amar, nucşoară – toate simțurile erau ca un singur simț, gustând. Toate sunetele erau gust, la fel şi văzul şi pipăitul. Asta e natura melanjului simțurilor.

Apoi am petrecut cu Shai-Hulud, dar nu am fost rănit. Căci s-a adeverit că aceste lucruri nu se mai puteau întâmpla în acelaşi fel în care se întâmplau în deşert. Pentru că multe lucruri au devenit mici, în timp ce altele s-au extins de sute de ori. Şi lucrurile coteau la unghiuri exacte dar nespecificate. Şi puteam vedea cu amândoi ochii. Iar nisipurile cădeau şi se ridicau în sticlă.

Ce s-a întâmplat în al treilea rând şi mai departe, căci enumerarea îşi pierde rostul la acest punct, până la infinit, a fost o aglomerare a spațiului şi timpului şi minții şi lucrurilor încă necunoscute şi încă de necunoscut.

Lucrurile trecute erau prezente, iar locurile îndepărtate erau apropiate. Iar lucruri de acum nu fuseseră vreodată, iar aici era dispărut. O Voce vorbise, şi încă avea să vorbească, şi erau audibilă urechii mele. Şi omul era cu Viermele de nisip, iar Viermele de nisip era cu omul.

”Este minunat,” observă Maia ținându-l strâns pe Muad’Dib.

”Eu am fost originea.”

Dar Maia ştia că el era doar o treaptă.

Curând alte surori vor începe transformarea. Iar Muad’Dib va permite Fremenilor lui să se maturizeze şi să evolueze încet. Iar Tleilaxu vor avea rolurile lor. Şi secole se vor scurge. Iar cultul Sia’abei va înflori. Iar mirodenia nu va mai avea influenţa pe care o avea asupra viitorului. Şi cam la fiecare sută de ani, elemente din Spiritul Dunei vor apărea din ascunzişul spaţiului criptat Ixian, arătându-şi zorii în noi vremuri ale viitorului umanităţii. Întoarcerea. Integrarea. Dar unele lucruri vor fi păstrate pe Spiritul Dunei până în ziua când se va întoarce din non-spaţiu. Şi aceste lucruri erau Noile Poteci.

Viitorul nostru, al tuturor.

Capitolul 31

> Fie ca Domnul să ne aşeze printre cei care aduc împreună cele două perfecţiuni! Şi dacă ar fi să ne priveze de aducerea lor la un loc, fie ca El să ne aşeze printre oameni ai bunătăţii şi generozităţii.
>
> -Veche scriptură islamiată

Marty şi Daniel vorbeau, la o cană de ceai, despre tot ce se întâmplase. Voiau să o povestească din punctul lor de vedere.

Marty aduse serviciul de ceai la masă, unde Daniel era deja aşezat. ”Doar că nu-mi place să ne numească Maeştri Dansatori Faţă.”

”Păi, imaginează-ţi cum ar fi să-ţi trăieşti viaţa şi să fii numit Cei cu Multe Feţe.” Râseră amândoi.

Daniel turnă două căni de ceai şi adăugă puţin lapte în cea a lui Marty.

”Nu vor fi niciodată fericiţi, nu cu toată lumea fiind ghola.”

”Nu ştiu ce să spun. Uită-te de unde am ajuns aici.”

”Oh. Ţie doar îţi place să fii în dezacord cu tot ce spun eu.”

Marty avea de gând să scrie totul într-o zi, întreaga poveste. Toate chestiile despre Bene Gesserit, Onoratele Matre şi acum Şcolile Păstrăvăreselor.

”Sunt ca şi copiii lor,” spuse Daniel, turnându-i lui Marty altă cană de ceai.

”Cine sunt ca şi copiii lor?” Marty sorbi din ceai şi puse cana înapoi pe farfurie. ”Te referi la copiii lui Duncan şi Murbella?”

”Nu, păstrăvăresele, ei sunt copiii lor, ai tuturor. Bene Gesserit, Bene Tleilax, chiar şi ai Ixienilor.”

Lui Marty îi plăcea să se ia de Daniel. ”Urmează să-mi spui că Viermii de nisip sunt şi ei copiii lor.”

”Copiii cui?”

”Nu contează. Ştii că ei nu puteau vedea imaginea de ansamblu.”

Daniel termină ultima înghițitură de ceai. ”Te referi la Onoratele Matre. Nu-ți face griji, Murbella a aranjat asta pentru toate.”

”Şi ele. Dar eu vorbeam despre Cei cu Multe Fețe.”

”Cândva vor găsi şi ei Noile Cărări. Dar deocamdată, vor trebui doar să aştepte.”

”Cred că aşa e.” Marty puse cana goală pe farfurie. ”Unde ai vrea să mergem la plimbare azi, dragă?”

”Atât de multe Noi Cărări pe care încă nu le-am văzut. Ce-ar fi să începem să mergem şi vedem unde ne duce drumul.”

Capitolul 32

> Uneori Duncanii întreabă dacă înțeleg ideile exotice ale trecutului nostru. Şi dacă le înțeleg, de ce nu le pot explica? Cunoaşterea, cred Duncanii, rezidă doar în persoane. Încerc să le spun că toate lumile sunt plastice. Cuvintele imagini încep să se distorsioneze în momentul rostirii. Ideile imprimate într-o limbă au nevoie de acea limbă specifică pentru a fi exprimate.

Aceasta este însăşi expresia cuvântului exotic. Vedeți cum începe să se distorsioneze? Traducerea se chinuie în prezența exoticului. Limba Galach, pe care o vorbesc aici, se impune singură. Este un cadru de referință exterior, un sistem particular. Pericolele pândesc în toate sistemele. Sistemele încorporează credințele neexaminate ale creatorilor lor. Adopți un sistem, adopți credințele lui şi ajuți la întărirea rezistenței la schimbare. Serveşte vreunui scop să le spun Duncanilor că pentru anumite lucruri nu există limbaje? Ahhh! Dar Duncanii cred că toate limbajele sunt ale mele.

-Jurnalele lui Leto II

Rezultatul luptei a fost decisiv. Şi concomitent cu evenimente de semnificație cosmică. Cei cu Multe Fețe s-au retras din luptă. Abia mai târziu se va vedea că retragerea lor coincide cu întoarcerea Spiritului Dunei din pliurile non-spațiului.

Lumea a devenit instantaneu un loc de pelerinaj. Un cult al Sia'abei s-a dezlănțuit în lumile mai multor universuri. Pentru că şi vechiul Arrakis era renăscut, nu aşa locuit de Fremeni ghola cum era Spiritul Dunei. Pentru că dacă întoarcerea Spiritului Dunei era ca un fel de fantomă a Atenei, nu noua sa eră de aur gata să transforme universul. Vechiul Arrakis era Oracolul, care va fi locul curățării, fereastra către Integrare şi poarta către Sala Oglinzilor care erau Noile Cărări.

Şi departe de toate astea, dar în acelaşi ton cu ritmurile sale, veni naşterea copilelor lui Duncan şi Murbellei.

Murbella zâmbi spre Duncan. ”Ştii, există o teorie străveche despre 'Gravitația animală' pentru a explica sexualitatea. S-ar putea spune că am fost imprimați unul pentru celălalt. Eu prefer să gândesc că dependența noastră mutuală a existat mereu acolo, ca un fel de adevăr.”

Duncan zâmbi. Timpul trecu. Gemenii lui Duncan şi ai Murbellei s-au născut curând după bătălia decisivă. Familia se stabilise acum pe Ouadra. Îşi petreceau timpul cu copilele lor, în afara afacerilor unui univers care înnebunise.

”Alia nu era o aberație până la urmă, ” îi spuse Murbella lui Duncan.

”Ce vrei să spui?” întrebă Duncan.

”Încă nu sunt prea sigură, lucrez la un fel de dramă, o tragedie de fapt, unde voi spune lumii ce cred eu.”

Ei aveau ceva din abilitățile oraculare ale lui Duncan, acumulate după multe vieți, ca şi amestecul celor două frății pe care mama lor fusese capabilă să le integreze în ea, în viețile ei. Ei erau doar primii copii din cei ce aveau să urmeze.

”Trebuie să recunosc, ceva despre Integrarea cu aceşti oameni din Dispersie mă sperie.” Duncan ținea în brațe una dintre copile.

”Ei nu mai sunt oameni din Dispersie, sunt oameni ai Întoarcerii. Odată ce lămureşti asta îți va fi mai uşor să accepți schimbarea.” Murbella o ținea pe celălaltă copilă în timp ce-i vorbea.

Duncan simțea prezența Sheeanei, deşi ea era dincolo de spațiul în care exista el acum, de cealaltă parte a barierei Ixiene, abia începând drumul ei de o mie de ani al Integrării.

”Din ceea ce mi-ai spus, Sheeana este cea care integrează, imaginează-ți sarcina de a aduce la un loc oameni, ghola şi viermi de nisip. Munca noastră pare joacă de copii în comparație.”

”Asta venind de la o femeie care stă în fruntea a două frății rivale.”

”Nu vor mai fi rivale multă vreme. Acestea două deja m-au inspirat în acea zbatere.”

Fiicele lui Duncan şi Murbellei aveau să crească spre maturitate, iar conceptul de Şcoală de păstrăvărese avea să fie transmis copiilor lor. Dar nu numai aici, deoarece Sheeana avea să planteze aceleaşi semințe de pe planeta ei ascunsă, dezvăluind încet noi secrete ale noilor Cărări ale universului,

scriind istoria în visurile surorilor ei care-i împărtăşiseră transformarea în vierme de nisip.

Duncan reflectă la multele lui vieți, şi văzu adevărul în haos.

Ce spunea mereu Sheeana?

'Posibilitățile sunt nelimitate'

Capitolul 33

Cineva îmi pune o întrebare. O voce nouă, foarte veche. Citează o voce şi mai veche, spunând:

"Atâta vreme cât aruncăm vina pe alții aparținem tot grămezii, când ne asumăm responsabilitatea suntem pe calea înțelepciunii; dar înțeleptul nu blamează pe nimeni, nici pe alții, nici pe sine. - Cine spune asta?" întreabă el, nu numai pe mine.

E rumoare în mulțime un moment iar vocea lui se pierde. Dar îi regăsesc vocea. Vorbeşte de cineva care era străvechi pentru el cum este şi el străvechi față de mine.

El spune " A fost auzit dar uitat – nu, nu a fost auzit dar uitat: nu totul se uită. Dar nu se găseau urechi pentru asta..."

Din nou mulțimea... împrăştiindu-se. Îl ascult pe cel uitat să găsesc răspunsul la întrebare, dar în schimb îl găsesc pe cel pe care l-a întrebat.

"I-a spus-o la ureche? - Da, aşa se întâmplă: Înțelepciunea este şoapta singuraticului către sine însuşi într-o piață aglomerată."

Mulțimea se întoarce. El a plecat. Sunt uluită de acest lucru.

-din Răzbunarea Sfintei Alia

Vechiul Arrakis, Spiritul Dunei, era pe cale de a deveni Mecca multiversului. Maeştri Dansatori Față veneau s-o vadă pe Sia'aba şi rasa ei de viermi de nisip umani. Indivizi din

toate Şcolile de Păstrăvărese veneau în pelerinaj pentru a-şi privi originea şi destinul. Departe de aici, viața continua pe Ix, înăuntrul pliurilor non-euclidiene ale Maşinăriei Regale.

Viața mergea înainte pentru Nro Pathay, Yeshika, Yanima şi Thunhun.

"A răspuns la întrebare?" îl întrebă Yanima pe Thunhun.

"Cine?"

"Murbella."

Mulți dintre Maeştrii Dansatori Față se dezvăluiseră ca ceea ce erau. Că ei îi ghidaseră pe Ixieni. Mulți dintre ei se temeau de acest lucru pe care îl putuse face Nro Pathay. Lucrul pe care şi Yeshika îl putea face acum.

Există ceva din Maeştrii Dansatori Față în toate Şcolile de Păstrăvărese.

Şi deşi cultul Sia'abei era un mod de a descrie ceva ce mătura întregul univers, Sheeana făcuse schimbarea în tot acest timp. Influența ei era influența Spiritului Dunei.

Există un principiu al Economiei Integrale care este un concept foarte vechi. Grecii, primii Atreizi, îl ştiau drept *arete*.

Yeshika preferă să caute un nou termen, şi nu era *tehne*.

Nro trăi să exploreze minunea pe care o descoperise. Iar Yeshika conduse Ix în marea eră a Integrării, la apusul Dezvăluirii. Yar Yanima şi Thunhun visară atât trecutul cât şi viitorul.

Într-o zi, pe Ix, s-a descoperit un artefact. Au fost chemați experții să-l analizeze, şi nici unul nu-l putu plasa în timp. Părea futuristic tot atât cât părea străvechi, şi sfida orice încercare de datare.

Dispozitivul conținea un mesaj, codat într-o tehnologie care părea în acelaşi timp Ixiană şi Tleilaxu. Tonul său era Bene Gesserit, iar forța era a Onoratelor Matre. Artefactul însuşi este piesa centrală a mai multor noi ştiințe şi religii de-a lungul şi de-a latul universului.

Iar mesajul este acum cunoscut tuturor:

Într-o zi, Şcolile de Păstrăvărese vor evolua. Se vor întoarce în direcții diferite, iar membrii acestor şcoli se vor schimba ca să

ţină pasul. Şi aşa cum Marile Case au făcut loc Erei Împărtaului Zeu, aşa cum Dispersia a făcut loc Întoarcerii şi Integrării, aşa vor urma noi ere. Iar Dezvăluirea, numită Amurgul de milioane de milioane, va urma. Născută din aceste timpuri, va urma Ieşirea la lumină. Apoi cea mai vie dintre ere, numită Trezirea, îşi va urma cursul, până la liniştita reflecţie caracterizată de următoarea eră, numită Adormirea. Trimitem acest salut către voi din ultima eră, era noastră, numită Visarea. Suntem mult diferiţi faţă de voi, şi în unele feluri suntem încă aceiaşi. Acesta e salutul nostru. Puteţi să vă gândiţi la noi ca fiind la fel de diferiţi de voi cum sunteţi voi de strămoşii voştri. Vă reamintim de darurile pe care deja le aveţi: speranţă, credinţă şi imaginaţie. Acum vă urăm adio, căci nu veţi mai auzi nimic de la noi.

SFÂRŞIT

Notes

[←1]

Guild **I**xian **O**mni **A**symulant **D**irectorship